

Fénysugarak

2023. 1. félév

segítség a Biblia naponkénti
tanulmányozásához

A kiadásért felel: a Bethánia CE Szövetség Iratmissziója

Nyomtatta: O. A. Invest Kft.

A 2023. év vezérigéje:

„Te vagy a látás Istene!”

(1Móz 16,13)

Bevezető

Az évi jeligenek egyik kulcsszava: „látás”! Ha az elmúlt évet összegezni és jellemezni szeretnénk, akkor azt mondhatjuk: nehéz év van mögöttünk! A Sátán, aki tudja, hogy kevés ideje van még nagyobb erővel rázza meg a „rostát”. Az ember saját kívánságaitól és félelmeitől úzótt vadként rohan, nem vesz észre semmit abból, amit szerető Ura az üdvösségére ígéretként elkészített. Az egész világ krízisben és válságban van. Az ember tudatos rombolásának a kínjaitól remeg és sóhajtozik a világ. Az értelmetlen testvérháború az egész világot félelembe és globális bizonytalanságba taszította. A sötétség erői minden fényt igyekeznek kioltani, és az emberek teljes vakságban vannak, hamis fények villognak, de hamar elvesztik fényüket.

Ebbe a sötét és reménytelen világunkba szól bele ez az Isteni kinyilatkoztatás a 2023. évre: „Te Isten vagy, aki látsz engem!” Hágár áldott állapotban van és ő fogalmazza meg ezt az Örökkévalóval való találkozás után: „*Te vagy a látás Istene!*” Hágár elmenekült a testet, lelket megnyomorító úrnője, Sára elől. Miután nem bírta a nyomást döntött: elfutok, kilépek ebből a helyzetből, ebből nekem elég volt, lesz ami lesz! Döntését tettek követték, belül harag, düh és elkeseredés. Az angyal rátalált a pusztában a forrásnál, és kérdez: „Honnan jössz és hová mész?” Mintha nem tudná a dolgokat! De igen! A válasz őszinte és egyértelmű. Az angyal átadja isteni erővel megtöltött parancsát: „*Térj vissza úrnődhöz, és alázkodj meg előtte!*”

Megnyílik előtte a biztos és szép jövő: Isten terve a gyermekéről és róla. A Hágárból feltörő öröm elűzte a benne lévő állapotot. Felkiált *„Én is láthattam itt, aki engem látott.”* Ennek a kijelentésnek hatalmával megy vissza és van ereje végig élni azt, ami rá várt. De tudta már és birtokában volt az Isten ígéreteinek!

Nehéz időket élünk testvérek! Sokszor erőt vesz rajtunk a „hágári” indulat: elfutni, kilépni ebből a helyzetből, ebből nekem elegendő van! Döntésünk következménye a pusztaság! De az biztos, hogy a Szentlélek ránk talál és a kérdése ugyanaz: *„Honnan jössz és hová mész?”* Kedves testvérem te mit válaszolsz? Tisztában vagy a helyzeteddel? Az Úr jól tudja, mi vesz körül, kitől vagy mitől félsz! Csak mi látjuk a helyzetet reménytelennek! Mindenben Isten akarata, ígéreteinek beteljesedése van folyamatban. Ahhoz, hogy mi is megvallhassuk, mint Hágár, hogy *„Te vagy a látás Istene!”*. Nekünk is szükségünk van erre a két fontos parancsra: *„Térj vissza..., alázkodj meg előtte!”*

Engedelmeskedjünk, induljunk el és lesz látásunk, erőnk és vezetőnk. Mert velünk van Jézus Lelke, aki biztos támasz és védelem utunkon ebben az évben is.

Gyurkó József főtitkár

01. hét

„...atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak...”

1Kor 10,1b

Az istállóban levő fecskefészekben öt kis fecske kelt ki a tojásokból. A fecske szülőpár etette, nevelte őket, de az egyik lemaradt a növekedésben. Még a tolla sem nőtt ki, amikor a többiek már repültek. Amikor kinőtt a tolla, ő is kirepült, de nem jutott messzire. A ruhaszáritó kötélén megpihent és csivítelve kérte szüleitől az élelmet, de azok nem adtak neki. Biztosan arra gondoltak, hogy már ő is meg tudja fogni a szúnyogokat, bogarakat. Késő estig kérte az élelmet, de nem kapott. Este aztán a szülei megszánták és megetették.

Mi is így vagyunk az életben. Atyánktól megkapjuk a finom élelmet, örülünk, szárnyalunk. Van azonban olyan ember is, aki gyengének érzi magát és várja az élelmet, ahelyett, hogy szárnyalna már.

Gondolkozzunk el így év elején, hogy milyen keresztyének vagyunk?

Csomay Árpád ny. lp.

„Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, és az embernek fia, hogy gondod van reá?” (5. v.)

Ez a zsoltár nem a természet szépségéről és annak csodálatos voltáról szól csupán, hanem elsősorban a teremtő és gondviselő Istent magasztalja. Egy csodálatos himnusz ez, és jó az év elején elgondolkozni azon, hogy az az Isten, aki az elmúlt esztendőben gondot viselt rólunk, most is ígéri az ő oltalmát és gondviselését. Ezért nem maradhatunk némák, és már az év első napján és egész évben, valamint egész életünkben dicsőítenünk kell teremtő Istenünket.

A zsoltáríró rácsodálkozik a teremtet világ nagyságára (csillagos ég, stb.), s mikor mindezt látja, eltöpreng azon, hogy e hatalmas és vég nélküli világban „micsoda az ember?”

Tudja, hogy mulandó az ember és azt is, hogy Isten nélkül senki és semmi, de Isten megemlékezik róla. Istennek gondja van a halandó emberre. A teremtés koronájává tette és gondoskodik róla.

Vajon megérdemeljük Istennek a törődését? Bizony nem, de Isten mégis gondol reánk. Mert Ő kegyelmes Isten. Jézus által Atyánkká lett s bennünket „dicsőséggel és tisztességgel koronázott meg” Jézus Krisztus által. Mondjuk hát mindnyájan: *„Mi Urunk, Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön...”* (2. v.).

„Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.”
(1. v.)

„Istennel kezdődik a 'kezdet'. Ezért 'jól kezdődik' (W. Lüthy) .

Ez az év is, ha Istennel kezdődik, jó kezdet lesz. De a folytatása is, ha életünk az Isten kezében lesz.

Isten „gondolta”, „akarta”, és „lett”! Isten teremtett. Ez a szó emberre nem vonatkozik. A héber nyelvben ezt csak Istenre vonatkoztatható. A mennyet és a földet teremtette, vagyis az egész lüktető, fejlődő univerzumot, a világmindenséget.

Kezdetben kietlenség, pusztaság és sötétség volt, „de Isten Lelke lebegett a vizek felett”.

Sok emberben, sokszor bennem is kietlenség, pusztaság és sötétség van, de Isten képes új világot teremteni. Lelke lebeg a nagy mélységek felett, (a szívünkben is), mint a madár lebeg a fészkek felett. Isten Lelkének ez a dinamikus, aktív lebegése, remegése a teremtést jelenti.

Az egyház azért él, létezik, mert Isten Lelke lebeg, remeg a poshadt vizek felett, vibrál és életet ad.

Isten szólt, akarta és lett világosság, lett mennyboltozat és lett szárazföld, majd fű és fa, vagyis növényzet. S ebben a világban nem vagyunk magunkra hagyva: teremtető és gondoskodó Istenünk van.

Ajánlott igeszakasz: Jn 1,1–18

„Legyenek világító testek az ég mennyezetén...”
(1Móz 1,14a)

Kérdezhetnéd, hogy ha Isten csak a negyedik napon teremtette meg a napot, holdat és a csillagokat, hogyan volt világosság már az első napon? *„És mondta Isten: Legyen világosság!”* (1Móz 1,3).

De éppen a modern természettudomány bizonyítja, hogy létezett az „Urstrahlung”, vagyis az ős-sugárzás és ez mindenek előtt volt. Vagyis a Biblia figyelembe veszi az ember egyszerű, gyermeteg gondolkodását, de mindenkor igaz az, hogy *”Nálad van az életnek forrása, a Te világosságod által látunk világosságot.”* (Zsolt 36,10) *„...körülvette magát világossággal, mint egy öltözettel.”* (Zsolt 104,2) S azért van világosság, mert Isten akarta, szólt és lett. Éppen mint Bartimeus esetében, amikor Jézus mondta neki: Láss! Így lett világosság az én szívemben is! Ugye a tiedben is?

Itt arról van szó, hogy Isten a tér után megteremtette az időt. Azaz elválasztotta a nappalt az éjszakától, meghatározta a napokat, az esztendőket és az ünnepeket.

De kár, hogy az ember összemos mindent és semmibe veszi az ünnepnapokat. Pedig csak ez ad célt és értelmet az életünknek.

Ajánlott igeszakasz: 2Móz 20,1–11

„És monda Isten: Teremtsünk embert...”
(1 Mózes 1,26a)

Itt most Isten nem azt mondja: Legyen, hanem azt: Teremtsünk! „Mintha itt Isten visszatartaná a lélegzetét!” – mondta a neves igemagyarázó, W. Pfendsack. Itt mintha Isten önmagával folytatna beszélgetést. Isten akarta az embert. A zsoltáros erről így ír: *„Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna. Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük. Mily drágák nekem szándékaid Istenem, mily hatalmas azoknak száma!”* (Zsolt 139,15-17).

Minden emberi életnek értelme van. Mi az életünk célja és értelme? Isten az embert a maga képére és hasonlatosságára teremtette. Isten képviselői vagyunk. Ez az élet célja és értelme. Mindenkor, mindenben Istent képviseljük, Őt „mutassuk” fel ennek a magából kifordult világnak és Őt dicsőítsük. No, meg hogy uralkodjunk a földön és az állatvilágon. Vagyis nem tönkretenni, hanem gondját viselni.

S még valami: férfiúvá és asszonnyá teremtette őket: Nem két férfit, vagy két nőt, hanem férfit és nőt. Ne torzítsuk el világunkat!

„Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte orrába. Így lett az ember élőlényé.” (1Móz 2,7)

Az ember földi, földből való. Testünk anyaga a földből emelkedett ki és oda tér vissza. De az élet leheletét kaptuk Istentől, vagyis Isten olyan kapcsolatot teremtett Ádám-mal, mint egyetlen más teremtménnyel sem. Lényéből lehelt bele leheletet a földből való, földi életébe és így élő lényé lett az ember. Így lett valóban ember az ember. A hangsúly nem azon van, hogy a földből lett a földi ember, hanem azon van, hogy Isten akarta az embert, Ő a mi Alkotónk!

Isten az embert az Édenbe helyezte. E szó eredeti jelentése: gyönyörűség. S valóban gyönyörű kertben élt az ember, ahol mindenféle fa volt és ehetett azok gyümölcséből. Ezek a gyümölcsök „szemre kíváncsok és eledelre jók” voltak. Az ember tökéletes egységben él a természettel. Idegességünknek, lelki megtörtségünknek egyik oka az, hogy elszakadtunk a természettől, kiestünk a természet rendjéből és ritmusából. Az a baj, hogy mi építünk magunknak egy „új” Paradicsomot, ahol felhőkarcolók és beton utak jelzik, hogy elvesztettük az igazi Édent.

A négy folyam Édenben jelzi a teljességet (a négyes szám), a víz pedig az életet jelentette. Ezért mondja Jézus: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék!”

„Áldott az Úristen, Izráel Istene! Egyedül ő tud csodákat tenni!” (Zsolt 72,18)

Ez a zsoltár királyi koronázási zsoltár. A nép benne elmondja, hogy mit vár el a királytól. A király fiáról is szó van benne, aki magát a királyt jelenti. Ő a király törvényes utódja. A nép azt kéri, hogy a király küldje el a törvényes utódot, a Messiást, aki igazságosan ítéli népét. Megmenti a segítséget kérőket, a szegényeket, a nyomorultakat, akiknek nincs segítőjük.

Mindezek után örömmel tapasztaljuk, hogy Jézus Krisztusban az a Király jött el hozzánk, aki igazságosan ítél, de a szegények és nyomorultak megsegítője. Ők azok, akik alázattal leborulnak előtte és kérik az ő segítségét. A Király pedig nem tagadja meg a segítséget és megmenti őket elesett helyzetükben. Ez a Golgotán ment végbe, amikor életét adta értünk. Ezért mondja a zsoltáríró a zsoltár végén, hogy „áldott az Úristen, Izráel Istene”. Egyedül Ő tud csodákat tenni. Ő nem csak teremtő Istenünk, nem csak gondoskodó Istenünk, hanem Jézus Krisztus által a mi Megváltónk. Kell-e attól nagyobb csoda, minthogy Fiát adta értünk, hogy megmentsen az örök kárhozattól és örök élettel ajándékozzon meg?! Mondjuk hát mi is: Áldott az Úristen, Izráel Istene, mert csodát tett a mi életünkben, az én életemben is!

Ájánlott igeszakasz: Zsolt 103.

„Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzá illő segítő társat.” (1Móz 2,18)

Ez az ige azt jelenti, hogy az ember egyedül nem is ember igazán. Ez az ősi történet arról beszél, hogy a férfi a nővel együtt egész ember, és a nő is a férfival együtt egész ember. Ezért mondja az ige, hogy a másik fél nélkül nem jó, mert nem egész. A másikkal együtt egy egész.. Az „is = férfi” héberül. S ebből az „is”-ből lesz az „issá”, az asszony. Tulajdonképpen itt szerelemről van szó, mert a szerelem olyan, mint egy mély álom, amelyből ha felébred az ember, ráébred szerelme tárgyára, a nagy „Ő”-re. Így lesznek ketten egy testté.

„Még mindketten mezítelenek voltak, ...de nem szégyellték magukat” (25. v.). Ez képes beszéd. Két dolgot jelent. A gyermeki ártatlanságot, aki nem szégyelli mezíten testét. A másik jelentése, hogy nem volt közöttük semmi, ami elválaszthatná őket egymástól. Nem kellett takargatni, rejtegetni semmit. Nem volt titkuk egymás előtt.

Milyen a mi házasságunk?

02. hét

„A vidám szív a legjobb orvosság” (Péld 17,22a)

Egy idős lelkész testvértől tanultam meg, hogy szomorú arccal és bánatos lélekkel ne menjünk beteglátogatásra, mert hogy viszünk örömet és vidámságot vagy legalábbis vigaszt az elgyötört beteg léleknek.

Ez indított most is arra, hogy örömmel és vigasztalást nyújtva igyekszem úgy élni és segíteni, hogy ne legyen savanyú, unalmas és közömbös a lelkünk hanem sok szeretet, sok hit és egy kis humor is legyen életünk mindennapjába vegyítve. Erre is szükségünk van

Mert az ige eleség, a megélése keresztyénségünk hitelessége, tehát az ige a mindennapi eleségünk (kenyerünk) és ha ezzel tápláljuk lelkünket, akkor keresztyén hitelesség fakad belőle.

Ez legyen valósággá mindnyájunk életében! Persze vidámságunk, örömünk forrása mindig legyen az Isten igéje.

Szakáll Zsombor

„Sokan csodálkoznak rajtam, mert te vagy erős oltalmam.” (7. v.)

Fiatal leányok több alkalommal megfigyeltek egy idős asszonyt, aki húzta a lábát, bicegett és lassan aprókat lépve ment mindig az utcán húzva maga után bevásárlókocsiját. Egyszer odamentek hozzá a leányok és megkérdezték, miért olyan derűs az arca bármikor látják őt. Az asszony így felelt: Kedveskéim, hogye lennék derűs, mikor Istenre nézek és tudom, Ő megsegít, bármilyen rosszul is vagyok, és akkor is velem van, mikor egyedül érzem magamat.

Igen, idős korban is lehet – és kell is – az Úrra nézni, mert tőle jön a segítség, bármilyen betegek, elhagyottak, magányosak is vagyunk.

Egy idős testvértől bármikor megkérdezték: „Hogy vagy?” Mindig azt felelte: „Egy nappal jobban, mert egy nappal közelebb az Úr Jézushoz és egy nappal közelebb az örök élethez.” Ez a gondolkodás csodálni való!

Bár nem vagyok még élemedett korú, mégis vallom, hogy bármi is ér, akkor is erős oltalmam az Úr.

„Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van,
Tenger takarja lábnyomát, szelek szárnyán suhan.

Mint titkos bánya mélyiben formálja terveit,
De biztos kézzel hozza fel, mi most még rejtve itt.”

(Hall. 223.)

„Az ember ezt mondta: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem arról a fáról, azért ettem. ...Az asszony ezt felelte: A kígyó ámtott el engem, azért ettem.” (12–13. v.)

Mindnyájan tudjuk, ha másokra mutatunk ujjunkat kinyújtva, akkor behajlított három ujjunk ránk mutat vissza.

A bűneset megtörtént, és az ember meg az asszony is hárítani próbálja tettét: az ember az asszonyra, az asszony a kígyóra mutat.

Mi van akkor az igazsággal, amit próbálunk elhárítani és a felelősséget másra terelni. Nem jobb lenne bevallani mindazt, ami valójában történt, hiszen Isten szeme mindent lát. Ezért legyünk magunkkal és másokkal szemben felelősségünk teljes tudatában és ismerjük el, ha valamit nem Isten szerint cselekedtünk, vagyis bűnt követtünk el.

A bűnesetben az a baj, hogy az ember nem ismeri el bűnösségét és ezért másra hárítja a bűnét. Ne, legyünk hasonlóak az első emberhez, hanem igyekezzünk Isten igazságát és szavát követve igaz emberként élni!

„Bűnös vagyok, de hadd legyek tied, én Istenem,
Ki gyógyítná meg beteg szívemet, ha csak Te nem?”
(Hall. 29.)

„Ellenségeskedést támasztok közötted és az asszony között, a te utódod és az ő utódja között, ő a fejedet tapossa, te pedig a sarkát mardosod”. (15. v.)

Ilyen ez az élet: Mikor ellenségeskedés van egy családban, ez a gonosz munkája, amit senki sem kíván. Isten megajándékozhat az ő békességével, melyet Jézus Krisztus hozott el számunkra. Ez az örömhír már itt megjelenik.

Az Istent követő ember mindig ellensége lesz a sátánnak. Az Isten Fia még inkább az! Mert Jézus Krisztus az, aki a sátán fejére tapos, és az nem győzhet felette, így csak a sarkát mardossa.

Az Úr Jézus Krisztus a sarokkő, azaz a szegletkő, így olyan erős és szilárd, hogy a sátán nem tud kárt tenni benne, ha rajta áll az ember.

Valami mást ígér nekünk az Isten a Jn. 3,16-ban. Nem csak nyilvánvalóvá lesz a fenti örömhír, hanem bizonyossá is.

„Újszövetséged elfogadom,
magam egészen odaadom,
Nem tartok semmit, legyen tiéd,
félelmeimtől irgalmad véd!”
(Hall. 201.)

„De az Úr azt felelte neki: Nem úgy lesz! Ha valaki meggyilkolja Káint, hétszeresen kell bűnhődnie. Ezért jelet tett az Úr Káinra, hogy senki se üsse agyon, ha rátalál.” (15. v.)

A bűn bűnt szül, a szülők vétkét még inkább tetézi az első szülött azzal, hogy haragot táplál szívében Isten és testvére ellen. Mivel Ábel áldozata kedvesebb Istennek, Káin testvérét megöli és mikor Isten megkérdezi, hogy mit tett, ő magára mondja ki az ítéletet. Isten annyit tesz, hogy védelem alá vonja az életet és hétszeres büntetést szab Káin gyilkosára.

Ne csüggedjünk le fejünket, hisz az nem tiszta lelki ismeretre mutat életünkben és Istentől még távolabbra visz, hanem boruljunk le az Úr előtt és valljuk meg testvérünk ellen elkövetett vétkünket. Maradjunk mindig imádságos szívvel alázatban! Ez kedves áldozat az Úrnak és béküljünk meg Istennel!

„Óemberünk ha szenved, az jó nekünk, tudom;
Ki vérnek, testnek enged, az nem jár jó úton.
A láthatót ne bánd, csak rázd le, mi kötözne:
Hadd törjön éned össze, menvén halálon át.”
(Hall. 318. 3.v.)

„Akkor kezdték segítségül hívni az Úr nevét.” (26b. v.)

Nemzedékeken át nem vett tudomást az ember Isten jelenlétéről a földön. Itt zárul le az a bűneset által elindult folyamat, mely az istentelen gondolkozáshoz vezetett. Mert távol az Istentől, saját igazunknak a biztos tudatában, többet gondolunk magunkról. No, de Isten akkor is jelen van, ha az ember nem számol vele.

Mindennapi gondjaink megoldása közben, melyek hivatalok ingoványos útvesztőin vezetnek át, könnyen beleveszünk a sok bikkfanyelvezetű fogalmazásba melyeket kezünkbe nyomnak. Ekkor felkiáltunk: „Segíts Uram!”– és ébred valami reménység lelkünkben, hogy valóban segít.

Ne csak a segítségül hívás legyen ilyenkor bennünk, hanem az a biztos tudat is, hogy hittel és a lélek mélyéről fakadt a kiáltásunk. Nem elég csak a nevét hívni, mint igénkben tették az ősatyák, hanem teljes szívvel kell hinnünk is az ő segítségében!

„Óh, mi hű barát a Jézus, Hordja bűnünk, bánatunk,
Mily dicsőség, hogy nevében Istenhez fordulhatunk.
S mennyi békét elveszítünk, Sírva hordjuk bánatunk,
S mindazért, mert hű imában Őhöz nem fordulunk!”
(Hall. 162.)

„...Ne maradjon lelkem örökké az emberben, hiszen ő csak test!” (3a. v.)

Nehéz olvasni Isten szavait, pedig csak ennyit fűz hozzá: „hiszen ő csak test”. Isten nélkül ennyire lelketlenné vált akkor az ember, hogy csak test. Valami ilyet tapasztalunk napjainkban is: az ember csak test és lelketlenül rohan, teszi dolgát vagy öl, pusztít. Erre teremtett Isten? – egyértelmű számunkra, hogy nem.

Lelketlen világunkban mi maradjunk lelkesek és hirdessük az Isten Lelkével az Ő jelenlétét. Ne gondoljuk sohasem, hogy Isten az ő Lelkét elveszi tőlünk, ha belénk adta. Mindig számítsunk rá, mert Ő velünk van és mindig véghez viszi bennünk a jót. Legyen ez bátorítás számunkra, mikor ilyen ígéket olvasunk!

„Hogy Jézus szíved lakója, ne csak szád, de életed
Beszélje el s’hogyan tanácsát te is híven követed!

Fenn ragyogva élted napja, jöjj az Úrhoz szaporán,
A Megváltó szent nevében munkálkodj későn, korán!”
(Hall. 144. 2.v.)

„Noé így is tett: mindenben úgy járt el, ahogyan Isten megparancsolta neki.” (22. v.)

Aki Istennel jár az megcselekszi az ő parancsát. Ennyiben összefoglalhatnánk igeszakaszunk lényegét. Persze látnunk kell, milyen körülmények között élt Noé, és milyen helyzetben volt Isten. No nem „fényes” mindaz, amit kétszer is olvashatunk, hogy gonosz az ember szívének szándéka. Itt már megint a lelketlen élet burjánzik és Isten megszomorodik. Ezt nem sokszor olvashatjuk a Szentírásban és mégis elhangzik itt kétszer is. Nekünk viszont Noéra kell figyelniünk, mert igaz, fedhetetlen ember volt, aki Istennel járt. Bevallom ezt jó olvasnunk mindig a Szentírásban, hogy mit cselekszik az, aki Istennel jár. A sok erőszak, lelketlenség istennélküli háborúság, meg a sok pusztítás nem kellemesek számunkra, de Noé példája arra tanít, hogy a világ lelketlen rohanásában is lehet Istenre figyelni és neki engedelmeskedve élni. Gondoljunk csak Wrede Matild, Sztello Gábor vagy Szilágyi Sándor és Viski Ferenc életére! Az ő példájuk nyomán is gondolhatunk Noéra, aki Isten szerint cselekedett. Ez legyen követendő számunkra!

„Melleted, óh be szép az élet, Szabadság, boldogság, öröm,
Ifjúság mely örökre szép lett, Menyország mely a földre
jön!

Hova kívánod én követlek, Isten Báránya nyújtsd kezed!
Az élet nélküled, nem élet, hol te nem vagy, én sem leszek.
(Hall. 352. 3.v.)

03. hét

„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.” (Fil 4,6)

Izgalmas időket élünk. Szinte mindig van valami, ami miatt aggódhatunk. A legújabban a háború és az energia-válság tört ránk. Én most is úgy jártam, mint a covid idején. Mire „észbe kaptam”, addigra nem lehetett kapni maszkot. Most így jártam a tűzifával. Elkezdtem a saját erőmből keresni, de nem találtam. Mindenütt zárt ajtókkal találkoztam. Elkezdtem imádkozni, hálát adni és szolgálni. Egyik szolgálatom után „elejtettem” egy szót, amit az egyik testvérem meghallott és rögtön felajánlotta a segítségét. Még nincs a tárolómba a tűzifa, de bízom Istenben és a testvéremben, hogy a megígért segítség idejében meg fog érkezni.

Dr. Ormóshegyi Zoltán l.p.

„Segítsen jobbod, és hallgass meg minket, hogy megmenekülhessenek kedveltjeid!” (7. v.; Károli)

Ismétlés a tudás atyja. Ez a mai zsoltárunk két zsoltárnak az ötvözete. Az 57. és a 60. zsoltárnak. Mindhárom zsoltár meglehetősen nehéz helyzetben keletkezett. Az 57. zsoltár leírja az oroszlánok verméből való szabadulást. A zsoltáros oroszlánok között van, akik tüzet okádnak rá. Az ellenség foga dárda és nyelve éles tör. A 60. zsoltár pedig egy elveszített háborúról szól.

A mai napon arra tanít bennünket a zsoltáros, hogy nincs az a reménytelen helyzet, nincs az a környezet, nincsenek azok a nehéz emberek, akik megakadályozhatnák azt, hogy a zsoltároshoz hasonlóan az Urat hívjuk segítségül. *„És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.”* (Zsolt 50, 15)

Amikor az Urat segítségül hívjuk, akkor isteni erő térbe lépünk. Ez az erőter nemcsak bennünket tart mag, hanem a környezetünket is.

Dicsérjük az Urat jelen helyzetünkben is! Át fogjuk élni az Ő csodálatos szabadítását.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 57.; 60.

*„Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész háza-
népe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem
ebben a nemzedékben.” (1. v.)*

Isten kiválasztotta Noét és családját. Még a nagy pusztulás előtt „evakuálta” őt, családját, valamint *„Kettő-
kettő méne be Noéhoz a bárkába minden testből, melyben
élő lélek vala.”* (15. v.) Ebből láthatjuk, hogy Isten gondot
visel az ő kiválasztottjára és egész családjára, de Istennek
gondja van az élőlényekre is.

Istennek ez a nagy „evakuációja” napjainkban még
erősebb. Sokan kérdezik: Mi következik még? Hogy fogjuk
kibírni az előttünk lévő időszakot? Hova, kihez menekül-
hetünk?

Mit válaszolunk ezekre a kérdésekre? Isten bárkaként
állította fel a golgotai keresztet. Hívogassuk Jézushoz
családtagjainkat, szomszédainkat, munkatársainkat, akikkel
összevezet ma az Úr bennünket. Legyen a mai napi
imádságom: „Uram vezess be ma egy lelket a krisztusi
bárkába. Ha lehet használj ebben a lélekmentő munkában
a te dicsőségedre.”

„Áll a Krisztus szent keresztje elmúlás és rom felett.
Krisztusban beteljesedve látom üdvösségemet.”

Ajánlott igeszakasz: Mt 24,37–44

„A vizek pedig áradának és egyre nevedének a földön, és a bárka jár vala a víz színén.” (18. v.)

Isten szava mindig beteljesedik. Milyen hosszú lehetett a felkészülés ideje Noé számára? Sokáig nyoma sem volt az esőnek. Ő azonban minden gúnyolódás ellenére minden nap állhatatosan építette a bárkát, mert tudta, hogy egyszer szükség lesz rá.

Isten iránti hálával emlékezem vissza az én drága szüleimre, nagyszüleimre, akik Istennek engedelmeskedve készítették a „bárkát”, az én számomra is. Imádkoztak értem, hogy legyen hitem. Példaként élém élték a hitüket. Imádkoztak és dolgoztak. Azaz építették a bárkát.

Mi hogy állunk a naponkénti „bárka építéssel”?

A vizek el fognak jönni a mi életünkben is. Életünk kis hajója Jézus nélkül nem tud biztonságosan révet érní a nyílt tengeren. Egy személy tud megtartani bennünket. Az Úr Jézus Krisztus.

Legyen Ő a mi kis életünk hajójának a kapitánya. Akkor bármi ér ma, bármit rejt az út előttem, célba érek és a nap végén magasztalom az én Megtartómat és Megváltómat.

„És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából.” (10. v.)

Noé nem véletlenül került a hithősök közé. *„Hit által tisztelte Istent Noé, mikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített, a mely által kárhoztatá e világot és a hitből való igazságnak örökösévé lett.”* (Zsid 11,7) Az emberek gúnyolódásaival mit sem törődve megépítette a bárkát. A bárka nem valami luxushajó volt. Olyan lehetett, mint egy úszó láda. Se kormányja nem volt, se ablaka. Ez azt jelképezi, hogy az irányítás Isten kezében van. Noénak egy dolga volt. Hinni. A hit, engedelmesség és türelem is egyben.

Noénak és családjának több mint egy fél évet (197 napot) kellett türelemmel várnia a bárkában.

Biztos vagyok benne, hogy Noé számára ez nem volt tétlen várakozás. Nem ír róla a Szentírás, hogy mit csináltak a bárkában, de Noénak nem volt üresjárata.

Hogy telnek napjaink a bárkában, amit sokszor „gályának” érzünk?

Tudatosítsuk a mai napon, hogy Isten jelenlétében telik a napunk! Uram, a mai napon a gályát te változtasd bárkává. Az értelmetlen robotból, tedd a mai napomat értelmessé és hasznossá a te dicsőségedre és embertársaim javára!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 40.

„És oltárt építe Noé az Úrnak, és vőn minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és áldozék égő-áldozattal az oltáron.” (20. v.)

A hívő ember földi élete nem céltalan bolyongás, nem értelemtelen robot, nem szünet nélküli száguldás. Isten azt akarja, hogy oltártól-oltárig vándoroljunk. Vele kezdjük a napunkat, vele közösségben dolgozunk és a nap végén neki adjunk hálát megtartó kegyelméért. Isten minden napunkban, hetünkben ezt szeretné. Ezért adja az egyéni, családi és gyülekezeti csendességet.

Milyen nagy dolog, ha ma is ilyen örömmel kezdhetjük a napunkat és időt szánhatunk az Istenre. Az ő szolgálatára szánt idő, soha nem időpocsékolás.

Noé áldozatot mutatott be az állatokból. Hogyan tudtak akkor ezek az állatok tovább szaporodni? Ez Isten titka. Egy biztos az érte hozott áldozataink tulajdonképpen nem áldozatok, hanem befektetések, mert Isten sokszorosan visszaadja nekünk az időnket, erőnket, javainkat.

„Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok.” (9. v.)

Isten szövetséget kötött Noéval. A szövetség nem szerződés, amit bármikor fel lehet bontani. Isten egyoldalú, kiválasztó aktsusa. Ő a kezdeményező és a garancia arra, hogy ez működni fog.

Noéval megindul az a szövetség, amely végül Jézusban jut el a teljességig. A szövetségnek mindig van jele. A Noéval kötött szövetség jele a szivárvány. Az Ábrahámval kötött szövetség jele a körülmetélkedés. A Mózással kötött szövetség jele a törvény. A Jézusban kötött szövetség jele az úrvacsora és a keresztség.

A mai napon mit tehetek azért, hogy az Isten hűségét kiárasszam az emberi kapcsolataimba? Hogy végezhetem ma a munkámat úgy, mint az Ő szövetséges társa? Hogyan szerethetem úgy a családomat, mint akit előbb szeretett az Úr?

Ajánlott igeszakasz: Mt 26,26–29

„Akkor Sém és Jáfet ruhát ragadván, azt mindketten vállokra veték, és háttal menve takarák be atyjok mezítelenségét; s arczzal hátra meg sem láták atyjok mezítelenségét.” (23. v.)

A mai ige egyetlen kérdést tesz fel a számunkra: hogyan kezeljük a másik ember gyengeségét. A másik hibáját, gyengeségét, bűnét azonnal észrevesszük és sokszor szóvá is tesszük. Ez különösen igaz a családban és a gyülekezetben. Noé két fia Sém és Jáfet megtanít bennünket a krisztusi útra. Amikor meglátják apjukat, akkor könnyörültre indulnak. Nem kipellengérezik, nem kibeszélik, hanem befedezik a mezítelenségét.

A szeretet sok bűnt elfedez. Régen még a férjhez menő hölgyeket arra tanították, hogy a nő hosszú szoknyája sok mindent eltakar. Értették ez alatt azt, hogy egy istenfélő nő nem „teregeti ki” a férje „szennyeseit”. Elfedezi. Családon belül marad.

Milyen jó lenni ezt megtanulni és megélni a családban, gyülekezetben egyaránt. Kezdjük el gyakorolni a mai napon!

04. hét

„Összeszedem az egész Jákóbot, összegyűjtöm Izráel maradékát. Összeterelem őket, mint juhokat a karámba, mint nyájat az akolba, tömegestül lesznek ott emberek” (Mik 2,12)

Micsoda nagy ígéret? Az Úr összeszedi népét. E nélkül az ígéret nélkül belefáradnánk, reménytelenül elcsüggednénk mi, mai igehirdetők is. Amikor keveset látok még ebből megvalósulni, szívem mégis felmelegszik, keserűségem szűnő-félbe lesz. Mit is mond az Úr? Tömegestül lesznek ott emberek, hemzsegni fognak (Károli). Újra tanulom az igét, újra bízom Isten ígéretében. Így szeretnék szolgálni ezután.

Kedves Olvasó! Téged is ilyen reménységgel töltsön be Urad! Hiszem, beteljesedik Urunk ígérete: *„...hallgatni fognak a hangomra, és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor.”* (Jn 10,16b) Hogyan valósul meg mindez? Mikeás szavai Jézusra mutatnak, s mi reánk is, ha követői maradunk, leszünk: *„Előttük megy át királyuk, élükön maga az Úr.”* (Mik 2,13b)

Sebestyén László Ede l.p.

„Igen szaporává tette népét az Úr, erősebbé ellenségeinél.” (24. v.)

A gyermek áldás. Isten népe a nyomorúság közepette is szaporodott Egyiptomban. Emberileg szólva: lehetőségeik beszűkültek, leszegényedtek. Ám a valóságban a gyermekáldás révén erősödtek, gazdagodtak. Vállalták a gyermekeket, s ebben segítségükre voltak az istenfélő bábaasszonyok, Sifrá és Puá is. „Isten ezért jót tett a bábákkal. A nép pedig sokasodott, és igen megerősödött. És mivel a bábák félték az Istent, ő gyermekekkel ajándékozta meg őket.” (2Móz 1,20–21)

Ma is komolyan vehetnénk ezt! A gyermekekért kiáltókat sokszor meghallgatta az Úr. Szóljon ez a már-már belefáradóknak, reményt vesztetteknek is! Édes gyermekeidért, örökbe fogadottjaidért, vagy lelki gyermekeidért te csak kiálts az Úrhoz, s Ő megáldja őket. Jézus is így hívta magához a kisgyermekeket. Hordozzuk ma imában a szülők mellett a gyermekekkel foglalkozókat, tanítókat, vasárnapi iskolásokat, keresztszülőket, nagyszülőket, de az ifjúsági munkásokat is! Az Úr kicsinyeit bölcsességgel, hittel és szeretettel neveljük!

„Azután ezt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek a teteje az égig érjen, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén!” (4. v.)

Nem értjük egymást sokszor még az egy nyelvet beszélők sem. Fájdalmas, hogy a családban, egyházban is jelentkezik az egyet-nemértés átkos bűne. Oka ennek Bábel tornyánál s ma is: kihagyják gondolataikból Istent. Noé utódai nevet akarnak szerezeni maguknak. – Mutassam meg: én vagyok valaki! Elindulnak az önzés útján. Sineár földjén nagygyá akarnak lenni. A többiek nem számítanak. Kitűnni vágyás, az „én” bálványozása kezdődik itt. Ellentéte ennek Keresztelő János programja: Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem! (Jn 3,30) A nagyobbá-létel vágya még a Zebedeus-fiakat is megkísértette. Isten viszont már szerzett nekünk egy nevet, és ez elég: keresztyén.

A tanulság ma is: csak az Isten segítségül hívásával kezdődő összefogáson van az Ő Lelke által áldás. A bábeli összezavarodásból akkor van gyógyulás, ha a Lélek kiáradása meg hozza, hogy szívünk-lelkünk egy legyen.

Ajánlott igeszakasz: Jn 3,22–36

„Az Úr ezt mondta Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!” (1. v.)

Isteni útmutatása szerint élő emberek vagyunk? Abrám rá merte magát bízni Isten útmutatására. Egy nő, gyermektelen, gazdag, hetvenöt éves férfit látunk. A Folyamközt elhagyva már Háránban telepedett le Táré családjá. Isten lassan, de biztosan vezeti őket Kánaán felé, s közben aprólékosan gondja van mindenre. Abrám elindulása engedelmességből fakad. A hívő ember élete ma is sivár, pusztá lenne a bizalmon alapuló engedelmesség nélkül. Abrám első hetvenöt évéről alig tudunk meg valamit. Igazi élete azzal kezdődik, hogy meghallja Isten szavát.

Az élet ma is azzal kezdődik, hogy meghallom az Úr szavát. Eközben kimozdít a kényelemből, a nyugalomból, a biztonságból. Abrámmal együtt átéljük: nem a körülmények tesznek boldoggá, hanem Isten. Abrám nem kapja meg a teljes útírányt, az Úr lépésről-lépésre megmutatja majd neki. Én is figyeljek arra, hogy Isten ma engem merre akar vezetni, s mit tegyek!? Engedjem, hogy Lelke által vezéreljen! Ma honnan kellene kihívjon az Isten?

„Egyszer éhínség támadt azon a földön. Ekkor lement Ábrám Egyiptomba, hogy jövevényként ott tartózkodjék, mert súlyos volt az éhínség azon a földön.” (10. v.)

Sokan menekültek már az éhínség elől az idők folyamán. Mentek oda, ahol volt élelem, megélhetés. Azóta is így van ez. Valami nem hiányzik ebből a történetből? Ábrám lemegy Egyiptomba, de az Urat nem kérdezi. Majd ő megoldja.

Hányszor voltak már ilyen vargabetűs, hiábavaló útjaim, mert így gondolkodtam: én ezt megoldom! Mennyivel másabb az a hozzáállás, amire a 456. hallelúja énekünk buzdít: „Súlyos napokban csak Jézusra nézz!...Tekints Jézusra, Ő segíteni kész! Emberre, magadra soha ne nézz! Jézusra tekintve fel szüntelen szelíden így szól Ő: Számolj velem!” Te mire, kire nézel? Az éhínségre, inflációra, bizonytalanságra, vagy már Jézusra? A hiábavaló fáradsággal teljes hetven, vagy legfeljebb nyolcvan esztendő is hamar elmúlik. Jövevényiségetek idejében „...buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban!” (1Kor 15,58b) Az igazmondó Isten szolgálatában vessünk el magunktól minden hazugságot!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 90,1–17

„Azért Ábrám ezt mondta Lótnak: Ne legyen viszály köztem és közted, ...hiszen rokonok vagyunk!” (8. v.)

Abrám lemond a választás, az elsőbbség jogáról a békesség kedvéért. Lót hibázik: azt gondolja jónak, ami annak tűnik. Kapásból mondja, mi a jó, és téved. Sodoma romlottsága miatt sokat kell szenvedjen. A szerzés-kérdés előtérbe kerülése rokoni kapcsolatokat is tönkre tehet. Isten így is megáldja a gyengébb legelőkön legeltető Ábrámot. Ő már megjárta az egyiptomi kitérőt, s itt már a hit embereként viselkedik. Jól vizsgáljuk türelemből, nagyvonalúságból, szeretetből.

Bárcsak testvéreként járnánk el mi is hasonló helyzetekben! A sérelmeket meg kell oldani, ne napoljuk el őket! Ábrám nem durva, nem oktatja ki Lót, ő elfogadja azt, ami neki marad. Amit leteszek Isten kezébe, az jó helyen van. Lesznek bajok a Krisztus-követők életében is, de ezekben sem vagyunk egyedül, Ő megsegít. Lecsendesül a vita, nem lesz belőle veszekedés. Próbáljam a bajokat megelőzni, mert helyrehozni azokat már nehezebb! Ábrám felnéz (segítségül hívja az Úr nevét), Lót csak körülnéz. A békesség embere először mindig felnéz.

„Visszahozott minden jószágot. Visszahozta unokaöccsét, Lótót is jószágával együtt, meg az asszonyokat és a népet is.” (16. v.)

Az önzetlen szeretet példáját látjuk itt. Abrám nem tétlenkedik, amikor unokaöccse szomorú állapotáról hall. Összeszedve embereit, kiszabadítja őt. Mi is halljuk: *„Ne feledkezzetek meg a foglyokról, mintha fogolytársaik volnátok, a gyötrődőkről, mint akik magatok is testben vagytok.”* (Zsid 13,3) A jószágos, kegyes szeretet ilyen megmentő-szeretet. Mintha Krisztust látnánk itt, Aki utánunk jön, hogy kiszabadítson. Lót esetében teljes a szabadság. Ugyanígy, akit Krisztus megszabadított, az valósággal szabad.

Ebbe a munkába, a lélek-mentés szolgálatába szeretne téged is, mint munkatársát, beállítani Urad. A lelki fegyvereket felöltve harcra fel egymásért! Abrám az Úr oltárától indul. Kapcsolatban van Istennel, s ez a szeretet-kapcsolat indítja őt testvér-szeretetre, Lót kiszabadítására is. Ne legyen soha bennem káröröm a másik baján! Itt sem olvasunk ilyesmiről.

Ajánlott igeszakasz: Péld 17,9–17

„És áldott a Felséges Isten, mert kezébe adta ellenségeidet! Abrám pedig tizedet adott neki mindenből.”
(20. v.)

Melkisédek az igazság és béke királya. Pap- király ő, aki megáldja Abrámot. A Felséges Isten papja arról az Úrról beszél, Aki Abrám kezébe adta ellenségeit. Az eljövendő Messiásról, mint örökkévaló Papról beszél a 110. zsoltár is. Abrám hitben élt, és pénzügyeit is az Úrra bízta. Szíve hálás, s ez indítja őt a tized-fizetésre. Milyen nagy pap az a Melkisédek, akinek a pátriárka a zsákmányból tizedet ad?! A legjavából ad. Ez áldozathozatal, jelen esetben hálaáldozat.

Ó, én is mennyi mindenért lehetek hálás az én Uramnak! Adakozásommal is ki szoktam ezt fejezni? Ne feledjem: nagy Főpapom van, Aki az egeken is áthatolt (bement a szentélybe). Ő a mi Urunk Jézus Krisztus, Aki szüntelenül esedezik értünk. Abrám és Melkisédek találkozása után egy valami kell következzen: találkozzak Jézus Krisztussal! Szenczi Molnár Albert így énekli meg ezt: „Mert az Úr Isten megesküdt tenéked, Melyet meg nem bán soha örökké, Melkisédeknek rendi szerint (értсед) Te vagy a főpap most és örökké.”

Ajánlott igeszakasz: Zsid 7,1–10

05. hét

János evangéliuma 16.

Az ember a kezdetektől fogva keresi az igazságát. Az első bűneset óta elvesztette ezt a képességét, önmagával és a másik emberrel szemben, de legfőképpen Istennel szemben. Legtöbbször azt gondolja, hogy az igazság nála van, még akkor is, amikor valótlant állít.

Istennel szemben pedig lássuk meg, hogy egyáltalán nincs igazságunk. JÉZUS ki is jelenti, hogy Ő az igazság és az élet (Jn 14,6).

Számomra ez azt jelenti 2022. nyár végén is – e sorok írásakor –, hogy kizárólag csak Jézusnál keressem, mert nála meg is találom az igazságot, a tiszta és hibátlan szeretetet, amely átvezet mindenek keresztül az örök életbe, Őhöz, aki ma még megtalálható. Akik már megtaláltuk Őt, kövessük szüntelen, mert a Megváltónk igazsága és kegyelme mindenre elégséges.

*Karácsonyi-Kis László
hitoktató*

„Örüljenek és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek. Hadd mondhassák mindig, akik vágyódnak szabadításodra: Magasztaltassék föl az ÚR!” (17. v.)

A szorongatott helyzetben lévő ember zsoltárából valók ezek a sorok. Dávid is megtapasztalhatta az Úr kellő időben történő szabadítását. Várva az Urat, Ő időben lehajolt hozzá és teljes szabadulást adott.

Igen, akik az Urat keresik, örvendeznek és örülnek. Erre szólít fel az ige. Ez csak az Úrban lehetséges, aki felemel, és az ő hatalma kiemel a legmélyebb helyzetből is. Mindenható hatalma képes átvezetni bármilyen nehézségen és akadályon. Ezt a hatalmat tapasztaltuk meg akkor, amikor az előre megtervezett családi esemény közelgő időpontja előtt úgy tűnt, hogy lehetetlen megtartani azt a tomboló világjárvány miatt. Ám láss csodát, mert Istennek tulajdonítottuk, hogy a tervezett időpont előtti napon, teljes feloldást hirdettek ki. Ezzel lehetővé vált az emberi terv megvalósulása, ahol egy keresztyén pár közös élete elindulhatott.

„És meg is fog szabadítani engem az Úr a gonosz minden mesterkedésétől, és megtart az ő mennyei országára. Övé a dicsőség örökkön-örökké! Ámen.” (2 Tim 4,18)

„Abrám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.” (6. v.)

A héten Mózes első könyvét tanulmányozhatjuk. A Bibliának ez az ószövetségi könyve kedves számomra. Az Úr ebben az időben közvetlenül szólt látomásban az övéihez.

Ezekben az utolsó időkben is szól: *„Miután sokszor és sokféleképpen szólt Isten hajdan az atyákhoz a próféták által, ez utolsó időkben Fia által szólt hozzánk, akit mindennek az örökösévé tett, aki által a világot is teremtette...”* (Zsid 1,1–2.)

Abrám hallotta az Úr hangját a látomásában. Párbeszéde volt Istennel. Az Úr részéről komoly ígéret hangzott el: *„Majd így folytatta Abrám: Íme, nem adtál nekem magzatot, és íme, házam szolga születője lesz az örökösöm. Ekkor így szólt hozzá az ÚR: Nem ő lesz az örökösöd, hanem aki ágyékdoból származik, az lesz az örökösöd”* (3–4. v.)

Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért megigazítottak fogadta el.

Az Úr ígéretei ma is élők a mi családunkra nézve is: *„Azok pedig így válaszoltak: Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!”* (ApCsel 16,31). Ezért: *„Ez az a nap, melyet az Úr szerzett, vigadjunk és örvendezzünk ezen!”* (Zsolt 118,24).

„Száraj, Abrám felesége nem szült neki. De volt egy egyiptomi szolgája, akinek Hágár volt a neve.”

(1. v.)

Abrám segítőtársa Száraj, ott volt mindenben a férje mellett és támogatta őt. A gyermektelenség azonban erejükön felüli próba volt a házaspárnak. Az Úr Abrámot megszabadította keserűségétől, mivel közölte vele, hogy rövidesen gyermekük lesz. Ő hitte ezt! A felesége nem az Urra figyelt, hanem inkább magára, hogy nem esik teherbe. Ezért beavatkozott az Isten tervébe. Türelmetlenségében megsűrgette a dolgokat. Ezért jöttek a próbák ezt követően családjuk életében. Ez a döntés, sok generáción keresztül, az egész emberiségre kihatással lett, még napjainkban is. Sajnos nem pozitív előjellel és fájdalmas tövisként.

Az Úr nélkül hozott döntések hasonló következményekkel járnak ma is, amikor emberi érdekek mentén döntünk és cselekszünk. Legyen ez a mai napunktól kezdve másképpen és akkor megtapasztaljuk az Úr áldásainak jó gyümölcseit.

„Hadd menjek Istenem mindig feléd,
fájdalmak útjain, mindig feléd...”
(Halleluja 60.)

„Mikor Abrám kilencvenkilenc esztendő volt, megjelent neki az ÚR, és azt mondta: Én a mindenható Isten vagyok, járv énelőttem, és légy tökéletes. Szövetséget szerzek köztem és közted, és fölöttébb megsokasítalak téged.” (1–2. v.)

Isten ismét szólt Abrámhoz, aki az emberiség képviselője, hogy szövetséget fog kötni az emberrel. Előtte 13 évvel Száraj és Abrám beavatkoztak Isten rendjébe. Mégis jött az Úr, hogy megkösse szövetségét. Új nevet is adott Abrámnak: Ábrahám. A kiválasztott népnek is adott egy emlékeztetőt, a körülmetélést. A történelem során láthatjuk, hogy a bűnös embernek ez sem volt elegendő.

Jézus ezért jött közénk, hogy felkínálja az új szövetséget, a teljes szabadulást, de most már az egész emberiségnek. Istenünk válasza ez lett a bűn elhatalmasodásában, az idők teljességében. Ő vár még ma is, ahogy az egyik hallelujánk is erre sarkall bennünket: „A keresztfához megyek, mert máshol nem lelhetek, nyugalmat lelkemnek. ...Büntérhemtől szabadulok, ...Isten ama Báránya, hogy jut a keresztfára? Mért folyt alá szent vére? Értem tette ezt Jézusom, ...lelkem örök üdvére.” (Hall. 8.)

Ezt a szövetséget Fiában kötötte meg, és az ő életébe került. Tökéletes és teljes lett az Atya kiengesztelése mindannyiunk bűnéért, a maiakért is!

„Megáldom őt, és fiút is adok tőle neked, és megáldom, hogy népek támadjanak belőle, és népek királyai származzanak tőle.” (16. v.)

Isten részéről ismét elhangzik a konkrét ígéret, Sára – jelentése: fejedelemasszony – fiút fog szülni. Ekkor, még a 99 éves Ábrahám is kételkedett, hogy mind ez idős koruk ellenére lehetséges, ezért hódolattal borul le az Úr előtt. Isten azonban megtartja az ígéreteit, ez így van ma is. A körülmetélést elvégzik Ábrahámék családjában, mint az Urral kötött szövetségre mutató jelt.

Urunk hűségesen törődik a rábízottakkal! *„Ha pedig rossznak látjátok azt, hogy az Úrnak szolgáljatok, válasszatok még ma, hogy kit akartok szolgálni. Akár azokat az isteneket, akiknek atyáitok szolgáltak,..., akiknek a földjén laktok. Én azonban és az én házam népe az Úrnak szolgálunk.” (Józs 24,15)*

Bár csak ez a napunk is hasonló lenne, e sorokat olvasva, hogy az Urra nézünk és az ő ígéreteibe kapaszkodunk örömeinkben és nehézségeinkben egyaránt.

„Ha hitetlenkedünk, ő hű marad, ő magát meg nem tagadhatja.” (2Tim 2,13)

Ha magunkra nézünk, elbukunk. Az Urra nézzünk, így a győztesek tagjai közt lehetünk a mai napon! Ámen!

„Erre így szólt egyikük: Egy év múlva ilyenkor bizony-nyal visszatérek hozzád, és íme, akkor feleségednek, Sárának fia lesz. Sára pedig a háta mögött hallgatózott, a sátor ajtajában. (10 .v.)

Az ÚR három férfi alakjában ismét meglátogatja Ábrahámot, aki lelki látást kapott. Felismerte a látogatás egyedi rendkívüliségét és fontosságát. Bár csak mi is tudnánk ilyen nagyvonalúak is vendégszeretők lenni látogatóink fogadása során.

Az Úr részéről ismét elhangzik az ígélet – már harmadjára. Most a felesége is tanúja ennek, aki hitetlenkedik az egy év elteltével bekövetkező ígéletben, hogy fiú gyermekük születik. Ez emberileg idős koruk miatt lehetetlennek tűnik. *„Jézus rájuk tekintett, és azt mondta: Az embereknek lehetetlen, de Istennek nem, mert Istennek minden lehetséges.”* (Mk 10,27)

A rendkívüli csodák akkor is és ma is megtörténnek, aminek mi magunk is tanúi vagy akár részesei lehetünk. Ez kegyelmes ajándéka az Úrnak. Vegyük komolyan Urunk ígéreteit, amiket az ő igéjében kijelent. Ezek közül egy a mai napi terhek hordozásához: *„Mindannak megtartására tanítsátok őket, amit én parancsoltam nektek. Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* (Mt 28,20)

„Ezt mondta az ÚR: Eltitkoljam-e Ábrahámától, amit tenni akarok?” (17. v.)

Az Úr áldást és bőséget adott Ábrahámnak és családjának. Ugyanakkor a szomszéd településre, ahol nagyon elszaporodott a bűn, ítéletét jött végrehajtani. Igen, már itt a földön is zajlik az Isten ítélete: *„De féljetek a fegyvertől, mert a harag büntetése a fegyver, és megtudjátok, hogy van ítélet!”* (Jób 19,29)

Földi életünk végén pedig minden embernek oda kell állni Isten elé, hogy megítélje cselekedeteinket: *„És amiképpen elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, és azután lesz az ítélet, úgy Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét eltörölje, másodszor pedig bűn hordozása nélkül jelenik meg azoknak, akik várják őt üdvösségükre.”* (Zsid 9,27–28).

A mi Istenünk hosszútűrő és irgalmas, de ítéletében következetes. Ezt láthatjuk igénkben és saját életünkben is. Lehet az Úrral alkudozni, Ő vár türelmesen, de a rendelt időben, amit nem tudunk, elvégzi és befejezi az ő igazsága szerinti szuverén ítéletét. Nagy ajándéka napjainknak, hogy mi Jézus Krisztus által ezt tudhatjuk.

06. hét

„Mily nagyok alkotásaid, Uram! Igen mélyek gondolataid!” (Zsolt 92,6)

Egyik reggel az a kérdés fénye ragyogta be a gondolatvilágomat: Kedvesek-e nékem az Úr gondolatai? Kerestem a miértjét ennek a kérdésnek. Tudtam, nem véletlen kaptam ezt a kérdést. Az utóbbi időben több időt szántam arra, hogy a gondolatokkal foglalkozzam. Különös volt szembe nézni azzal a ténnyel, hogy az ember az egyetlen teremtmény, amely gondolkodik. Milyen nagy felelősség ez a képesség? Betöltötte szívemet az öröm az ajándék jelenléteért. A zsoltáros szavai jöttek elé: „És nekem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten!” de, nem áll meg itt, hanem tovább emeli a tekintetét. „Mily nagyok azoknak száma!”! A kegyelem és a hit jelenléte adja meg azt a csodát, hogy láthatom az ő gondolatait, amelyek tettekben formát öltenek! – szólt és lett”! Akkor, mint egy film részlet jelent meg a lelkem „monitorán” az unokáimról. Ahogyan, viselkedésükön keresztül beszélt velem az Isten.

Kedvesek számomra az unokáim, de még jobban gyönyörködtem a viselkedésükben, melyek megjelenítették Isten gondolatait.

Gyurkó József l.p., főtitkár

„Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet.” (6. v.)

Isten törődik azzal, hogy a teremtés koronája találjon nyugalmat. Tudja, hogy az ember a bűneset után elvesztette azt a kapcsolatot, amelyre teremtetett. Az ember a Teremtőjével való kapcsolatban békességet, nyugalmat, biztonságot, csendet és hatalmat kapott. A hazugság atyja sokat ígért – olyanok lesztek, mint az Isten – keveset adott és a végén mindent elvett az embertől. Ami maradt az embernek, hogy tudja mi a jó és a rossz, de nincs ereje tenni, csak amit ő jónak lát és azzal Isten haragját váltja ki! Az maradt számára, hogy keresse és epekedjen a kapcsolatra, amelyet csak Istennél talál. A maga erejéből képtelen a kapcsolat helyreállítására. Isten ezért küldte el Fiát, emberi testet adott neki, hogy a kapcsolatot helyreállítsa. A Golgotán elvégezte! Jézus önként vállalta, hogy „kapu” legyen, amelyet saját életének feláldozásával nyitott meg minden embernek, kegyelemből hit által! Ez a kapu keskeny és szoros, de az üdvösségre visz. Az Istennel való találkozás melletti döntés az örök nyugalom állapotába való belépést jelenti. A nyitott ajtó még ma is hívja és várja a megfáradt és nyugalomra vágyó lelkeket.

Csak Istennél csendesül el a háborgó és kifáradt emberi lélek!

„Ki van még itt hozzád tartozó?vidd el erről a helyről!” (12b. v.)

Isten ítéletei mindig a kegyelem légkörében történnek. Noé története jól megvilágítja ezt a kegyelmi tényt. (1Móz 6,6–8) Ábrahámnak kijelenti az Úr, amit döntött! *„Azért ezt mondta az Úr: ...lemegyek, hogy megnézzem:...Tudni akarom.”* (16–21). Lót nem tud róla, de Ábrahám imaharcot folytat az Úrnál érte (22–33). A kegyelem mentő szeretettel jelenik meg Lótnál. Lót védelmet akar biztosítani a két ítélő angyalnak, de a végén ők védik meg. A kegyelemnek ideje van, súlyos következménye van, ha nem veszem komolyan az ítéletet. A kételkedésem, hiteltelenségem, szeretteim életére hatással lesznek (hátra néz a feleség, később a lányok megromlott gondolkodása). Az angyal felszólítása a sűrgetésre örök érvényű.

Ma is fontos komolyan venni: *„Ki van még itt hozzád tartozó?vidd el erről a helyről!”* Nem lehetünk közömbösek szeretteink jövőjét illetően! Hol töltik az örök életet? Fontos önvizsgálatot tartani. Hiteles az én beszédem vagy tréfának veszik? Szabad még ma bűnbánatot tartani és megtérni a szellemi élet laza gondolkozásából! Engedni, hogy megragadjon bennünket is az a kéz amelybe a lazaságunk miatt szegeket vertek! *„Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszt alatt!”*

„Mentsd az életedet! Ne nézz hátra, és ne állj meg sehol a környéken!” (17b. v.)

Ez a szakasz Lót családjának a megmentéséről szól. Isten küldöttei veszik kézbe az események irányítását. Kézen fogják őket és ez a „kézenfogó” szeretet bizonyosága annak, hogy Isten képes, ha kell „erőszakos kegyelemmel” beleavatkozik a tétovázó életünkbe, hogy megmentsen. Tanácsot és feladatot kapnak! Erről ír az ének írója: „Végig megálld a nagy tusát, Erőt Urad, a Krisztus ád. Nyerd el neked, mit félre tett: A koronát, az életet!” – ne felejtse el: Végig megálld a nagy tusát! Az ítélet elől kimentett családnak volt egy örök érvényű tanácsa és feladata is egyben. Tanács – Mentsd..., Ne nézz..., ne állj meg...! Feladat – Mentsd..., nézz..., állj meg...!

Lótnak megvolt a saját gondolata, amely a szívében uralkodó tétovázásról beszél, nem érez elég erőt ahhoz, hogy a távolabb eső hegyre meneküljön, hanem a legközelebbi menedéket nyújtó városba, Cóárba tart. Megmentve, de mégis szomorú esemény, amikor rádöbben, hogy felesége a tiltás ellenére a veszedelmes kíváncsiságtól hajtva visszanézett és a rémületes látványt megpillantva szörnyet halt, „sóbálvánnyá lett”. Tanulság, hogy Isten, tiltó parancsát nem lehet büntetlenül áthágni.

Ajánlott igeszakasz: 3Móz 18,22; Bír 19,22–24;

Róm 1,27; 2Pt 2,6–7

„Lót fölment Cóárból, és letelepedett két lányával együtt a hegyen, mert félt Cóárban lakni.” (30. v.)

Lót története jól kezdődik, Ábrahámmal indul el Isten áldásának a vonzásában. Az áldás vonzotta, de aki az áldást adja az nem kellett! Amikor az áldás működni kezd, akkor feszültség támad a nagybátyával. Még ez sem vitte Lótót az áldás forrásához! Nem vette észre, hogy Isten jósága arra az elhatározásra akarja vezetni, hogy megváltoztassa a gondolkozását és egész életét. Ábrahám alázata szabadságot adott neki – ha te jobbra mész én balra megyek – a jobb rész választására, amely „olyan volt az, mint az Úr kertje”. Végcélja, Sodoma városa lett. A Sátán törvénye, sokat ígér, keveset ad és a végén mindent elvesz. Isten azért küldte az Ő Fiát, hogy életét adja, hogy aki hisz benne, annak túláradó élete legyen.

Lót döntését mindig a fölfelé törekedés jellemezte, de mindig mélyebbre jutott. Nem tanult a kegyelemből, amely megmentette az ítélettől. A tanácsból nem tanult (17b) és a feladatot nem vette komolyan, Cóárba ment. Később: „felment... egy hegyre, mert félt Cóárba lakni!” Lót életének szomorú végét lányainak gondolkozása és döntése pecsételi meg.

Testvérem, te az életed nagy horderejű döntéseit hogyan hozod meg?

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 12,10–13;

1Móz 13,10; Róm 2,3–5

„...Ne félj, mert meghallotta Isten a fiú hangját...”
(17b. v.)

Az Isten által elkészített üdvtörténet képe van ebben a szakaszban. Isten ígéretei igazak, még ha hosszú várakozás miatt emberi reménytelenség ellenére váltja is valóra azokat.

Egy családi viszály van a háttérben: az első szülött fiú Izmáel, aki Hágár szolgától született. Hágár már egyszer elmenekült Sárának a kegyetlenkedése miatt, az Úrnak kellett visszarendelni, mert még nem jött el az idő, nem született meg Izsák. De itt most Hágár nem menekül, hanem kitaszítják a családból. Isten döntése volt ebben, mert Izmáel csak test szerint, Izsák azonban Isten kiválasztó akarata szerint, Ábrahámnak az utódja és örököse. Hágár kitaszítottságában sem volt egyedül a gyermekével, mert Isten Ábrahámra nézve szemmel tartja a gyermeket. Amikor Hágár megszólítható állapotban volt, akkor szólt hozzá Isten és megajándékozta ígéretével. Az ígéret így kezdődik: *„Mi van veled, Hágár? Ne félj, mert meghallotta Isten a fiú hangját.. Kelj föl, vedd fel a fiút... mert nagy népet támasztok belőle!”* Hágárnak megnyitotta a szemét a forrásra és tovább ment az útján, mert tudatára ébredt, hogy Isten tovább is gondját fogja viselni neki és a fiának!

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 15,50;

Gal 4,26., 28., 31. v.

„Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig így felelt: Itt vagyok.” (1. v.)

Az életünkben vannak események, amelyek után Isten úgy látja fontosnak, hogy átvigyen egy mennyei vizsgán. Ezek soha nem könnyűek, de mindig mélyebb „Isten-ismeretre” és saját magunk jobb megismerésére vezetnek. Nézzük az Isten szerető gondoskodásának próbáját! Mindig azzal kezdődik, hogy nevünkön szólít, akarja, hogy tudjuk az identitásunkat! Akarja, hogy tudatos legyen bennünk, hogy „ki visz bennünket a próbába” és legyünk tisztában önmagunkkal is! Fontos tananyag, Isten szeretete „féltékeny szeretet”! Fontosak vagyunk számára és a vele való kapcsolat minőségi változását célozza meg azzal, amit cselekszik! Fontos látnunk, hogy nem belekényszerít bennünket, hanem néven szólít és várja a választ. Sok esetben látjuk, hogy Isten addig nem indítja el a próbát az övéi életében, amíg önként nem válaszolnak neki! Ábrahám példát ad nekünk. „Ő pedig felelt: Itt vagyok.” Ezt mondja ki: „Uram, rendelkezze velem!” Biztonságot adott neki bizonytalanságában, mert ráléphetett a hit „egyetemi szintű” útjára. A Zsidókhoz írt levél tájékoztat erről: *„Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani. Ezért vissza is kapta őt, aki így a feltámadás példájává lett.” (Zsid 11,19)*

Ajánlott igeszakasz: 2Kir 3,27; 2Kir 16.; Jer 7,31;

Zsid 11,17–19

„Jövevény és idegen vagyok köztetek. Adjatok nekem sírhelynek való birtokot nálatok, hogy oda temethessem halottamat!” (4. v.)

Jövevények és vándorok vagyunk, hazánk a menny! Ábrahám példát ad mindenkor hitben járó utódainak abban, hogy meghatározza az identitását: „Jövevény és idegen vagyok köztetek.” Mégis fontosnak látja felesége földi maradványait saját tulajdonában lévő sírhelybe elhelyezni. Később ide temették Ábrahámot (25,9), majd Izsákot (35,27–29). Ide kíváncszott még Jákób is Egyiptomból (49,29.). József végrendelkezett, hogy (50,25) a csontjait vigyék atyáikhoz. Különös olvasni, hogy Mózeset elgyászolják, de sírhelyet az Úr készített neki Móáb földjén. „Senki sem tudja még ma sem, hogy hol van a sírja.” (5Móz 34,5-7)

Az Isten fiának a földi testét egy Arimátiából való József sírjába tették, három napra, mert az ő testét nem tarthatta fogva a földi sír. A feltámadással Jézus világosságra hozta, hogy vele megtört a halál hatalma és nincs többé a földi sátorháznak lényeges szerepe. Mert a lélek megmarad, de a test porrá lesz és a helye sem ismeretes többé.

Élő reménységünk: „mindenkor vele leszünk!”

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 25,9; 35,27–29; 49,29; 50,25;

5Móz 34,5–7; Zsolt 103,16; Ap.Csel 2,31; 1Kor 15,53–55

07. hét

„Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és meggyógyítottál engem.” (Zsolt 30,3)

Az utóbbi hetekben többféle egészségügyi problémával kellett szembenéznem. Sok álmatlan éjszaka és egyéb dolgok zavarták a nyugalmamat. Isten alkalmat adott az imádságra éjjel is, a szép zsoltárokat imádkozva sokszor átéltem, hogy a fájdalom csendesült és Isten karjaiban pihenhettem el. Csodálatos erő van Isten ígéjében és az együtt imádkozásban.

Férjem állandó imatársam, sokszor átértük, hogy Isten valóban sasszárnyakon hordozott, vezérelt, és védett. Átéltük a csodákat, hogy időpontokra, orvosi vizsgálatokra várva, néha rövid időn belül, máskor sok óra, szinte egész napi várakozás után, de Isten átsegített, megőrzött és adott erőt.

A fenti zsoltárt a napokban olvastam napi igeként és nagy bátorítást kaptam, hogy mennyei Atyám meggyógyít és továbbra is bízhatom segítségében.

Áldott legyen szent neve!

Gyurkóné Katika

„Hiszen te vagy menedékem, erős bástyám az ellenség ellen. Hadd lakjam mindenkor sátradban, hadd meneküljek szárnyad oltalmába!” (4–5. v.)

Dávid zsoltára van előttünk, az alcím: vágyódás Istenhez. Nagyon sokat tanít nekünk ez a rövid zsoltár. Panasz, elepedt szív és ellenség közelsége, mind a félelemről beszélnek. Olyan, mintha a mai korunkban írták volna. Bárhová megy az ember szinte mindig panaszt hall a magas árakról, félelem a jövőtől, a háborútól, hogyan fogunk megélni és hallottam a fővárosban lakóktól, hogy bizony megnövekedett az önpusztítás országunkban.

Milyen nagy kincs a hit, a mindenható Istenben való hit! Aki életét Isten kezébe tette és elfogadta Jézus Krisztus golgotai áldozatát, bűnei meg vannak bocsátva, bátran nézhet a jövőbe. A Szentírás lehet mindennapi lelki tápláléka és minden félelmét, aggodalmát leteheti a szerető mennyei Atyja kezébe.

Ő az egyetlen menedékünk, erős bástyánk és úgy menekülhetünk szárnyai árnyékába, mint a kismadár édesanyja szárnyai alá, ahol védelmet talál.

Éljünk mindnyájan ezzel a biztos lehetőséggel!

„Az Ő Fiáról, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a szentség Leleke szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult...” (3–4. v.)

Pál apostol készül meglátogatni a római gyülekezetet, hogy ott is hirdesse a tiszta evangéliumot. Mivel nem ő alapította, hanem már jóval előbb létrejött, részletesen bemutatkozik. Bizonyosságát adja ezzel, hogy nem önjelölt, hanem elhívott apostol, Jézus Krisztus szolgálja. Jézus isteni voltát kiemeli, hogy Ő az, akit Isten megígért évszázadokkal ezelőtt. Kereszthalála, és feltámadása által kaptuk a kegyelmet. Ehhez a megkegyelmezett néphez tartoznak a római szentek is, akik elhívottak, Isten szerettei.

Ez a levélkezdés nagyon kedves, az apostol szeretetét fejezi ki és még tetézi azzal, hogy a ma is használatos – minden keresztyén közösségben elmondott – apostoli köszöntést is tartalmazza. Az apostol példaértékű mentő emberszeretete sugárzik az egész levélből.

Ma is erre van szükségünk kegyelemre és békességre. Adjunk hálát ezért a végére mehetetlen, érdem nélküli kegyelemért, amely kiemelt bennünket a bűnös állapotból és Isten gyermekévé fogadott.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 7, 13–15; Zak 9, 9–10

„Mert szeretnélek meglátogatni titeket, hogy megerősítésetekre valamilyen lelki ajándékot adjak át nektek, azaz hogy együtt nyerjünk vigasztalást nálatok egymás hite által, a tiétek és az enyém által.”
(11–12. v.)

Milyen fontos a személyes testvéri találkozás! Ma is így érezzük, hogy semmi nem pótolja. Nagyon áldottak az on-line bibliaórák, imaórák, de amikor találkozunk, egymás szemébe nézhetünk, az az igazi.

Pál apostol vágya a találkozásra fontos volt, mert lelki ajándékot akart átadni szeretett testvéreinek.

Hogyan vigasztalódunk és épülünk egymás hite által? Tapasztalatból tudom, hogy megosztjuk az igei látásunkat egy-egy témában, az átélt imameghallgatásokat és Isten így munkálkodik mindennapi életünkben és rajtunk keresztül. Nagyon meg tudjuk egymást vigasztalni és erősíteni, mert egyikünk próbák között él, a másik testvérünk éppen nagy és kis csodákat él át a mindennapi életében. Így kiegészítjük egymást és bizonyosságot tehetünk, hogy mennyei Atyánk semmilyen helyzetben és körülmények között nem hagy el bennünket. Ő hűséges és magát meg nem tagadhatja, ez egy biztos alapja életünknek.

Vigasztaljuk és erősítsük egymást, mert ez által mi is új erőt kapunk életünkben és szolgálatunkban.

Ajánlott igeszakasz: Kol 3,16–17

„Az igaz ember pedig hitből fog élni.” (17b. v.)

Hála Istennek, most még olyan korban élünk, hogy nem kell szégyellnünk az evangéliumot. Sok helyen a mi hazánkban, de a világ sok országában ébredések vannak. Dicsőség Istennek ezért a nagy ajándékért!

Pál apostol bátran, Isten Lelke erejével tesz bizonyosságot arról, hogy az evangélium Isten hatalma minden hívőnek üdvösségére és Isten igazságának kinyilatkoztatása hit által. Isten igazsága áll itt a középpontban, Isten tulajdon lénye, aki önmagával, lényének teljeségével ajándékozza meg az embert. Hittel lehet megragadni, elfogadni és egy ígéretet olvasunk a fenti igeversben: *„Az igaz ember pedig hitből fog élni.”* Habakukk próféta beszél arról, hogy a történelem ítéletes időszakát csak az éli túl, és nyeri meg az örök életet, aki hű marad Istenhez, megtartja a hitet rendületlenül. Milyen nagy vigasztalás ez minden ember számára.

Van-e bátorságunk és bizalmunk ebből a hitből élni?

„Ami ugyanis nem látható belőle: az ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható. Ennél fogva nincs mentségük, hiszen megismerték Istent, mégsem dicsőítették vagy áldották Istenként, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétedett.” (20–21. v.)

Pál apostol széleskörű tájékozottsággal tárja fel a rómaiak előtt, hogy milyen világban élnek. Az ember nagykorúnak, mindentudónak tartja magát és megismerte Isten hatalmát, örökkévaló voltát, de nem akar tőle függőségben élni. Nem akar senkitől alárendelt állapotba kerülni. Sokszor halljuk serdülő fiataloktól: azt csinálók, amit akarok, nekem ne parancsoljon senki, az öregeim sem, ez alatt a saját szüleiket értik, akik szeretettel, sok fáradtsággal felnevelték őket. Sok fiatal vesztét okozta az ilyen, ferde gondolkodás. Az apostol világosan leírja, hogy Isten igazságos, de aki nem akar az ő útján járni, parancsolatai szerint élni, Isten haragját vonja magára. Ha Istennel a Teremtővel nincs kapcsolat és kontroll, akkor saját maga készítette bálványok uralják az embert, nem élhet gazdátlanul. Minden bűn és rossz, természetellenes hajlam ebből következik, hogy az ember elfordult Istentől.

Sajnos a mai korunk is egyre jobban hasonlít az ókori Róma életére, vigyázzunk és imádkozzunk!

„Vagy megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul. hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz?” (4. v.)

A fejezet címe, amit ma olvasunk: Isten nem személyválogató. Az ítélkező embert szólítja meg az apostol, aki gyorsan kimondja mások felett az ítéletet. Ugyanis gyakran halljuk szószéken vagy lelki beszélgetések alkalmával, hogy általában az a bűn vagy negatív magatartás irritálja az embert, ami sajátmagában is megvan. Ez vonatkozik a gondolatokra, szavakra és a cselekedetekre, gondoljunk a szálla, gerenda példázatára, Jézus tanításában. Ledöbbsen az ember, ha szembenéz ilyenkor magával. Áldásos, ha bűnbánattal megvalljuk, hogy tévedtünk.

Az ige felhívja figyelmünket, hogy Isten jósága, elnézése, és hosszútűrése megtérést akar munkálni a szívünkben, hogy elhagyjuk a bűn minden fajtáját és teljes szívvel kövessük Őt. Megálljt akar parancsolni eddigi bűnös szokásainknak, megfordulni, amíg nem jön az ítélet.

A lelkiismeretünket tartsuk éberen, hogy a legkisebb eltérésre is azonnal szólaljon meg, figyeljünk szavára, mert általa Isten szól.

Ajánlott igeszakasz: Máté 25,31–46

„...hanem az részesül dicséretben – mégpedig nem emberektől, hanem Istentől –, aki belsejében zsidó, aki nem betű szerint, hanem szívében a Lélek által van körülmetélve.” (29. v.)

A törvény alatt élők bűnösségéről olvashatunk ebben az igeszakaszban. Pál apostol saját népéhez szól, és teljes nyitottsággal beszél a valóságról. Izráel népe nagyon büszke a nevére, ami „méltóságnév”. A törvény biztosságot, Istene kiváltságot /választott nép/ adott nekik. A körülmetélkedés az a „sákramentum”, amely Izráelt, a választott népet és tagjait kiemeli a népek sorából.

Valóban egy különleges szövetség, de ez az előjog nem önmagában egy megkülönböztető tényező, mert így csak külsőség marad. Akkor válik igazán értékké, ha nagyobb engedelmességre kötelez, különben visszajára fordul a dolog és a bűnben élő választott nép olyanná lesz Isten szemében, mint egy körülmetéletlen pogány.

Tehát ezért hangsúlyozza az apostol, hogyha nem szívből cselekedjük Isten parancsolatait, csak beszélünk róla, akkor Isten előtt nincs érdemünk, még mindig elveszettek vagyunk.

Igyekezzünk a szívbeli, rejtett belső tulajdonságaink teljes megújulására, az igazi megtérésre!

Ajánlott igeszakasz: 5Móz 10,12–22

08. hét

„Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez.” (2Kor 7,10)

A szomorúság nem egy jó állapot, legalábbis én nem szeretnék „lógó orrú keresztyén” lenni. Mégis van a szomorúságban valami jó. Mondhatnám az a jó benne, amikor vége van.... Igen, jó dolog amikor borúra derű érkezik, de nem mindegy honnan. A világ szerint együnk, igyunk, mulassunk, hiszen egyszer úgyis vége, minek szomorkodni. Az Isten szerinti szomorúság azonban nem ilyen, hanem bűneink következménye. Megszólal a lelkiismeret, a bűn felismerését követi a bűnbánat és a törekvés annak teljes elhagyására. Az elmúlt hétvégén ismét elbuktam egy visszatérő bűnben... Köszönöm Uram, hogy megszomoritottál és én megtérhettem, visszatérhettem hozzád!

Megbocsátottál nekem Jézusért, így ismét örvendezhetek az örök életnek! Halleluja!

Tokodiné Baji Tímea

“Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér!” (13. v.)

Folytatom a megkezdett bizonyágtételt. Ismerjük a szólást, miszerint „az élet nem habostorta”. Bármennyire is szeretnénk, nem tudunk egyedül, a magunk erejéből megállni ebben a világban. Problémáinkat, nyomorúságainkat, betegségeinket ideig-óráig meg tudjuk oldani, le tudjuk küzdeni, azonban a lelkünket megtartani, megmenteni, az ígéret földjére eljutni Isten nélkül lehetetlen! Dávid király ezt a saját bőréen, testi-lelki küzdelmein keresztül valóságosan megtapasztalta. Van mit megszívlelnünk ebből a tanító költeményből. Ha Istenhez szívből kiáltunk, megalázzuk magunkat előtte és belátjuk, hogy a halálon és kárhozon kívül semmit sem érdemlünk, akkor győzhetünk az ellenséggel szemben, akkor megtalálhatjuk a „mégis segítséget”. Ehhez be kell látnunk, hogy sem magunk, sem mások erejéből nem győzhetünk a gonoszság lelkeivel, a sátánnal szemben... De jelt adott nekünk az Isten, a golgotai keresztet... Jézusra kell (fel)néznünk, ellenségünket ő taposta el!

„Mi tehát a zsidó előnye? Vagy mi a körülmetélés haszna? Minden szempontból sok! Elsősorban az, hogy Isten rájuk bízta ígét.” (1–2. v.)

A római levél röviden a hit általi megigazulásról szól. Sola fide, azaz egyedül hit által lehet üdvözülni. Luther így írt a római levélről: „Ez a levél valóban az Újtestamentum fő része, a legtisztább evangélium, nemcsak arra érdemes, hogy minden keresztény szóról szóra, kívülről tudja, hanem naponta foglalkoznia is kell vele, mint lelke mindennapi kenyerével.” Jöjjetek, ízlelgessük, sőt lakjunk jól Isten szent ígétével, lelkünk kenyerével! Az elmúlt héten csodálatos eseményben lehetett részem az egyik református gyülekezetben. Együtt dicsőíthettük „Izrael szentjét” messiási zsidó testvéreinkkel, gyülekezetük avatása alkalmából. Az volt bennem, hogy ez így lesz a mennyben is! Nem azt mondja az írás, hogy semmi haszna nincs a zsidó származásnak a keresztyének között, hiszen „Isten rájuk bízta ígét”. Isten előtt azonban mind hazugok, bűnösök vagyunk, így mindnyájan azonos ítélet alá esünk...

Hidd el!: Jézus meghalt a te bűneidért és feltámadt a te megigazulásodért is!

Ajánlott igeszakasz: Ef 2,11–14

“Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem.”
(12. v.)

Érdeemes azon elgondolkodni, mit szólnál ahhoz, ha mások azt mondanák rád, hogy rossz ember vagy, sőt egyenesen romlott. Rád, aki templomba jársz, sőt a gyülekezet teljes jogú tagja, esetleg presbitere vagy. Rád, aki rendszeren fizeted az egyházfenntartói járulékot és ezen felül adakozol is. Ezen felül büntetlen előéletű vagy és az adókat is rendszeren befizeted. Micsoda? Én? Hát ez botrány! Valami ilyesmit gondolhatott a kiválasztott zsidóság is, amíg nem találkozott a tiszta és szent Báránnal, Jézussal, és nem látta meg a maga tisztatlanságát, bűneit. Erre szoktuk azt mondani, hogy sokkal könnyebb egy rossz életű, köztörvényes bűnözőnek bejutni az Isten országába, mint egy vallásos „jó” embernek. Az igazság az, hogy Isten előtt nincs jó ember, vagy rossz ember, egyedül megváltásra szoruló ember van! Senki sem képes megütni az „isteni” mércét, senki sem tud önmagától sem tökéletessé, sem szentté lenni. Szóval jók a törvények és jó a vallásos élet is, mert azok – jó esetben – Krisztushoz vezetnek!

“Isten ingyen igazít meg az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban lett váltság által.” (24. v.)

Sola gratia, azaz üdvözülni csak és kizárólag Isten kegyelme által lehetséges! A kegyelem tehát „grátisz”, ajándék, amit el lehet fogadni, vagy vissza lehet utasítani. Miért olyan nehéz mégis elfogadni Isten ajándékát, a bűnbocsánatot, a mennyei örökséget? Azért, mert ebben a világban úgy szocializálódunk, arra tanítanak minket, hogy semmi sincs ingyen, mindennek ára van. Csak úgy tudunk érvényesülni, ha megfizetjük az árát... és ez részben igaz is. Emberileg nehéz elfogadni, még az ajándékot is, mert úgy érezzük, hogy tartozunk. Erdélyben ma is szokás feljegyezni az esküvői ajándék árát, mert illik – minimum – olyan értékben viszonzni az ajándékot. Isten értünk adta a Fiát, Jézust, váltságul a mi bűneinkért. Ő a maximumot adta! Mi, mit tudunk adni a mindenható, teremtető Istennek? Ha bármennyi jót tennénk is, és egész életünkben vezekelnénk, sanyargatnánk magunkat, akkor is csak bűnös önmagunkat adhatnánk az Úrnak... és ez elég!

“...mert ő igaz, és igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz.” (26b v.)

Ajánlott igeszakasz: Jn 1,14–18

“Hogyan lehetséges akkor a dicsekvés? Lehetetlenné vált. Milyen törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit törvénye által.” (27. v.)

A dicsekvésről az a történet jut eszembe, amikor két ember ment fel imádkozni Jeruzsálembe, egy farizeus és egy vámszedő. A farizeus (törvénytudó) jól hátba veregette magát és elkezdte sorolni Isten előtt a teljesítményeit és hálát adott azért, hogy ő különb más embereknél, vagy a mögötte imádkozó vámszedőnél. A vámszedő fejet hajtott Isten előtt és alázattal megvallotta bűneit. Tudjuk a történetből, hogy melyik ment megigazulva haza: a vámszedő, aki nem dicsekedett, hanem megvallotta bűneit és hitt Isten irgalmában. A miskolci csendesnapon bizonyóságot tettem arról, hogy vezető főtanácsosból, majd nevelőszülői tanácsadóból munkanélküli lettem... El kellett engednem a munkában elért identitásomat és elfogadnom a Krisztusban nyert legdrágább ajándékot: Isten gyermeke vagyok! Urunkat nem hatja meg sem a titulusunk, sem a teljesítményünk, csak hitünk, alázatos szívünk.

„Ne hagyd Uram, hogy kívüled,
dicsekvésem másban legyen,
e hívságos világ helyett,
üdvömmé véred hadd tegyem!”
(241. Halleluja)

Ajánlott igeszakasz: Lk 18, 9–14

“Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak Isten a hitét számítja igazsággul.” (5. v.)

Isten Ádámmal, Noéval, majd kiválasztott népének ősatyáival, Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal (később Izráel), majd Mózzsal (törvény) köt szövetséget. Amikor Isten elhívta Ábrahámot és szövetséget kötött vele, akkor még nem volt törvény, így Isten a hite alapján tartotta igaznak. Az Ábrahámmal kötött szövetség jele volt a körülmetélés. A zsidó keresztyének sokszor hivatkoztak Ábrahámra, a körülmetélésre, vagy a törvényre, azonban Pál apostol felhívja a figyelmüket, hogy hit nélkül ezek a hivatkozások hiábavalóak. Jézusban kell hinni, aki kereszthalála és feltámadása által megigazítja az istenteleneket, akik a Jézus Krisztusban való hit által Ábrahám utódjaivá lesznek. *„Mert nem az a zsidó, aki külsőleg az, sem nem az a körülmetélkedés, amely a testen, külsőleg látszik; hanem az a zsidó, aki belsőleg az, és az a körülmetélkedés, amely a szívben van, Lélek szerint és nem betű szerint.” (Róm 2,28–29)* Te kire/mire hivatkozol? Ha Jézusra, aki megigazított, boldog ember vagy!

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 17,1–8; Jn 8,37–47

“és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni. Ezért Isten ezt be is számította neki igazságnak”. (21–22. v.)

Tudjuk, hogy Isten mindenható, örökkévaló, aki teremtet, fenntart és bölcsen igazgat mindeneket? Igen, tudjuk és ismételtetjük, mert megtanultuk. De hiszük is? Bizonyosak vagyunk benne, hogy Isten minden ígérete beteljesedik? Az elítéltek büntetésébe beszámít pl. az előzetes letartóztatás, vagy a házi őrizet. Mit gondolsz mi fog beszámítani a te ítéletedbe, mit tudsz felmutatni, vagy mit tudsz tenni azért, hogy Isten előtt igaznak légy nyilvánítva? Mit tudsz hozzátenni a megváltásodhoz, az örök élet elnyeréséhez? Semmit! Jézus Krisztus egyszeri és tökéletes áldozata eleget tett minden bűnödért! Nem lehet belőle sem elvenni, sem hozzátenni, az örök életet nem lehet megvásárolni, csak hittel elfogadni. Reménység ellenére is reménykedve hinni Jézusban, *“aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.”* (25. v.) Isten, az igaz bíró felment és igaznak ítél Jézusért. Uram, adj teljes bizonyosságot, növelj a mi hitünket!

09. hét

“Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét.”
(2Tim 1,7; Károli)

Mindannyiunk életében ott van a félelemnek legalább a legkisebb csírája, viszont van gyógyír a félelemre. Amikor úgy vágunk bele valamibe, hogy nem tudjuk, mi fog velünk történni, akkor akarva akaratlanul is ott van bennünk, ha nem is a félelem, de legalábbis a bizonytalanság minden-képpen.

Szeptemberben részt vettem egy nőknek szóló alkalmon, az Arise-on. Nem tudtam, hogy mi fog velem történni, hogy a következő percben mit kell majd csinálni. Megtapasztaltam, hogy milyen az, amikor teljes egészében Isten tenyerébe helyezkedem és rábízom magam. Minden kétely, minden bizonytalanság egy pillanat alatt megszűnt. Ilyen, amikor az ember érzi és tudja, hogy az élete fölött egyedül Istennek van hatalma.

Annyi minden miatt aggódunk, miközben itt van mellettünk a teremtető Isten, aki minden lépésünket óvja és figyeli. Végül elénk jöhet a fent olvasható ige. Isten nem a félelemre tanít bennünket, nem a félelem lelkét adta nekünk, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét, ami nem jön, és nem jöhet máshonnan, mint a KEGYELEM Istenétől! Kérjük el ezt bátran tőle és helyezkedjünk bele az Ő tenyerébe!

Kiss Eszter

„Mert te vagy az én menedékem, s erős tornyom az ellenség ellen. Hadd lakozzam a te sátorodban mindörökké; hadd meneküljek a te szárnyaid árnyéka alá! Szela.” (4–5. v.)

Az emberi természet sokszor olyan, hogy mindent egyedül akar megoldani, mindenben egyedül akar az élen járni. Emiatt gyakran próbáljuk elhitetni magunkkal, hogy nincs szükségünk menedékre, nincs szükségünk valakire, aki mellett biztonságban lehetünk, aki mögé elbújhatunk, akinél menedékre találhatunk. Igenis szükségünk van erre. A zsoltáros is belátja, hogy Isten az, aki menedéket adhat neki. Vannak a mi életünkben is pillanatok, amikor gyengének és megfáradtnak érezzük magunkat, amikor sokkal inkább hasonlítunk egy törött szárnyú kismadárra, mint egy életerős oroszlánra. Azonban ahelyett, hogy elcsüggednénk és feladnánk mindent, nyugodt szívvel mondhatjuk, hogy van nekünk menedékünk a Teremtő Isten szárnyai alatt. Nem gyengeség, nem szégyen úgy élni az életünket, hogy vállaljuk elesettségünket és erőtlenségünket. Mert Isten nélkül bizony ilyenek vagyunk. Reá támaszkodni, vele járni és tőle kérni segítséget nem gyengeség, hanem a legnagyobb erő.

Lakozunk az Isten sátrában és legyünk mindenkor az ő szárnyai alatt bátran és teljes hittel!

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 12,1–10

„A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, ki adatott nekünk.” (5. v.)

„A remény hal meg utoljára.” Gyakran mondjuk ezt a nagy életbölcsséget és tulajdonképpen van is benne valami, de úgy gondolom, hogy nem mindegy, miben vagy inkább kiben van a mi reménységünk. A remény sok dologban erőt adhat, előrébb vihet, valóban ez az, ami kitart a végsőig, de csak akkor ér igazán valamit, ha Istenbe vetett reménységünk van. Ez az, ami felemel és előrébb visz minket akkor is, amikor talán fizikálisan már feladnánk, amikor lelkünkben úgy érezzük nem bírjuk tovább. Krisztus az ő kereszthalálával reménységet gyűjtött a szívünkben, hogy van lehetőség a szebbre, a jobbra. Van lehetőség az örök életre, van lehetőség a feltámadásra. Ez az a reménység, mely soha el nem vész. Hiszen ezt maga Isten ígérte és az Ő ígéreteibe vetett reménység soha sem szégyenít meg, hanem mindig eléri a célját. Közben pedig folyamatosan árad az életünkbe Isten Szentlelke, és vele az isteni szeretet. Ez olyan dolog, mely nélkül nem is létezik valóságos keresztyén élet. A megigazult ember a Szentlélek által válik tehát valóban új teremtméssé. Hagyjuk hát, hogy Isten munkálkodjon az életünkben és reménységet gyűjtson a szívünkben! Olyan reménységet, mely soha el nem vész!

“Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.” (8. v.)

Ki az, aki szereti, ha valaki valami rosszat csinál? Ki az, aki szívesen van olyan ember társaságában, akiről tudja, hogy valami nagyon rossz dolgot tett? Bizonyára egyikünk sem, mert emberként nagyon hamar és nagyon könnyen megítéljük a másikat. És mindezt úgy, hogy közben mi magunk is számtalan hibát követünk el. Az ige azonban arról beszél, hogy minden hibánk és minden rosszaságunk ellenére Isten megmutatta irántunk való szeretetét, mégpedig úgy, hogy egyszülött Fiát adta értünk, hogy megváltott életünk lehessen. A mindenható Isten tökéletessége ellenére sem szégyell közösséget vállalni velünk, bűnös emberekkel, sőt harcol és áldozatokat hoz értünk. Ő az, aki megadta számunkra a lehetőséget Krisztus Jézusban, hogy jobb életet élhessünk már itt ezen a földön, hogy aztán miénk lehessen a dicsőséges jutalom, az örök élet. Ha Ő és Fia így szeret bennünket, mi miért nem tudjuk szeretni egymást?

“Mert miképen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképen egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek.” (19. v.)

Pál apostol nagyon szép párhuzamot hoz az első és a második Ádám között. Fogalmazhatott volna úgy is: „Mert miképen az első Ádámnak engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképen a második Ádám engedelmissége által sokan igazakká lesznek.” Micsoda ígéret van ebben. Mert annak ellenére, hogy az ember az első bűnessel kikerült az Édenből, kikerült az idilli állapotból és bünt bűnre halmozva él, Isten mégis megadja a lehetőséget, hogy ugyancsak egy valaki által, mégpedig Jézus Krisztus által igazakká legyünk. De nem szabad elfelejtenünk, hogy Jézus Krisztus halálával nem lett mindenki azonnal igazzá. Ez nem olyan, mint egy színváltató kártya, ami minden egyes fekete dologból fehéret csinál. Mindez hit által lehet a miénk, mégpedig a Krisztus Jézusba vetett hit által. Ő maga elkészítette számunkra a kiutat a bűn rabságából és egyúttal a feltámadás reménységét is nekünk adta. Minden adott a megigazult élethez, már csak a pontot kell az i-re fölrakni, de ezt csak mi tehetjük meg, mégpedig azzal az egy szóval, hogy IGEN. Nem magunknak, nem a világnak, hanem Istennek, Jézus Krisztusnak, az ő megváltó tetteire mondjuk: IGEN!

“Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hiszszük, hogy élünk is ő vele.” (8. v.)

Élet és halál. Két olyan dolog az életünkben, amit természetesnek élünk meg, mégis a legfontosabb kérdések számunkra. Amikor veszélybe kerül az életünk, akkor érezzük, hogy mennyire fontos és mennyire nem természetes, hogy van életünk. A földi életünk azonban csak egy állomás, ami azután következik, az a mi döntésünktől függ. Krisztussal együtt vagy egyedül halunk meg? Krisztussal meghalni azt jelenti, hogy hátrahagyjuk az óemberünket és úgy éljük tovább ezt a földi életet, hogy nem csak mi vagyunk, hanem Krisztus él tovább bennünk. Vele éljük az életet, őt követjük, hozzátartozunk, mint Krisztusban újjászületett emberek. Akkor, amikor Krisztus megváltott gyermekeiként élünk tovább, amikor elfogadjuk, hogy MIATTUNK, HELYETTÜNK és ÉRETTÜNK halt kereszthalált, akkor benne élünk tovább. Meghaltunk vele együtt és új emberként vele folytatjuk életünket. Nincs okunk félni attól, hogy mi lesz, amikor itt kell hagynunk ezt a földi életet, hiszen biztos jövő vár ránk. Isten mindnyájunknak helyet készített a mennyben. A döntés a miénk! Meghalt-e az óemberünk Krisztussal és él-e az újemberünk Krisztusban? Ez a mai kérdés felénk.

“Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálóivá lettetek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.”
(22-23. v.)

Mindennek megvan a maga ára és a maga következménye. Ezt ez az ige is jól bizonyítja. Bűneinknek is megvan a zsoldja, ugyanakkor megvan a lehetőség arra, hogy mindez ne így legyen. Megtehetjük, hogy a másik utat választjuk, de minderre csak addig van lehetőségünk, ameddig tart az isteni kegyelem. Milyen csodálatos, hogy Isten nem olyan, mint a földi igazságszolgáltatás, mely a bűn elkövetése után közvetlenül ítéletet hoz. Isten megadja a lehetőséget a változásra, a megbánásra és mindezt nem jó magaviseletért, nem jó cselekedetekért, nem büntetlen előélet miatt, hanem ajándékból. Ajándékból, Jézus tökéletes áldozatáért lehet miénk az örök élet akkor, ha felszabadulunk a bűn alól és Istent szolgáljuk. „Jöjj ma Atyádhoz, bárhogyan is fáj, összetört életed add néki ma át. A halál óráján, így szólt a Golgotán, elvégeztetett, jöjj ma hozzá.” Boruljunk le a keresztnél és hagyjuk ott, ami megkötöz és fogva tart!

Ajánlott igeszakasz: Ef 2,1–10

“Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi, azéi, a ki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.” (4. v.)

„Krisztus testének, tagja vagy már...” Mondja egy énekünk kezdő sora. Mit is jelent ez? Krisztus tagjaként mi már nem a világnak élünk, nem a világi elvárások, az emberek, a világ törvényei a mérvadóak és meghatározóak számunkra. Az első és legfontosabb dolog, hogy Krisztusnak engedelmeskedjünk, hiszen Ő az, aki új életet adhat nekünk, akiben már új teremtetések vagyunk, mert a régi elmúlt és új jött létre. Azzal, hogy óemberünk meghalt, újemberünk már másképp él, mást helyez előtérbe, más a cél és más az érték. Ez az érték pedig nem más, minthogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. Egy fának is az az egyik értéke, ha jó gyümölcsöt tud teremni, s majd később új hajtásokat tud hozni. Nekünk is ez a feladatunk a világban, hogy Isten megváltott gyermekeiként jó gyümölcsöt teremjünk. Hirdessük az ígét és vigyük tovább azt az örömhírt, amit mi is ajándékba kaptunk Jézus Krisztustól. Így jönnek majd létre új hajtások, új megtérők, akár általunk is. Mi mindannyian eszközök lehetünk Isten kezében, akiknek bőven osztogatja az áldásait. Legyünk azon, hogy megváltott életünk az Atya kegyelméből és erejével gyümölcsöt teremhessen, hogy sokakhoz eljuthasson az örömhír. Ámen.

Ajánlott igeszakasz: Márk 6,7-11; Mát 9,35-10,42; Luk 9,1-6

10. hét

„Azért aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” (1Kor 10,12)

Az utóbbi időben sokszor eszembe jut ez az ige. Figyelmeztetésképpen.

Hasonlóan a többi testvérhez, nekem is sok kérdésem volt és van azzal kapcsolatban, hogy hogyan élhetek Istennek tetszően. Sokszor kérdezem Istent arról, vajon egy-egy helyzetben jól gondolom-e, milyen viselkedés, cselekvés lenne a helyes. Nem mindig érkezik ezekre a kérdésekre válasz, és többször átéltem már azt is, hogy a válasz jóval később, akkor érkezett, amikor már meg is értettem. Minden ilyen alkalom öröm a számomra: öröm azért, mert Isten válaszolt, és öröm azért is, ha megerősítést kaptam. Utána pedig rögtön ott a fenti ige: a figyelmeztetés, hogy ne bízzam el magam. Hogy ne gondoljam azt, most már mindent tudok, most már mindig helyesen fogok cselekedni. *„Mert mid van, amit nem kaptál volna?”* (1Kor 4,7) Az, hogy egy kérdésre jól feleltem egyszer, Isten kegyelméből van. A saját erőmből erre sem lettem volna képes. Ahogy semmi másra sem.

Mihók Ildikó l.p.

„Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess engem a te igazságodban, és taníts engem, mert te vagy az én szabadító Istenem, mindennap várlak téged.” (4–5. v.; Károli)

Nap mint nap új utakra indulunk, új kihívások elé nézünk. Az, hogy hogyan járjuk be ezeket az utakat, függ a neveltetésünktől, a korábban megtanult szabályoktól, szokásainktól, és függ az aktuális körülményeinktől. Nem biztos, hogy tudatában vagyunk ezeknek, de biztos, hogy befolyásolják a gondolatainkat, és azt, hogyan válaszolunk a kihívásainkra. Ezekben a válaszokban mindig benne vagyunk mi magunk is, bűnös emberek. Vajon mindig helyesek, mindig igazak, mindig Istennek tetszőek ezek a válaszok? Nem tudjuk. Azt azonban tudjuk, hogy Isten útjai mindig helyesek és igazak. Mert Ő az egyetlen, Aki tökéletes. Sőt, meg is tanít bennünket ezekre az utakra, a neki tetsző válaszokra, csak kérnünk kell, ahogy ezt a zsoltáros is teszi. Megtanít bennünket, mert Ő a mi szabadító Istenünk, akinek fontos az, hogy békességben éljük Vele, akinek fontos az, hogy jól legyünk, hogy örülni tudjunk az életünknek. Mindennap megfogja a kezünket, és vezet, ha erre kérjük. Ez meg legyen nekünk fontos. Nap mint nap.

„Mit mondjunk tehát? A törvény bűn? Szó sincs róla! Viszont a bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által, és a kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: „Ne kívánd!” (7. v.)

A fehér szín is egy szín a palettán, de nehéz ábrázolni. Akkor látszik, ha színes háttérre festjük, vagy akkor látszik, ha a fehér papíron körbe vesszük más színekkel. Ott kell lenni mellette valaminek, ami kontrasztot jelent a fehérhez, ami nagyon különbözik a fehértől ahhoz, hogy érzékelhessük. A fehértől a leginkább elütő szín a fekete. Azt is megfigyelhetjük, hogy a fekete is akkor a legmélyebb, a legszebb (mint szín), ha fehér van mellette. A fehér tudja a leginkább kiemelni a sötétséget.

Ha a bűnről beszélünk, akkor mindig a fekete színt társítjuk mellé: a fekete a színe a tisztátalanságnak (piszkos ruháink, tárgyaink is mindig sötét árnyalatokban „pompáznak”), a haragnak. A filmekben a gonosz karakterek is mindig fekete ruhát hordanak. Ezzel ellentétben pedig minden fehér, ami ártatlan, jó, szent, ami Istentől kiválasztott.

Ajánlott igeszakasz: Jel 7,9–17

„Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn.” (19–20. v.)

A kisgyermek, amikor megszidják valami rosszaságért, szomorú lesz, sír, és azonnal megígéri, hogy jó lesz, csak most ne büntessék meg. Aztán rövid idő múlva elköveti ugyanazt, vagy valami hasonlót, de mindenképpen helytelen, amiért újra meg kell majd szidni. Amikor azt ígéri, hogy jó lesz, komolyan is gondolja, ez van a szívében. Jó akar lenni, mert látja, hogy rosszasága elszomorította a szüleit, és fél, hogy így elveszíti a szeretetüket. Komolyan gondolja, mégsem tudja megtenni. Mert kíváncsisága arra sarkallja, hogy kipróbáljon dolgokat. Mert úgy tanul, hogy tapasztal. Hiába mondjuk el, hogy ne nyúljon a forró kályhához, mégis megteszi, és sírva megy oda a felnőttökhöz, hogy vigasztalja meg.

Mi is megtanultuk felmenőinktől, hogy mi a rossz, és megtanította Isten is. Nem akarjuk megtenni, mégis megteesszük. Nem akarjuk bántani a másikat, csak elmondjuk a véleményünket. Nem akarunk helytelenül cselekedni, csak kíváncsiak vagyunk; nem akarunk pletykálni, de muszáj elmondani valakinek. Aztán sírva megyünk Istenhez...

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 50.

„Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test halott a bűn miatt, a Lélek élet az igazság miatt. Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által.” (10–11. v.)

Nemrég egy bibliaórán a Lélek gyümölcseiről beszélgettünk. Akkor hallottam, hogy a Római levél az örömről szól. Soha nem gondoltam még így erre levélre. Pedig a fenti igében is ott van az öröm. Az az öröm, amit az igében elrejtett ígélet felismerése okoz. Tudjuk, hogy testünk csak egy ideig képes működni, elhasználódik, elöregszik, és néhány évtized után, a gondos odafigyelés, az orvosi gondoskodás ellenére se tud tovább működni, meghal. Ha erre gondolunk, ha bármelyik rokonunk, barátunk, közeli ismerősünk halála ezt eszünkbe juttatja, szomorúak leszünk. Akkor is, ha tudjuk, hogy az illető az Ő Atyjához tért meg. Mert számunkra ez veszteség, és mert nem tudjuk, mi van a halál után. Ez az ige azonban azt ígéri, hogy nem csak a bűn miatt halott lelkünket tudja feltámasztani, ha Krisztus bennünk lakik, de a halandó testünket is, ugyanúgy, ahogy a mi Urunk, Jézus Krisztus is feltámadt. Nem tudjuk pontosan, hogy mi lesz a halálunk után, de egy dolgot tudunk, a legfontosabbat: ha Jézus Krisztus bennünk van, akkor Lelke által életre kel halandó testünk is. Örüljünk ennek!

„Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.” (17. v.)

Gyermeknek lenni jó. Bár gyermekkorban nem ezt érezzük. Akkor szeretnénk felnőttek lenni, mert azt szeretnénk csinálni, amit a felnőttek tesznek; és azt hisszük, hogy nekik sokkal könnyebb, mert nem tilt meg nekik senki semmit. Nem úgy a gyermekeknek a szülők. Aztán felnövünk, és rájövünk, hogy gyermeknek lenni jó. Mert akkor elég engedelmesnek lenni, a felelősség nem a miénk. A gondjainkat, ha vannak, a szülők és egyéb közel álló felnőttek megoldják, nekünk csak segítséget kell kérnünk.

Aztán azért is jó gyerekeknek lenni, mert van családunk, nem vagyunk egyedül. Ezt mindaddig érezhetjük, élvezhetjük, amíg élnek a szüleink, akik még felnőtt korunkban is segítenek, sőt akkor is tudnak segíteni, amikor a fizikai állapotuk már nem olyan jó.

Krisztus Jézus áldozata árán Istennek is gyermekei lettünk. Olyan Atyánk lett, Akitől fel nem fogható mennyiségben kapunk szeretetet, és Aki örök, mindig volt, és mindig velünk lesz.

„Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk. Mert a teremtet világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.” (18–19. v.)

Szenvedünk. A saját tökéletlenségünk miatt is, meg azért is, mert ezzel nem vagyunk egyedül. Tökéletlenségünkben helytelen dolgokat teszünk, amiknek nem mindig vannak kellemes következményei, vagy a testünk, vagy a lelkünk, vagy mindkettő sérül, tehát szenvedünk. Aztán szenvedünk azoktól a dolgoktól is, amit mások okoznak nekünk, akarattal vagy akaratlanul, mert ők sem tökéletesek. És szenvedünk azért is, mert nehezen tűrjük a rendreutasítást, elutasítást, akár emberektől, akár Istentől kaptuk is, mert a bűn gőgössé tett bennünket.

Szenvedésünkben azonban mindig van egy reményünk: hogy ez a szenvedés nem tart örökké. Akár azért, mert Isten mindennek megszabta az idejét, így a szenvedésnek is. Akár azért, mert csak jövevények vagyunk itt a földön, valódi hazánk a Menny, ahol Isten dicsőségében részesülünk. Ezért tudunk örülni akkor is, amikor az emberi logika számára elképzelhetetlen, felfoghatatlan az öröm. Örülünk, mert van reményünk.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 84.

„Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.” (30. v.)

Azt szoktuk mondani, hogy a logika és a hit nem férnek össze. Ebben az igében azonban logikusan követik egymást az ok és az okozat. Isten kiválasztottjaként van elhívásunk, aminek az a következménye, hogy nem maradhatunk olyanok, amilyenek voltunk, változnunk kell. Változunk, ahogy olvassuk az ígét, ahogy egyre jobban megismerjük Istent, és ahogy egyre jobban megismerjük saját magunkat abból a tükörből, amit Isten tart elénk az igében. Megváltozunk, és ezzel együtt megváltozik az életünk is. A mostani földi életünk, de más lesz a későbbi, a Jézus visszatérte utáni életünk is. Főleg azért, mert lesz életünk. Dicsőséges, Istennel együtt töltött életünk lesz.

Amikor nehéz napokat élek meg, gyakran eszembe jut ez az ige. Bátorítást ad. Az aggodást, a szomorúságot örömmre változtatja, mert azt üzeni, hogy Isten tud rólam, ismer, és jót tervezett felőlem. Kedves Testvérem, aki most olvasod ezeket a sorokat, azt kívánom, hogy éld meg ezt a bátorítást, Te is!

11. hét

“Miért vetheti meg Istent a gonosz? Miért mondhatja szívében: Nem lesz számonkérés?” (Zsolt 10,13)

Nem ilyenek voltunk, mielőtt az Úr könyörült rajtunk? Igen, mintha rólam, Isten akkori ellenségéről mintázta volna Dávid a környezetét uralni akaró, gőgös embert (ld. Zsolt 10,2–11). Az Isten ellen fölkelt, gonosszággal telt emberekben magamra ismerek. Honnan hozott ki Isten? Igen, innen, de a megnyitott szem felelőséggel is jár. Immár feladatom az is, hogy szembesítsem istentelenségükkel azokat, akik akkori magamhoz hasonlóan kelnek föl Isten törvénye ellen. Így képviselem felénk Isten szentségét. Csak közben ne feledkezzek el a kegyelméről, hiszen Isten amnesztiát hirdetett mindazoknak, akik meghallják bűneikre a kegyelem szavát, amit Krisztus áldozatáért kínál fel Isten.

Lupsea György és Éva, Újszeged

„*Király az Úr mindörökké.*” (16a. v.)

Dávid körül az élet tele van istentelenséggel. Gonosz emberek, elvakulva a gazdagságuktól, egy szemernyi istenfélelem nélkül cselekszenek, és azt hiszik, hogy büntetlenül megtehetnek minden gátságot. Dávid reménységét az igazságos Istenbe veti, aki uralkodik a világ fölött akkor is, ha a látszat mást mutat.

A látszat szerint Lázár betegségénél is késlekedett Jézus. Lázár meghalt, Márta, és később Mária is szemrehányón mondja: „*Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem!*” (Jn 11,21) De Jézus nem késlekedik, hanem időben jön. Isten dicsősége lebeg a szeme előtt, és csodálatos szavai életre keltik a halottat. Jézus uralkodik a halál fölött is.

Láthatólag ma is vannak próbák Isten gyermekeinek életében, de a próbák közepette is bízhatnak Jézus szavában, mert Ő ma is uralkodik a hatalmasok, a halál felett. Ő a rendelt időben cselekedni fog, a rosszból is jót hoz ki. Ahogyan Isten utolsó szava nem Jézus keresztje volt, hanem feltámasztotta Őt, minden reménységünk alapját. Az Úr Király!

„Aki az ő tulajdon Fiát nem kímélte, hanem őt mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk mindent vele együtt?” (32. v.)

Egy pici láncszem hiányzik a boldogsághoz. Ez minden ember számára egyre feszítőbb. Mi-mindenben keresi? Szépség, gazdagság, hatalom, hírnév. Milyen eszközzel? Pénzzel, fegyverrel, lelki terrorral – bármi áron. És amit hőn áhít, attól egyre messzebbre kerül. Istent látja ebben a legfőbb akadálnak, így benne meg is találja legfőbb ellenségét.

Pedig Isten „bizonyított”. Csodálatosan megteremtette a világot, az embert magát is. Gondoskodott, gondoskodik az ellene fordult emberről. Amikor már minden kilátástalanná vált, akkor ráadásul egyszülött Fiát ajándékozta oda, hogy ne maradjon az ember reménytelenségben.

Isten választottjai megízlelhetik ezt a reménységet. Az ige által megvilágosítottak az Istennel ellenséges világban is tudják, hogy Krisztusban mindent megkaptak a boldog, áldott élethez. Tudják, hogy Fiát értük áldozta oda Isten, de nem csak értük, hanem mindenkiért, aki csak hisz benne. Ezt mondják el szavukkal, életükkel. Hogy másnak is meglegyen a hiányzó láncszem.

„Igazságot szólok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem velem együtt tesz bizonyosságot a Szentlélek által, hogy nagy az én szomorúságom, és szüntelen való az én szívem fájdalma.” (1–2. v.)

Krisztusban szólni a Szentlélek által – ez az igazság, a bizonyosság titka, de hogyan lehet ez? Csak Krisztus által újjászült, Szentlelke vezetése alatt álló ember tehet ilyet. Az, aki a teljes Írást tekinti zsinórmértéknek, és alázattal aláveti magát. Ilyenek voltak az Isten által ihletett emberek, akik a Biblia könyveit leírták.

Pál itt honfitársaihoz, Isten választott népének tagjaihoz fordul. Nem kívülről, nem felülről beszél, hanem mint aki felelős ezért a népért. Őszintén szól, erre kötelezi népe javának a keresése. Mint akinek bizonyossága van a kiút felől, az Istennel való élet folytatásáról. Krisztus és a Szentlélek – bizony – arról az Istenről beszél, aki népével szövetséget kötött. Fájdalmat érez ezért a népért, amely ellene fordult.

Bár az Istentől elfordult világ nem kíméli Isten gyermekeit, nem óvja, nem védi, hanem inkább gúnyolja, becsmérli, és javukat nem keresi. Az erő, amellyel Isten választottjai népük javán munkálkodnak, nem a sajátjuk, hanem az igazi erőforrástól, Istentől származik.

Ahogy Jézustól tanulták.

„De az nem lehet, hogy Isten beszéde megghiúsult volna! Mert nem mindnyájan izraeliták azok, akik Izráeltől valók.” (6 .v.)

Isten kiválasztása nem téved. Nem tévedett sem Ábrahám, sem Izsák, és Jákób esetében sem. Sem előttük, sem azóta. Nem tévedett Izrael esetében sem. Miért? Mert Isten elhívása erős, kihat az egész emberre, az egész életére. Megnyugtató így szemlélni ezt az elhívást minden választottjának, és így gondolkozni a döntés előtt állóknak: egyedül Isten munkája, egyedül az Ő dicsőségére.

Isten elsőbbsége nem szünteti meg az ember felelősségét, hiszen tudja, hogy mi a rossz és mi a jó. A lelkiismerete árulkodik erről, mint ahogy az is, hogy amint igazságtalanság éri, azonnal fölkel ellene. Minden egyes ember felelős a jó rend megtartásáért környezetében, és ugyanígy felelőssé teszi a teremő Isten törvénye betartására is.

Ez a törvény jó, és betartásának lehetetlen volta hozzásegíti az embert, hogy Krisztus váltságához menekülve törvénytelen, bűnnel terhelt helyzetéből kikerüljön, hogy immár a kegyelmes törvényadóban bízson. Isten elküldte Jézust, és így még világosabbá lett a szabadulás útja.

Ajánlott igeszakasz: Ef 2,11–22

„Azért tehát nem azé, aki akarja, nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (16. v.)

Igénk azt mondja, hogy „nem azé”. Tehát a szuverén Isten határozza meg a játékszabályokat az ember számára, és aszerint is cselekszik. Az ég és föld Urától nincs joga számonkérni ezt az embernek. Istennek viszont van joga ahhoz, hogy terve, akarata szerint bánjon teremtményeivel.

Ez nehéz lecke az embernek, és ma, az ember kiteljesedő önzése, öntörvényűsége idején szinte befogadhatatlan. Hiszen miről beszél a Biblia, miről beszélnek a hívők ma, a XXI. században? Már nem a középkorban élünk, amikor mindent el lehetett adni az embereknek. Már felvilágosultak vagyunk, a saját lábunkra állunk – harsogják.

Milyen jó, hogy a fenti igét a könyörülő Isten mondja. Aki az embert nem bűnei, hanem a saját irgalma alapján ítéli meg. Nem pusztította el akkor, amikor világos parancsát megszegte a paradicsomban, nem söpörte el az özönvízzel, nem hagyta, hogy Egyiptomban halálra gyötörjék népét. A szuverén Isten szabadulást tervezett és készített.

Bízzunk hát benne, hogy jót tervez azoknak, akik hozzá csatlakoznak ma is.

Ajánlott igeszakasz: Jób 9,1–12

„Mert a törvény vége Krisztus, minden hívő megigazulására.” (4. v.)

Az volt a helyzet, hogy Izráel megragadt a törvényben. A Messiást eltakarta a cselekedeteknek való megfelelés vágya, a hamis istenismeret, a saját, külön bejáratú igazságnak való megfelelni akarás. Nem látta meg a „törvény végét”. Pál innen szeretne volna kiragadni honfitársait.

Felismerni a Szabadítót, ez ma is életbevágóan fontos kérdés. Eltakarhatja, hogy hiszen engem megkereszteltek, konfirmáltam, hiszen én hívő szülők gyermeke vagyok, járok templomba, szolgálok, és a Bibliát is forgatom. Ha nincs élő kapcsolat, ha nincs szembesülés az elveszethez, bűnkérdéssel, Isten haragjával, a Tőle való reménytelen elválasztottsággal, akkor ez még az Isten országán kívüli állapot.

Elindulni a kérdések útján nem könnyű pálya, de nincs más. Megismerni az Atya szentségét és kegyelmességét, Jézus váltságmunkáját, és felismerni a szabadulás lehetőségét, a Szabadítót, Jézust.

Szívből kívánom az olvasónak, hogy forduljon rá erre az útra, és ne nyugodjon, amíg megnyugtató válaszokat nem talál.

Ájánlott igeszakasz: Gal 3,19–26

„Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.” (13. v.)

Pál a héten bebizonyította, hogy nem csak a zsidóké a hit, hanem a pogányoké is. A törvény, azaz a holt cselekedetek útján nem lehet Isten előtt megigazulni sem zsidónak, sem pogánynak. Krisztus helyettes áldozatában és feltámadásában való hit útja viszont járható út Isten felé, mind zsidónak, mind pogánynak. Mindezek alapja Isten kiválasztó kegyelme.

Isten szava a Bibliában bizalmat ébreszt arra, hogy Fiához, Jézushoz kiáltson segítségért az ember a szívében nyiladozó hittel. Ebben a kiáltásban ugyanis már megmutatkozik a hit csírája, hogy akihez kiált, az gazdag irgalmaságban, és akihez kiált, Ő képes is megszabadítani a bűntehertől.

Ezzel az életet választó ember helyzete immár nem reménytelen, akármilyenek is a körülményei. A saját bűnei, az emberek bántása, az élet nehézségei már nem olyan nyomasztóak. A halál már nem számít legyőzhetetlennek. A Krisztus váltságába vetett hit felszabadító, feltámadása meggyőző arról, hogy Jézus nagyobb minden bűnnél, a halálnál, a Sátánnál is.

Éljünk ezzel a kegyelemmel!

Ajánlott igeszakasz: 1Jn 2,12–17

12. hét

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15)

Van az a pont, amikor úgy érzi az ember: nem megy tovább. Feladom. Az a helyzet, amiben vagyok, olyannyira túlnő rajtam, hogy azt gondolom, lassan elmerülök. Elfogyott az összes erőm. És akkor jön az utolsó erőfeszítés, és vele együtt a jól ismert gondolat: „Ne azt mondd Istennek, hogy milyen nagy a problémád, hanem mondd a problémádnak, hogy milyen nagy az Istened”.

Mivel édesapámnál elkezdődött a demencia, nagyon nehéz időszakot éltem meg vele a költözése során. Sok bántást is kaptam tőle, és egy nap elértem a mélypontot. Másnap erre csak rátett. Reménytelennek éreztem ezt a helyzetet, de nem volt kétségem afelől, hogy Isten tudja: elértem a határait. Szabadításra vártam. Megdöbbentő volt a következő napi beszélgetés apával, 180 fokos fordulat. Nem hittem a fülemnek. Igen: nagy az Isten.

Kovács Andrea

„Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával.”

(7. v.)

Az egyetemi évek elején látva, hogy milyen magas szinten kell majd teljesíteni egyes tárgyakat, első látásra az ember azt gondolja: én ezt sosem fogom tudni megtanulni. Majd kiderül, hogy mégis. Miért? A válasz a kis lépésekben rejlik. Ahogy a tananyagot sem egyszerre zúdítják ránk a professzorok, úgy a „Legnagyobb tanító” is ügyel arra, hogy mindig csak annyit tanítson nekünk, amit képesek vagyunk feldolgozni. Viszont, ha túl sok és nehéz a tanulnivaló, nem adnánk-e inkább fel? Nem mondanánk-e azt, hogy elfáradtunk? Sokszor belegondolok, rossz időszakokon átmenve, hogy milyen jó, hogy nem tudhatom előre, mik várnak rám az életben. Ellenkező esetben valószínűleg ezt mondanám: ez nem fog menni. Mi az, ami mégis segít a kitartásban? Megbízok a Tanítóban, aki kiválasztotta számomra azt a leckét, amit épp fontosnak tart. De ami még jelentősebb: Ő olyannyira ismer, hogy tudja, mikor, milyen biztatásra van szükségem.

Így van az, hogy egyszerre csak nem a küzdelemé, hanem a kegyelemé a főszerep.

„Izráelről viszont így szól: „Egész nap kitártam karjaimat az engedetlen és ellenszegülő nép felé.” (21. v.)

Milyen az igazi szülői szeretet? Akár a szülő, akár a gyerek szemszögéből nézzük, a kulcsszó: feltétel nélküli. Biztos vagyok benne, hogy ezt sokan alá tudják támasztani: vagy azért, mert megkapták, vagy épp azért, mert a hiányát élték meg. De előfordulhat-e az Atyával való kapcsolatunkban, hogy nem érezzük a szeretetét? Úgy gondolom, igen. Egyszerűen nem halljuk a hangját, nem érezzük a jelenlétét. De mi lehet ennek az oka? Lehet, hogy a gondok miatt csak önmagunk körül forgunk? Vagy esetleg a keskeny útról letérve elsodródtunk tőle? Nem lehet, hogy mi magunk téptük ki saját magunkat az ő öleléséből? De aki már megtapasztalta, hogy milyen az ő szeretete, képes nélküle élni? Nem hiszem. Azt ugyanis semmi nem pótolhatja. Mágnesként vonz vissza magához, és nincs kétséged felőle: hozzá tartozol. Vár téged. Úgyis, hogy a disznók vályújától jössz sárosan és koszosan? Úgyis. Hiszen ismer téged. És mégis... Vagy épp ezért?

A választ rád bízom, kedves Testvérem.

Ajánlott igeszakasz: Jer 31,3

„Így tehát most is van maradék a kegyelmi kiválasztás szerint.” (5. v.)

„Kiválasztott”. Mit takar valójában ez a szó? Különös módon az eredeti szövegben szereplő szó másik jelentése „előre ismer”. És valóban: Isten, aki számára nincs tér és idő, már születésünk előtt tisztában volt azzal, hogy mit is várhat tőlünk. Tudja és tudta jól, hogy életünknek mely pontján fogunk neki ellene mondani, mert sajnos fogunk. De ő mégis azt mondja: az enyém vagy. Mi okból? A válasz egyetlen, rövid szó: kegyelem. És feltehetjük a következő kérdést. Mi célból? Röviden: Isten dicsőségére. Ábrahám, Mózes, a tanítványok vagy akár maga Pál is nem azért választottak-e ki, hogy Isten országát építsék? Tökéletesek voltak? Távolról sem. De magkapták a józanság lelkét, látó szemeket és halló füleket. Hogy miért épp ők? Nagy talány: miért épp mi?

„...ha valamiképpen féltékennyé tehetem véreimet, és így megmenthetek közülük némelyeket.” (14. v.)

Sokszor láttam már gyerekeket a homokozóban, amint játszanak valamivel, majd miután már nem ad örömet az a játék, leteszik. De mi történik, ha megjelenik a „konkurencia”, és lecsap a mellőzött játéokra? Érdekes módon, az rögtön értékéssé válik annak szemében, aki azt félredobta, és azonnal vissza akarja azt szerezni. Hogy van ez? Ha látjuk, hogy valakinek valami örömet szerez, mi is elkezdünk vágyani rá? Nem így van-e ez az Istennel való ismerkedés tekintetében is? Épp a napokban hallottam egy fiatal lelkész beszámolóját a településen végzett munkájáról. A beszélgetés elején még csak az emberre lettem figyelmes: milyen nagyszerű eszköz ő Isten kezében. Majd lassan a figyelmem az emberről Istenre irányult. A történetek mögé nézve már csak Őt láttam, és csak arra vágytam, hogy én magam is minél több ilyen csodának lehessenek a részese, hogy azokról beszámolva mások is, ha kell féltékenységből, de újra vagy épp először, Isten közelébe vágyjanak.

Úgy gondolom, ez a lényege a bizonyágtételnek.

Ajánlott igeszakasz: Ez 3,11

„Lásd meg tehát Isten jóságát és szigorúságát: az elbukottakkal szigorú, veled pedig jóságos, ha megmaradsz jóságában, mert különben te is kivágatsz.” (22. v.)

„Ez egy kihagyhatatlan lehetőség.” Hányféle helyzetben hallhatjuk ezt a mondatot? Lehet az egy kiváló állás, egy izgalmas program vagy egy leértékelt luxuscikk. De mit veszítünk, ha valamiért mégis lemaradunk arról a nagy lehetőségről? Nem jön majd egy másik állás? Nem lesz egy még izgalmasabb programajánlat? És tényleg szükségem van arra a termékre? Azt hiszem, érezzük, hogy azok a kihagyhatatlannak tűnő lehetőségek valójában gond nélkül mellőzhetők. Van viszont egy az életünkben, amiről sajnos sokkal ritkábban hallunk a mindennapokban. Nem szajkózza a rádió, sem a televíziós vagy internetes hírek: nincs más utunk az üdvösségre, az Atyával való közösségre mint Jézus. Ő mit kínál? Örök életet. Ez valóban kihagyhatatlan lehetőség! Istennek mindig lesz népe, akikre neki gondja van.

A kérdés csak az, hogy mi oda tartozunk-e? Hogy te, kedves testvérem, oda tartozol-e?

„Nem szeretném, testvéreim, ha önmagatokat bölcseneknek tartva nem vennétek tudomásul azt a titkot, hogy a megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte, amíg a népek teljes számban be nem jutnak.”
(25. v.)

Képzeljük el a következő esetet: egy fiatalember odamegy egy másikhoz és ok nélkül megveri. Ráadásul, aki őt ismeri, tudja, hogy ez nem az első és vélhetőleg nem is az utolsó alkalom volt. Ezt látva mi lenne, kedves testvérem, a te véleményed az eset után? Fel kell jelenteni? Esetleg ő maga is verést érdemelne? Egy lelkipásztor erre a fiúra azt mondta: „csak azt láttam benne, hogy mivé lehetne Krisztus által”.

Tudunk mi így tekinteni arra, aki még nyilvánvalóan nem ismerte meg az Atyát? Tudunk mi arra visszagondolni, hogy mi miért voltunk és vagyunk akár ma is ítéletre méltók? Tudjuk mi azt, hogy a mi tisztátalanságunk okán mennyire esélytelenül várnánk bebocsátásra Isten kapuja előtt?

Biztos vagyok benne, hogy mindenki elmarasztalhatja magát valamilyen ponton. Az ítékezés az Úré. A mi dolgunk csak az, hogy mindig legyünk tudatában: Krisztus nélkül semmi vagyok, és a másik emberre is tudjak úgy tekinteni, mint aki épp annyira szorul megmentésre, mint én magam. Sem jobban, sem kevésbé.

„Bizony, őtőle, őáltala és őreá nézve van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.” (36. v.)

„Azért vagyunk a világban, hogy valahol otthon legyünk benne.” Bevallom, soha nem tudtam mit kezdeni Tamási Áronnak ezzel a híres idézetével. Otthon lenni nagyon jó. Melegség, nyugalom, szerető, elfogadó család: számomra ezt jelenti az otthon szó. Egy kellemes, passzív létezés. Nagyon szép, de tényleg ez lenne az élet értelme? Erre teremtetünk? Hogy őszinte legyek, én nem ezt olvasom ki a Biblia lapjairól, és a személyes tapasztalatom is mást mutat. Az igéből tudjuk, hogy minden cselekedetünknek az Úr dicsőségét kell szolgálni. Nem ez kell-e, hogy mozgasson? Könnyű egy napsütötte reggel kiugrani az ágyból. De mi van egy ködös őszi vagy egy átlagos hétfő reggel? Nem azzal a tudattal érdemes-e fölkelni ma is, hogy van Valaki, akit ezen a napon is lehet dicsőíteni azért, amit értem tett? Azért, amit érted tett, kedves testvérem. Próbáld ezt ma észben tartani az örömteli, de a nemszeretem tevékenységek közepette is.

Biztos vagyok benne, hogy ez utóbbi így sokkal könnyebben fog menni.

13. hét

„Mert a teremtet világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.” (Róm 8,19)

Nyaranként több táborban szoktam részt venni. Némelyik bibliai témájú, a többi csupán szabadidős jellegű. Az egyik ilyen balatoni táborban – ahol, mondhatni a szórakozás és a sport volt előtérben – két lány buzgón, csillogó szemekkel kérdezett Istenről. Mivel akkor csoport-foglalkozás volt, nem akartam a többi fiatal türelmét feszegetni, így röviden válaszoltam. De aztán egyre több kérdés merült fel Istennel, Jézussal kapcsolatosan. És már minden fiatal a csoportban – akik addig kamaszosan mindent nyíltan untak – érdeklődő tekintettel, aktívan figyeltek. Bizonyosságot tettem hitemről, és hogy hogyan „beszél” velem Isten, továbbá ők hogyan érthetik meg. Ezek után a lányok kérték, hogy hadd olvassanak a Bibliámból. Ezután még a többi napon is voltak kérdéseik, és elhatározták, hogy fogják otthon olvasni a Bibliát.

Nem pont ebben a táborban gondoltam, hogy ilyen beszélgetéseim lesznek. De rendkívül látható, milyen sóvárogva vágnak a fiatalok Isten után és az ő igéje után!

Lengyelne Csapkovics Éva

„Mert a házad iránti féltő szeretet emészt engem, a téged gyalázók gyalázásai hullanak reám.” (10. v.)

Dávid tépelődik, lelkileg és érzelmileg nagyon mélyre került, mert Istenben való hite miatt elfordultak tőle, bántják és gyalázzák. Ebben a zsoltárban nem egy dicső király, hanem egy igaz hívő harcait látjuk. Ahogyan hű akar maradni Urához képmutatás és elvárt szabályok ellenére; ahogyan kitartó kíván lenni hitében minden körülmény között nem gondolva másra, csakis kizárólag Istene véleményére és akaratára. Tökéletesen ezt a törekvést Jézus Krisztus töltötte be, amikor emberi testben itt járt a földön, mindenben az Atya akarata szerint cselekedett.

A fenti igever s hivatkozását olvashatjuk, amikor Jézus kiűzi a kereskedőket a templomból. Kizárólag az Úr akarata számított neki, és nem érdekelt, hogy „veszíthet a népszerűségéből”. Sokan nagyon fontosnak tartják, hogy mit mondanak róluk az emberek, és próbálnak úgy élni, hogy megfeleljenek a „jó ember” kategóriának. Ez óriási hiba. Emberek emberi mércével mérnek.

Akkor leszel megelégedett és boldog, ha Isten akaratát keresed és cselekszed!

„...odament hozzá egy asszony, akinél drága kenetnek alabástromszelencéje volt, és amikor az asztalnál ült, a fejére öntötte a kenetet.” (7. v.)

Közeledik a húsvét ünnepe, Jézus bejelenti halálát, a főpapok eldöntik, hogy meg kell halnia. Ezután Betániában látjuk, ahogyan egy asszony drága kenetet önt Jézus fejére, amelyen a tanítványok hóbörögnek. Milyen különös: az asszony elhitte Jézus próféciaját? Elhitte, hogy meg fog halni? És bebalzsamozta a temetésére?

Az a nagyon fontos, hogy megtette! Odaazánta és odaadta. Elvégezte, ami a rendeltetése volt. Jézusnak jólesett, ahogyan az asszony kifejezte iránta szeretetét és hitét. És Urunk milyen kitüntetéssel beszél róla: „Bárhol a világon hirdetik az evangéliumot, azt is elbeszéli, amit ő velem tett az ő emlékezetére.” (13. v.) (Valóban így is van!) Vegyünk példát erről az asszonyról! Odaadta az Úrnak, ami a legértékesebb volt számára. Kifejezte szeretetét, biznyságot tett hitéről cselekedetével. Te is tedd meg: add Jézusnak, ami a legdrágább neked, tedd az ő kezébe! Hidd el, hogy Jézus meghalt és feltámadt a halálból, és most is él!

Szeresd az Urat: minden cselekedeted ezt bizonyítsa!

Ajánlott igeszakasz: 5Móz 6,4–9

„Majd vette a poharat, hálát adott, átadta nekik, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely kiontatik a bűnök bocsánatára.” (27–28. v.)

Jézus megüli az ünnepi húsvéti vacsorát tanítványaival, az utolsó vacsorát. Nagyon mély és megrendítő, ahogyan Jézus készül a kínra, mégis a tanítványaival foglalkozik. Még esélyt ad Júdásnak is az árulás megvallására. Majd az úrvacsorával erősíti szeretett tanítványait. Csodálatos, hogy mi is erősödhetünk ezáltal. Tudhatjuk, hogy Jézus valóságosan odaadta a testét és vérét értünk, hogy a bűneink bocsánatot nyerjenek benne és általa. Áldozata egyszeri és tökéletes és elvégzett. Nincs mit hozzá tenni, és nem is kell hozzátenni! Jézus tettéért megkapja mindenki a bűnbocsánatot, aki elhiszi, hogy érte is meghalt Krisztus. Amilyen valóságos érzés a kenyér és a bor lenyelése, olyan valóságos az ő áldozata. A vacsorán még ezt nem értették tanítványai. Micsoda kegyelem, hogy előttünk ez a titok már nyitva van! Isten új szövetséget kínál Jézus Krisztus kereszthalála és vére által!

Kaphatsz bűnbocsánatot és megváltást! Ragadd meg! Kösd meg az új szövetségedet Istennel, amely Jézusért lehet a tiéd!

Ajánlott igeszakasz: 2Móz 12,13; Zsid 9,22

„Péter így válaszolt: Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg.” (35. v.)

Gyönyörű fogadalomtételt látunk itt Péter részéről Jézus iránt. Biztos vagyok benne, hogy ezt őszintén így is gondolta. Mégis elbukik. Könnyen lesajnáljuk Pétert, és ingatjuk a fejünket. Pedig magunkra kellene ismernünk! Amikor a saját erőnkben, okosságunkban bízunk, amikor önfejűen fogunk bele valamibe és utólag sápitezünk. Veled nem volt még ilyen? Én majd megcsinálom! Ki, ha én nem?! Így állunk a dologhoz, majd nagyot koppanunk, ha nem jön össze, és még olyankor is másra és a körülményre fogjuk a kudarcot.

Sajnos ilyen önközpontú az emberi természetünk. De akkor mi ebből a kiút? Mi a megoldás? Arra is Péter története ad majd választ: őszinte, töredelmes bűnbánat Isten előtt! Jézus megbocsát Péternek és erőssé (kösziklává) teszi. Péter jó helyre ment erősödni! Nem egy önismereti tréningre jelentkezett, nem konditerembe kezdett el járni... Az Úrtól kért és kapott bűnbocsánatot, hitet és erőt. És Péter életútját végigkövetve láthatjuk, hogy Isten az egyedüli, aki valóban képessé tud tenni! Még ha kell, a vértanúságra is!

Ajánlott igeszakasz: 1Pt 1,7

„Atyám, ha nem távozzhat el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod.” (42. v.)

Jézus tanítványaival a páska vacsorát követően a Gecsemáné kertbe megy. Kéri tőlük a virrasztást és imádkozást. De nem képesek rá a tanítványok, elalszanak. Jézus viszont virraszt, imádkozik, lelki tusát vív. Őt nem akadályozza a fáradtság és a félelem. Történelmi pillanatot látunk, amikor Jézus teljes akaratát az Atya kezébe teszi. Engedelmességével világmegváltó cselekedetet hajt végre! Bele sem tud gondolni egyikünk sem, milyen kínokat, gyötrődéseket és mekkora harcokat kell Krisztusnak megvívnia, amíg elvégzi megváltásunkat! Nincs olyan emberi tapasztalat, amely összehasonlítható az ő fájdalomával. Mégis megtette, kiitta a keserű poharat. Azért, mert szeret. Mégse értékeljük eléggé és méltán a cselekedetét. Kérlek nézz magadba, és vizsgáld meg magad! Hányszor vetted félvállról Urad akaratát és üzenetét? Milyen szorgalommal olvasod az Igét és keresed akaratát? Pedig ő mindent megtett érted, hogy élhess, hogy örökké élhess!

Buzduljon hála a szívedben, és élj hálatelt szívvel öneki!

„Barátom, hát ezért jöttél?” (49. v.)

Éjszaka, alattomban érkezik Júdás, hogy elfogattassa Jézust. Megcsókolja Mesterét. Ekkor olvassuk a fenti mondatot, ahogyan Jézus barátjának szólítja Júdást. Barátjának! Pedig pontosan tudja, hogy mit tesz. Még mindig „utánalép”, kedvesen szólítja, fenntartja a bűnbánás lehetőségét. Mekkora szeretetet tanúsít még az áruló Júdás iránt is! Mindent úgy cselekszik, ahogyan az Atya akarja! Alázatos és szelíd marad. Beteljesíti a prófeciákat, pedig lenne hatalma kilépni az eseményekből. Láthatja a sokaság szemében a halálos indulatot, a tanítványai menekülését, a főpapok gyűlöletét. Nagy fájdalmakat él át. Mégis enged nekik, mert küldetése van.

Iskáriótes Júdást barátként szólítja, mert meg akarja menteni. Jézusnak még az áruló is számít. Neki fontos minden ember. Még a nagyon mélyen lévő is! Jézus előtt nincs lehetetlen! Ő legyőzte a halált. Nincs olyan mélység, nincs olyan bűn, amire ne lenne elegendő az ő váltság-halála és kegyelme! Járulj a kegyelmes Úr színe elé, amíg lehet!

Ajánlott igeszakasz: Jn 15,12–14

„Sőt azt mondom nektek: mostantól fogva meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbján ül, és eljön az ég felhőin.” (64. v.)

Micsoda reménység, hogy ilyen dicsőséggel és hatalommal jön majd el az Emberfia! Nagyon fontos prófécia és nagy reménysége ez a hívőknek. Csakhogy ezt Jézus akkor jelentette ki, amikor a főpapok vallatták és a próféciáját istenkáromlásnak tulajdonították, és erre építették halálos ítéletüket. Jézus kihallgatása során a papok és a jelenlévők tekintélye, tudása és hatalma eltörpül Jézus személye mellett. Bizonyára érzékelték ezt a vallatók, és még inkább dühösek és frusztráltak lettek! Jézus mindenható fölényével tehetetlenek voltak. Emberileg ugyan hatalmaskodhattak felette ideig-óráig, de azt is csak addig és úgy, ameddig Isten engedte.

Jézus biztató prófeciája előretekint, túlmutat a jelen helyzeten. Nekünk is így kell tekinteni a jelenre. Látni kell, amit Urunk ígért az elkövetkezőkre! Az ő ígéretei mindig beteljesednek! Sajnos sokszor elcsüggedünk. Ekkor be kell látni, mennyi ígéret birtokosai vagyunk a Krisztus Jézusban! Az Úr Jézus a Hatalmas jobbján ül, és esedezik értünk, és visszajön ítélni dicsőséggel és hatalommal!

14. hét

„Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.” (Róm 5,8)

A keresztyének évről évre a böjti időszakban már készülnek a húsvéti ünnepekre. A nagyhét felfokozott hangulatát igyekszünk átélni, de a körülmények egyre jobban ránehezednek a gondolatainkra, az életünkre. Még mindig velünk van a járvány, a háború, a gazdasági nehézségek és az egyéni gondjaink elbizonytalanítják az életünket. Kitől várjuk a biztatást, a bátorítást?

Pál apostol hitvallása felemeli tekintetünket Krisztusra, aki minden problémánk orvosa. Ő már akkor megváltott, amikor még nem is ismertük Őt. Ez az érthetetlen és érdemtelen szeretet adhat erőt a mindennapok elhordozásában. Ez a szeretet kiapadhatatlan forrása lehet az életünknek, ha hittel elfogadjuk Őt személyes megváltónknak.

Nagy kegyelem és ajándék, hogy a győztes király engem is megtalált, Bűnös életem ellenére is vele járhatom földi életem göröngyös útját. és ráadásul az ő kereszthalála és feltámadása az én örök életem záloga is lett. „Övé a dicsőség örökkön-örökké.”

Tóthné Kovács Margit

„Dicsérje őt az ég és a föld, a tenger, és minden, ami bennük mozog.” (35. v.)

Virágvasárnap ünnepi hangulatának középpontjában Jézus áll, a királyok Királya, ahogy a sokaságban alázatosan, számárháton ülve bevonul Jeruzsálembe. A pálmaágakat lengető és hozsannát éneklő tömeg a próféciaák beteljesedését látják benne. Eljött a pillanat, amikor a Messiás átveszi az uralmat és leszámol az ellenséggel, a római hatalommal. A zsidó vallási vezetők ellenséget látnak benne, és már szervezkednek ellene.

Az Istentől elszakadt ember csak azt látja ami a szeme előtt van, de Isten váltságtervében nemcsak a bűnös ember, hanem az egész teremtett világ benne van. Az Úré a föld és annak teljessége, ezért az ige szerint is a teremtett világ önmagában dicséri a Szentháromság egy igaz Istent az ő tökéletességében,

Jézus Krisztus által megváltott gyermekeiként Őt dicsőíteni hatalmas kiváltság, lehetőség és kötelesség. Nekünk van szükségünk feltekinteni rá, lélekben és igazságban áldani, és magasztalni szent nevét. „Tied Uram a nagyság, a hatalom és a fenség, a ragyogás és a méltóság...”

„Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki: Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Azután kiment onnan, és keserves sírásra fakadt.” (75 v.)

Jézus leghűségesebb, elsőként elhívott tanítványa Péter volt. Három évig követi Mesterét, látja csodáit, közelről szemlélheti Jézus tiszta és szent életét, hallgathatja az Isten országáról szóló tanításait. Szenvedélyesen védi, és fogadkozik, hogy mindenre kész érte. Aztán nagypéntek éjszakáján rádöbben, hogy nem az az ember, akinek hitte magát. Bátorsága csak addig tartott, amíg a saját élete nem került veszélybe. Mi volt Péter szívében? Mivel a szív teljességéből szól a száj, láthatjuk, hogy önzés, engedetlenség, tagadás, ahogyan a mi szívünkben is.

Péter mindezt felismerve keserves sírásra fakadt. Őszintén megbánva bűneit a feltámadt Krisztustól lehetőséget kapott, hogy új, Szentlélekkel telt szívvel háromszor is megvallja: „Szeretlek téged”, és hálából egész életét az Úrnak szenteli.

Ünnepre készülve Uram, vizsgálj meg, hogy mi van az én szívemben, és segíts, hogy a látszat ne tévesszen meg. *„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!”* (Zsolt 51,12)

Ajánlott igeszakasz: Jer 17,9–10; Ján 21,15–19

„Amikor pedig Júdás, aki őt elárulta, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek, és ezt mondta: Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el. De azok ezt mondták: Mi közünk hozzá? A te dolgod.” (3–4. v.)

A nagyheti készülődésünkre sok ember ma is azt mondja: Nem érdekel Jézus, nem érdekel az ünneplések, mi közünk hozzá? Ez hűen tükrözi a mai világ valódi arcát, Isten és az ember, ember és ember közötti óriási szakadékot. Kétezer éve nem változott semmi?

Júdás, egy a tizenkettő közül elárulta Mesterét egy rabszolga áráért. Miután meglátta tettének következményeit, megbánta azokat. Eddig eljutott, és el is indult, de nem a jó irányba. Visszament megbízóihoz, de bűnének felismerése senkit nem érdekelt, még cinkostársait sem. „A te dolgod” – mondták neki, és Júdás összeroppant bűnének súlya alatt. Nem azt a fát látta meg, amelyen Jézus meghalt helyette is. Ott elmondhatta volna, hogy vétkeztem, mint tékozló tanítványod.

Ha eddig nem tetted, ma még hittel leborulhatsz a keresztfára. Ma még kitárhatod a szíved Jézus előtt, mert Jézusnak fontos vagy. Hívó szava ma is szól: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”* (Mt 11,28)

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 80,1–20; Luk 10,21–24

„Amikor tehát összegyűltek, Pilátus ezt kérdezte tőlük: Mit akartok, melyiket bocsássam nektek szabadon: Barabbást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak?” (17. v.)

A felfokozott hangulatú nagypénteki tömeg előtt elhangzik a kérdés: Barabbás vagy Jézus? Az erőszak embere, vagy a szelíd és alázatos, engedelmes Jézus? A tömeg ártatlan vért akar, mert elvakították őket azok, akiknek az Isten világosságát kellett volna közvetíteniük (Mt 5,16).

Pilátus, a helytartó is megmenthette volna, de inkább mosta kezeit, féltve a népszerűségét, a hatalmát, és kiszolgáltatta Jézust, hogy megfeszítsék. Íme, beteljesedett az Atya akarata, Jézus a világ összes bűnét magára vette, Barabbásét is.

Mi kire mondunk ítéletet, és kivel vagyunk szolidárisak? Az emberi természetünkből adódóan Jézus ellenében inkább a Barabbás melletti azonosulást választjuk? Szeretjük a magunk útját járni, az önző és kényelmes életünk biztonságosabb, mint amit Jézus kínál. Döntéshelyzetünkben sem mutatkozik meg mindig az Isten szeretete. Ennek ellenére eme végzetes csere által új esélyt kapott a bűnös ember, te is és én is, *„Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse ami elveszett.”* (Mt 18,11)

Ajánlott igeszakasz: Mt 5,16

„Feje fölé függesztették az ellene szóló vádat, amely így szólt: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA.” (37. v.)

Jézus végigment a szenvedések útján, a testi és lelki gyötrődés minden szörnyűségét elszenvedte, amit ember átélhet. A mi betegségünket és fádalmainkat hordozta, a mi bűneink alatt roskadozott, megvetett volt és emberek-től elhagyatott. Amikor kínozták, korbáccsal verték, csúfolták, alázatos maradt, mint a bárány, ha vágóhídra viszik. A Golgota hegyén bűnösök közé számláltatva keresztre feszítették. A legkegyetlenebb, leggyalázatosabb és legmegalázóbb kivégzésre ítéltetett az Isten Fia. Ő ott is az ellenségeiért imádkozott és végül el kellett hordoznia az Istentől való elhagyatottság állapotát. Az Atya iránti szeretetből engedelmes volt mindhalálig, azért, hogy váltságával elkészítse az Atyához visszavezető utat.

Az ellene szóló gúnyos vád igazzá lett, mert Ő nemcsak a zsidók királya, hanem a királyok Királya, a Messiás, a látható és láthatatlan világ Ura. Övé a hatalom mennyen és földön. Az ő királyi hatalma és ereje soha nem fog el, életünk forrása lett, merítsünk belőle bátran!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53,1–12; 1Ján 4.

„És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak. A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste.” (51–52. v.)

Jézus váltságahalála nemcsak az egyén személyes üdvösségére elegendő, hanem kozmikus jelentőséggel bír, mert az egész teremtett világ üdvösségét teszi lehetővé. A működésbe lépett természetfölötti erő hatására hatalmas csodák történtek, mert a mindenható Isten cselekedett: A föld sötétségbe borult három órán át. A templom kárpitja, amely a szentek szentjét eltakarta, kettéhasadt, ezzel szabaddá vált az út a mindenható Istenhez. Az ember miatt a föld is átkozottá vált, de most beteljesedik az ige: *„Indulj meg te föld az Úr orcája előtt...”* (Zsolt 114,7) A hatalmas erejű földrengés hatására a sziklák meghasadtak, a sírok megnyíltak. A Seol, a meghalás utáni világ is megnyílt, és sok elhunyt szent teste feltámadt.

Jézus halála egyszeri és tökéletes váltság, mellyel győzelmet hozott az egész világmindenségnek. Ő minden akadályt legyőzött, és Isten akaratát tökéletesen elvégezte.

Az én bűnös életem megváltása is megtörtént ott a Golgotán, ezért reménységem is tőle van. *„Ne félj, csak higgy!”* (Mk 5,36)

Ajánlott igeszakasz: 2Móz 26,31–37; Hós 13,14;

Róm 8,18–30

„Pilátus azonban ezt válaszolta: Van őrségetek, menjetek, őriztessétek ti, ahogyan tudjátok! Erre ők elmentek, lepecsételték a követ, és őrséggel őriztették a sírt.” (65–66. v.)

Jézus végigjárta az emberlét minden állomását, születéstől a halálig. A valóságos Isten valóságos emberként halt meg. Ahogyan a földi életének értelme és célja az Atya akarata szerint valósult meg, halálát és az azt követő eseményeket is előre jelezték a szentírók. Ézsaiás 53,9 szerint halálában gazdagok közé jutott, büntelenként bűnösök közé sorolták. Tanítványai nem emlékeztek Jézusnak a feltámadására utaló szavaira, és jó szándékkal a végtisztességet szerették volna megadni Mesterüknek. A vallási vezetők sírba akarják zárni Őt örökre, de csak azt tehették, amit az Atya megengedett nekik. Az emberi igyekezet, a sírt őrző katonák, a nagy kő és a pecsét nem akadályokká, hanem akaratlanul is Jézus feltámadásának tanuivá váltak, Jézust nem lehet eltemetni, mert Ő maga az ÉLET.

Nyissuk meg szívünket, és engedjük, hogy a mi életünkben is az Élet uralkodjon, mert Ő *„...azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”* (2Kor 5,15)

Ajánlott igeszakasz: Gal 4,3–5; Jn 6,40

15. hét

„Aki győz, azt fehér ruhába öltöztetik, és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek nevééről az én Atyám előtt és angyalai előtt.” (Jel 3,5)

Pár héttel ezelőtt egy levél érkezett a polgármesteri hivataltól, hogy névváltoztatás ügyében sürgősen jelenjek meg a hivatalban. A tényállás szerint egyik felmenőm, és a régebbi anyakönyvi kivonat szerint a nevemet nem rövid u, hanem hosszú ú betűvel anyakönyvezték. Ezért a nevemet mindenhol átírták. Még jó, hogy nem kis betűvel, mint Nemecsek Ernőét. Vagy minden okmányomat kicseréltetem, és ezzel együtt a feleségemét is, vagy kérvényezem a jelenlegi nevem használatát, de ez sem egyszerű, és az sincs ingyen. Az utóbbit választottam, és most várom az engedélyeztetést. Eszembe jutott a mennyei anyakönyv, és nyugtalan lettem, - vajon ott milyen betűvel szerepelek. Helyesen van-e beírva a nevem. Megnyugtató, hogy onnan még nem kaptam felszólító levelet. Ezek szerint ott nem az számít, hogy rövid, vagy hosszú az u betű, mert ott új nevet kapunk. Az, hogy név szerint ismer az Úr nem a rövid, és hosszú betűtől függ. Most már csak egy dologra kell koncentrálnom, a győzelemre. Áldott az Úr, aki győzelemre segít minket.

Hajdu Zoltán missziói titkár

„Az angyal így szólt az asszonyokhoz: Ti ne féljetek! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincs itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg a helyet, ahol feküdt.” (5–6. v.)

„Mindenekelőtt azt adtam át nektek, amit én is úgy kaptam, hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, és hogy eltemették, és hogy feltámadt a harmadik napon az Írások szerint” (1Kor 15,3) – mondja Pál apostol. Ahol az evangéliumot hirdetik, a keresztről való beszéd, és a feltámadásról szóló örömhír van a középpontban. Az evangéliumot hallva, befogadva jutottak élő hitre ezek az asszonyok. Keresték Jézust, akit megfeszítettek. Szívükben ott van a Golgota fájdalma, a Jézus utáni szomjúság, s íme a kő elhengerítve, a sír üres. Itt hallják az örömhírt, „nincs itt, mert feltámadt!” Nem kételkednek, hanem örömmel veszik, és viszik ennek hírét a többieknek. S miközben hittel cselekszik Isten akaratát, aközben találkoznak a Feltámadottal, és válik minden valósággá, személyessé, élő reménységgé, belső meggyőződéssé.

Ma sincs ez máskép. Élő hitre így juthat az ember. Van-e neked ilyen szent bizonyosságod? Vedd, vidd az örömhírt, és újra, és újra szembe jön veled. *„Minden te útaidban megismered őt, akkor ő igazgatja a te útaidat”* (Péld 3,6).

„Jézus pedig hozzájuk ment, és azt mondta nekik: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.” (18–19. v.)

Jézus mennybemenetele előtti utolsó szavai a tanítványokhoz. Missziói parancs, küldetési megbízatás. A tanítványok engedelmesen megvárták a megígért Szentlelket, mert nélküle nincs erejük, és nincs ereje a bizonyágtételnek. Pünkösd után belső késztetéssé, olthatatlan tűzzé válik Jézus parancsa a tanítványok szívében. „Íme, én veletek vagyok mindennapon a világ végezetéig” (Mt 28,20b). A Szentlélek hozza el, és teszi valósággá az ő lényét az övéi életében, mert Krisztust hozza el szívünkbe, s így válik az ő élete láthatóvá a mi halandó testünkben. Aki őt befogadta, annak Isten szeretete szívébe áradt, és ez a szeretet szorongatja, hogy ezt az örömhírt tovább adja, megossza másokkal. Ma sokféle módon hangzik az evangélium, és sokan élnek korunk technikai lehetőségeivel (világháló, facebook, instagram, média). Sokan ezt a kényelmes módot választják, és kevesen, akik veszik a fáradságot, és mennek, és tesznek, sebeket gyógyítanak, könnyeket törölnek, vigasztalnak, ölelnek. Nem lehet megspórolni a személyes bizonyágtételt, a mások életével való közösségvállalást, mert az evangéliumnak ebben van az ereje.

Ajánlott igeszakasz: ApcSel 8,4–40

„A nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak: a prófétálás a hit mértéke szerint, a szolgáló a szolgálatban, a tanító a tanításban,...” (6–7. v.)

Ma a vállalkozók szívesen alkalmaznak univerzális, mindenhez értő embereket. Legtöbbször kiderül, hogy valójában csak Mekk Elek, aki mindent elvállal, mindenbe belekontárkodik, de inkább kárt csinál. Egyik ilyen embertől megkérdezte a munkaadó: „Maga tényleg mindenhez ért?” „Hogy én mindenhez? Mindenhez IS!” – mondta.

Az egyház a Krisztus teste. Isten mindenkinek adott, – aki tagja a krisztustestnek – az ő Lelke által valamit ajándékba, amivel segítségére lehet a másiknak, és amivel az ő dicsőségét munkálja. Ez nem természetünkből fakadó, és nem velünk született képesség. Nászajándék a vőlegénytől. Olyan tag nincs, amelyik felesleges, haszontalan, de olyan sincs, amelyik minden kegyelmi ajándékkal rendelkezik, és önmagában életképes lenne. A kegyelmi ajándékok sokfélék, és haszonra adattak. Tudnod kell, hogy mi a te kegyelmi ajándékod, és azt használnod kell. Ne rejt d el! Ne légy tétlen, gyümölcstelen, meddő, hanem építsd vele a krisztustestet!

Krisztus testének tagja vagy már, Tőled az Isten már többet vár. Várja, hogy szolgálj, amíg lehet, Ki tudja meddig tart életed. (Evangéliumi ének)

„A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz,...” (9. v.)

Van egy ajándék, amellyel minden egyes tag rendelkezik a krisztustestben. Ez az agape, a szeretet. A szeretet ne legyen képmutató, csupán póz, látszat, vagy álca. A képmutatás az ördögtől van. Az igazi szeretet feltétel nélküli, őszinte, és nem csupán szavakban, érzésekben, hanem cselekedetekben, magatartásban, viselkedésben emberekhez, körülményekhez, helyzethez, állapothoz való irgalmas hozzáállásban jelenik meg. Imago Dei, azaz Isten képmása. A kötelesség szeretet nélkül kedvetlenséget támaszt. A felelősség szeretet nélkül kíméletlenséggé fajul. Az igazságosság szeretet nélkül nem más, mint keménység. A nevelés szeretet nélkül ellenkezést vált ki. A bölcsesség szeretet nélkül ravaszságot szül. A kedvesség szeretet nélkül képmutatás. A rend szeretet nélkül aprólékosság. A tapasztalat szeretet nélkül önteltség. A hatalom szeretet nélkül kevélységet szül. A birtoklás szeretet nélkül fukarsággá válik. A hit szeretet nélkül az elkerülhetetlen végzet hiedelmének szintjére süllyed. Az élet szeretet nélkül teljesen értelmetlen. (J. Machalse)

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 13.

„Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességben éljete.” (18. v.)

„Szeress, és tégy, amit akarsz!” (Augustinus) – mert a szeretet nem tesz rosszat. Krisztus ítélő széke előtt mindenkinek a maga részéről kell majd számot adnia. Isten mindent megtett azért, hogy téged, engem megbékéltesen önmagával. Amennyi rajta állt azt Ő megtette. Ő Krisztusban mindent adott, ami az élethez, és a kegyességhez, üdvösséghez kell. *„Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket magával Jézus Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Mivel Isten az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítva nekik bűneiket, és ránk bízta a békéltetés igéjét.” (2Kor 5,18–19)*

Tőled is azt várja, hogy amennyire rajtad áll, azt tedd is meg. Nem többet, de nem is kevesebbet. Békességet munkálni, és békét teremteni csak az képes, akinek szívében Jézus békessége van. Akkor vagy rá képes, ha te is megüresíted magad, vállalod a keresztet, engedelmes vagy a véksőkig. *„Törekedjetez mindenkivel a békességre és a megszentelődésre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat,…” (Zsid 12,14).* Ne feledd: minden emberrel. Ha lehetséges(?) – Hidd el, minden lehetséges annak, aki hisz!

„Mindenki engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, csak Istentől, a meglévő felsőbbbségeket Isten rendelte. Azért, aki szembeszáll a felsőbbbséggel, az Isten rendelése ellen szegül, az ellenszegülőök pedig ítéletet vonnak magukra.”
(1–2. v.)

Isten a történelem ura. A hívő ember komolyan veszi ezt, és nem az erőszak útját választja. Jézus a királyok Királya, és uraknak Ura. Neki adatott minden hatalom mennyen, és földön. A fenti ige igazságát, támasztja alá József viselkedése Egyiptomban, Dánielé Babilonban. Tették a jót, és engedelmeskedtek a hatalomnak addig, míg lelkiismeretük, és istenfélmük engedte. Lásd Sadrak, Mésak, és Abednego. Jézus korában a római elnyomás alatt élt Isten népe. Milyen példát mutatott, és milyen tanítást adott? „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.” A keresztyén ember törvénytisztelő állampolgár, de tudja, hogy Istennek kell inkább engedni, mint embereknek. Pál kijelentése sem politikai állásfoglalás, hanem arról tanít, hogy milyen legyen az istenfélő ember hozzáállása a közülethez. *„Fáradozzatok annak a városnak békességén, ahova fogságba vittelek benneteket, és imádkozzatok érte az Úrhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!”* (Jer 29,7) Orandó et laborandó! Tedd a jót, és imádkozzál népünkért, vezetőinkért, jövőnkért!

Ajánlott igeszakasz: Dán 1.

„Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek, mert aki a másik embert szereti, az betöltötte a törvényt.” (8. v.)

Szeresd Istent mindenek felett, és szeresd felebarátodat, mint magadat. A törvény betöltése a szeretet, és ezen a téren nekem, neked adósságunk van. Jézus a törvény követelésének eleget tett, és tökéletesen be is töltötte áldozatával, odaszánásával, emberekkel való törődésével, mert szeretett mindhalálig. Ő az „irgalmas samaritánus”, aki nem tudott közönyösen elmenni a szenvedő, bűnben megkötözött, megalázott, kolduséletű ember mellett. Tartozásaink vannak. Istennek a hálaival, az emberek felé a szeretettel, és az evangéliummal, magaddal szemben az őszinteséggel. Ezért mondja Pál: *„Adósa vagyok mind a görögöknek és a barbároknak, mind a bölcseknek és a tudatlanoknak.”* (Róm 1,14)

Úgy nézz minden emberre, hogy Isten szereti őt, és Jézus érte halt meg a kereszten. A te feladatod, hogy ezt a szeretetet közvetítsd számára. A te küldetésed, hogy az evangéliumot eljuttasd hozzá, és Krisztushoz vezesd őt. Jézus mondja: *„Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el, vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem.”* (Mt 19, 21)

16. hét

„Az odafennvalókkal törődjeteK, ne a földiekkel!”
(Kol 3,2)

Péntekenként koronkai anyukák kisiskolás gyerekeinket felváltva viszik és hozzák a marosvásárhelyi korosztályos bibliakörre. Egyik alkalommal, amikor a feleségem vitte be a három kis hercegkisasszonyt, akkor épp arról beszélgettek a hátsó ülésen, hogy ki mi szeretne lenni. A 7 éves Szófia épp arról mesélt, hogy ő mindig királynő akart lenni és gazdag. Erre egymás szavába vágva megszólal a 9 éves Anna meg a mi közel 8 éves Sáránk: „Igen, de Jézus azt mondta, hogy adjuk el minden pénzünket és mindennünket, segítsünk a szegényeknek, mert csak így jutunk a mennybe.”

Gazdagság, királyság, szegénység, Mennysország... Mindez benne van Jézusban. Gyerekeinkkel együtt hadd vágyakozzunk Őreá ... mert Őbenne mindent megkapunk!

R. Szabó István l.p.

„Szeretem az Urat ...” (1a. v.)

Egy férfi saját háza előtt átjárót festett az országútra. Nagy a forgalom és eldöntötte, hogy felállítja a saját szabályait. Minden vitán felüli, hogy büntető eljárás indult az elkövető ellen.

A zsoltáríró szereti az Urat. Ömlengős, nyájas szöveg? Annyi mindent felsorol, annyi személyes megtapasztalása van az Úrral, hogy ki ne vágyna egy ilyen tengermély kapcsolatra azzal, akinél minden hatalom van? Minden helyzetben és állapotban az Úr volt az ő támasza.

Van egy különös fordulat is a zsoltárban: *„Drágának tekinti az ÚR híveinek halálát.”* (15. v.) Hogy kerül ide a hívek halálának értékelése? Egyfelől: “életemben és halálomban egyetlen vigaszom”, hogy az övé vagyok! Másfelől: csak az tud így örülni az Úrban és szeretni Őt, aki meghalt önmagának, saját elképzeléseinek, aki nem a maga módján hisz és cselekszik, hanem az Úr ígéretei, igéje és az általa felállított (“játék”)-szabályok a mérvadóak.

Rezonál-e benned ez a zsoltár? Szereted-e az Urat az Ő módján?

“A hitben erőtlent pedig fogadjátok be, ...hiszen Isten befogadta őt.” (1a. és 3b. v.)

Marosvásárhelyen a Gemmában jó könyveket lehet olvasni és vásárolni egy finom kávé, sütemény vagy üdítő társaságában. A gemma ékkövet jelent latinul.

Pál alapállása: Isten ékköve vagy, gyönyörködik benned az Úr! (147. Zsolt) Ha Isten kedveltje vagy, akkor tudomásul kell vened, hogy a testvéred is az, még, ha másságával néha ki is veri a biztosítékot nálad. Ráadásul: néha saját magunkkal is birkózunk, nem?

Fiaink még óvodás korúak voltak, amikor feleségem kivitte őket a szemközti domboldalra, felpakolt egy kis elemózsiát, majd a fűben leültek és elfogyasztották. Attól kezdve megszerették a „piknikezést”, akár egymagukban is kísértáltak és a kis tarisnyájukból ettek. Feleségem egyszer megfigyelte, amint Kristóf gyorsabban szedi a lábait, öccse pedig nem bírja tartani a lépést. Máté bátyja után kiáltott, lihegve: „Kristóf, várj meg, mert a testvéred vagyok!”

A testvért be kell várni lelki értelemben is. Aki erre nem vevő, az félő, hogy a hitgőg áldozata. Nézz magadba, nézz körül... nézz Rá!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 147.

„Boldog, akinek nem kell elítélnie önmagát abban, amit helyesel.” (22b. v.)

Jézus figyelmeztet, hogy, aki ítéletet mond, az ítéletet von magára. Sok maga alá gyűrődött, lelkibeteg ember abba megy tönkre, hogy önmaga bírója. Önmagát másokhoz viszonyítva, azt éli meg, hogy ő selejt, alulteljesít, kevesebb, mint más. Nagy csapda a hasonlítás. Pál azt mondja, hogy őt nem érdekli, hogy ki mit mond róla, sőt, az sem mérvadó, hogy ő saját magáról mit gondol. Ui. egyedül az Úr a fölötte lévő tekintély és bíró.

Egy holland barátom mondta el, hogy nemrégiben egy teljesen idegen vállalkozó írt neki: „Van 5000 euróm, amit már ma átutalok Önnek, ha megadja bankszámláját. Kérem, karoljon fel ebből egy menekültet.” És így is lett. Ez az atyafi egy számára teljesen idegen és ismeretlen ember előtt bizonyult hitelesnek, megbízhatónak.

Elhiszed-e, hogy minden méltatlansággal együtt, látható vagy a minden kegyelem Istene számára? Ő tudja, hogy Jézusé vagy és rád mer bízni nagy dolgokat. Munkálja ez benned a Úrban való bizalmat és az ebből fakadó egészséges önértékelést!

„... ne a magunk kedvére éljünk ...(hanem) egyetértés legyen közöttetek...” (1b. és 5b. v.)

Egy 47 éves francia ügyvéd nagyszerűnek tűnő üzletet ajánlott a 90 éves, házát vásárba bocsátó, örökösök nélküli hölgynek: havi 2500 frankot fizet neki élete végéig, a nő halála után pedig reá száll az örökség. Azonban 30 év múlva az ügyvéd halt meg. Családja pedig továbbra is fizetett a nőnek, mert az 122 évesen távozott ebből a világból.

Az tud jól gondolkozni, jó döntéseket hozni, megfelelő szempontok mentén élni, aki „Jézus Krisztus akarata szerint” él.

Jó példa számunkra Ábrahám, aki a fiatalabb Lótnak felajánlotta, hogy válasszon legelőt. Nem élt előjogaival, nem volt magának való, sem törtető, hanem inkább Istenre bízta magát és helyzetét. Az igazi hit akár veszíteni is kész. Veszíteni? Emberileg így tűnik. Ábrahám végül veszített? Nem. Lót volt a nagy vesztes, mert szemre választott... Ábrahám lett minden hívő példaképe.

Legyen egyetértés! Azaz: egyet értsünk, mégpedig akarjuk az Egyet érteni, Jézust! Egymás közötti egyetértés csak ezen vezérelv mentén lehetséges a hívők között.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 133.

“Ezért fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére.” (7. v.)

Rachel Joy Scott neve 1999-ben vált ismertté. Ezen a napon volt a Columbine-i középiskolai tömegmészárlás, amely 13 halálos áldozattal járt. Sokan siratták Rachelt, többek között azon diáktársai, akiket megbélyegeztek, kiközösítettek, azok, akik a „bullying” miatt szenvedtek, mert őket felkarolta, barátaivá fogadta. Ő maga fogalmazta meg: „az együttérzés a szeretet legmagasabb formája, amit emberek egymásnak adhatnak.” Megváltójával való kapcsolataért őt is sok bántás érte, de ő felül tudott kerekedni, és mások felé szolgált. Halála óta sok millióan hallottak gyakorlatba ültetett jézusi szeretetéről. Azóta bejárta a világot a nevéhez kapcsolódó, kirekesztést és öngyilkosságot megelőző, iskolai program is, a „Rachel’s Challenge”.

A Jézus általi befogadás befogadóvá tud tenni... téged is ... Isten dicsőségére!

https://www.academia.edu/31130423/The_Journals_of_Rachel_Joy_Scott_A_Journey_of_Faith_at_Columbine_High_School_Real_Diary_of_Faith_ - olvasva 2022. okt. 15-én.
Saját fordítás angolból

Ajánlott igeszakasz: Józs 2.

“... semmi olyanról nem mernék beszélni, amit ne Krisztus tett volna általam...” (18a. v.)

Egy kongói srác családjának egy részét 2009-ben megölték, de neki sikerült elmenekülnie. Semmit nem tudott kisebb testvérei sorsáról. Miután Hollandiába került, a Vöröskereszt által próbált testvérei nyomára bukkanni, de sikertelenül. Néhány év múlva egy kongói misszionárius beszámolójából megtudta, hogy testvérei élnek. Szerette volna őket is Hollandiába hozni, de a kongói kormány nem járult hozzá. Majd egy álma volt, Jézus szólt hozzá: „Menj Ugandába és hirdesd az én nevemet. Akkor kijöhetnek a testvéreid Kongóból.” Miközben a repülőjegyet vásárolta, megszólalt a telefonja. A kongói kormányhivataltól hívták: korábban tévedés történt, testvérei szabadok, hogy Hollandiába utazzanak.

Ez egy kortárs történet. Vannak, akik állítják, hogy manapság Isten nem beszél álmokban, nincsenek csodás gyógyítások ... Megmondhatja valaki Istennek, hogy kit hogyan vezessen? „Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.” Amit Ő tesz benned és általad, az Őt dicsőíti. Csak arról érdemes beszélned.

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 16,1–10

“... Remélem ugyanis, hogy ... ti fogtok engem oda útnak indítani, ha már előbb egy kissé felüdültem nálatok.” (24b. v.)

Nekünk szempont, hogy szabadságra olyan házaspárokkal menjünk, akik hitben járók (és hasonló korú gyerekeik vannak). A szabadságolás a lelki-közösségi frissességet is szolgálja.

Pál, tervezett hosszú útja előtt találkozni, feltöltekezni szeretne. Számára ennek a közege a közösség. A szentek egymásra utaltságáról pedig úgy beszél, mint ami a legtermészetesebb ismérve Isten népének.

A szenteknek mindig szükségük van. A szentséget nem ismerőket és az azt feladókat a szükség rászedi saját(oz), erkölcstelen megoldásokra. A szent viszont kitárulkozik Isten és az övéi előtt. A legjobb kiszolgáltatottság az, amikor Az előtt tesszük, Aki „*szolgai formát vett fel ... megalázta magát*” (Fil 2,7;8. v.) és életét sem kímélte ... érettünk. Akinél senki nem tudja jobban, hogy min megyünk át, hogy mivel kell szembenéznünk, mi fáj és milyen küzdelmeink vannak. Akinél vannak igazi megoldások, mégpedig személyreszabottak!

Vajha Ő tölthetne fel Téged is a közösségben az előtted álló útra!

17. hét

„Bízd az Úrra dolgaidat!” (Péld 16,3a)

Még csak 2022-t írunk, amikor a következő heti áhítatot írom. A fenti igével kezdtük a gyülekezetben az évet. Örültem újév napján ennek a biztatásnak. Örülök naponta a sok biztató igének, amit egy testvér küld üzenetben. Olykor még kérdelem is magamban: elhihetem, hogy nap mint nap biztat Isten? Mintha több hitre lenne szükségem a jó szó, a biztatás elfogadására! Hiszen a dorgálás, feddés jogos: megérdemlem! De a biztatás?

Ahogy fogy az év, gyűlnek a „dolgok” – tennivalók, tervek, gondok – és az éveleji biztatás feledésbe megy. Egy nap szemembe ötlík a falinaptáron álló, nagybetűs ige: „Bízd az Úrra dolgaidat!” Milyen jó volt így leülni, Isten előtt sorolni a dolgaimat: vágyottakat és nemkívántakat, könnyűnek, nehéznek vagy éppen lehetetlennek tűnőket! És jó volt közben arra gondolni, hogy ne csak dolgaimat bízzam Istenre, hanem magamat, minden feltétel nélkül.

Aznap egy olyan dologban csillantott fel Isten megoldást, amit nem is említettem dolgaim felsorolásában!
„A ti mennyei Atyátok pedig tudja...” (Mt 6,32) Hála Neki!

Adorján Kálmán lp.

„Bizony, jószágod és szereteted kísér életem minden napján...” (6a. v.)

Sokszor olvastam, hallottam és énekeltem ezt a zsoltárt: többszólamú énekként, zsoltárhangon, kánon formájában. Kicsi gyermekeinkkel héberül recitálgattuk néhány versét: tágra nyitott szemmel figyelve igyekeztek helyesen kiejteni az érthetetlen szavakat. Mindig a megelégedés, az Isten gondoskodó, védelmező jelenléte felőli bizonyosság hangját hallottam.

Majd kérdések disszonáns szólama is csatlakozik: És mi van, Dávid, ha éppen nincs meg valami? Mindig olyan füvesek a legelők és csendesek a vizek? Mindig olyan egyértelműek az igaz ösvények, hogy a lélek felüdül rajtuk járva? Fiatalon, életerősen gondolsz így előre, vagy tényleg ott vagy és tapasztalod jelenlétét? Mi van panaszos zsoltáraidal? Hangulatfüggő az imádságod, vagy a hangulatod imádságfüggő?

Megszólal Pál: „Megtanultam... Tudok szűkölködni is... Nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” Végül megszólal Dávidnak Fia, Pálnak elhívója: „Aki hisz énbenem, ha meghal is él... Hiszed-e ezt?” „Hiszek! Segíts a hitetlenségemen!” – kiáltok az egyszeri apával.

„Ajánlom... Fébét...” (1a. v)

Fébé jelentése: ragyogó. Nem külső bájjal, ékszerekkel, csillogó karrierrel, hanem szolgálataival „ragyogott”. Miben is állt szolgálata? Sokaknak, magának az apostolnak is pártfogója volt. Nem kis szolgálat erkölcsi, hitbeli vagy anyagi téren pártfogolni másokat: pénztárcán, társadalmi befolyáson túl nélkülözhetetlen a szeretet, az elköteleződés és némi bátorság is.

Fébé „apostoli postás”: hosszú hajóúton, nem apró memóriakártyán, hanem jókora papírusztekercsen vitte Pál levelét Rómába. Méltó volt, hogy „szentekhez illően” – mint szentet és mint szentek – fogadják.

A folytatásban még huszonhét testvér neve olvasható: azoké, akik Pálért életüket kockáztatják, akik gyülekezetnek nyitják meg otthonukat, munkatársak, fáradozók, „egyszerű” hívők. Istennek milyen csodás ajándékát láthatta, ismerhette bennük az apostol!

Ezek a köszöntések magát Pált is jellemzik. A szolgálatban túllát önmagán, és hálás a testvérekért, van róluk, hozzájuk elismerő, értékelő szava. Ne legyek fukar ezekkel én sem!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 133.

„Akinnek pedig van hatalma arra, hogy megerősítsen titeket,... az egyedül bölcs Istennek legyen dicsőség Jézus Krisztus által örökkön-örökké. Ámen.”

(25. és 27. v)

A tiszta evangéliumi tanítással szinte egyidejűleg jelentkezik a szakadást, botrántkozást okozó tévtanítás. Mögötte önző életvitel áll. Ez az egyetlen, a levélből kikövetkeztethető konkrét veszély, ami a római gyülekezetet fenyegette. Nevek nélkül hívja fel Pál a gyülekezet figyelmét e veszélyre. A békesség Istene, az Úr Jézus Krisztus kegyelme adhat kellő bölcsességet és győzelmet ebben a dologban is.

Munkatárs, rokonok, vendéglátó, városi számvevő, testvér: mind köszöntését küldi. Mintha látnánk, hogy az írnok Terciusz hangosan is mondja, miközben felemeli a tollat: „köszöntelek titeket az Úrban én (is)...” Miért is maradnék ki a köszöntők sorából?!

Ezt a levelet, amiben Pál az evangéliumot, a kegyelem teológiáját kifejti a római hívőknek, nem zárhatja anélkül, hogy át ne menne a „dicsőítés liturgiájába”. A bűnbocsánat, a fiúvá fogadás, a megtérés, az Isten Lelke által megélt földi és a megígért örökélet – mind-mind a megerősíteni hatalmas Isten kegyelmi ajándéka. Övé legyen a dicsőség!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 146.

„Az Úrnak félelme az ismeret kezdete...” (7a. v.)

Sokféle formában jelentkezik az ismeret: nevezi Salamon intésnek, értelmes mondásnak, igazságnak, törvénynek, becsületességnek, példázatnak, hasonlatnak, bölcseszavának, találós kérdésnek. Éppúgy, mint sok gyógyszer, amelynek hatóanyaga ugyanaz, de más-más néven kerül forgalomba különféle okok miatt. A gyógyszer a hatóanyaggal, az igazi élethez szükséges ismeret, bölcsesség pedig az Úr félelmével kezdődik.

Kinek ajánlott? Együgyűnek és tudatlan ifjúnak, de bölcsnek és értelmesnek is. Mert nem önmagában a felhalmozott ismeretanyag, hanem az Úrral való kapcsolat teszi a bölcsességet valóban Isten éltető, útbaigazító ajándékává: „...ha minden bölcsességnek birtokában vagyok, ...szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok.” (1Kor 13,2)

„Ismerd meg..., értsd meg..., fogadd el...” (2–3. v.) Krisztus elsajátításában és „hasznosításában” nem spórolható meg a gondolkozás, a hit (elfogadottságom elfogadása) pedig végképpen nem. Vele együtt ismerem meg, értem meg és fogadom el önmagammat és felebarátomat.

Ajánlott igeszakasz: Zsol 147.

„Fiam, ha vétkezők csábítanak, ne engedj nekik!”
(10. v.)

A rosszra csábítás, kísértés sokféle és erős. Jól tudta ezt az, aki a fiak fejére koszorú, nyakába aranylánc gyanánt ajánlja az apjuktól, anyjuktól hallott intést és tanítást.

A bölcsesség pedig mire való, ha nem arra, hogy megtanítson elkerülni a csábítás csapdáit, – a mai igeszakasz szerint – a minden áron, akár vér árán szerzett javak csábítását?

Van-e intésem, tanácsom gyermekemnek az anyagiakkal és azok gazdáival való tisztességes és szeretetteljes bánásmódra? Apaként a gyermekemnek „kijáró részben” legyen benne ez is, mint ahogyan az, hogy ha fiamnak szólítom, szükségében számíthat gondoskodásomra. Mert a tiltásban mennyei Atyám büntől óvó szeretete szólal meg, és amikor fiának szólít, biztat, hogy gondomat viseli. A fiak a tiltás mellett meghallják a parancsot is, ti. „hogy felebarátom hasznát tőlem telhetően elősegítsem, vele úgy cselekedjem, amint akarnám, hogy mások cselekedjenek velem, és kitartóan és hűségesen munkálkodjam, hogy mások szükségében is segíteni tudjak.”
(Heidelbergi Káté 111.)

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 148.

„A bölcsesség az utcán kiált, a tereken hallatja szavát.” (20. v.)

Miért kiált a bölcsesség? Mert féltőn szeret. Minden szónak, hangosnak vagy csendesnek a szeretet ad értelmet. Nem fél a nevetségességtől, mert félti a kinevetőt. Nem fél a visszautasítástól, mert félti azt, aki visszautasítja.

Következménye van az engedelmes hallgatásnak: bensőséges közösség Istennel, lelke kiáradásának és beszédének útmutatása által (23), biztonság és nyugalom (33). Ugyanúgy következménye van az Ő szava mellőzésének, elutasításának is: baj, nyomorúság, inség (27), hiábavaló, elutasított imádság (28), saját terv miatti csömör (31) és végül halál (32).

„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöled a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek!” – kiált Jézus fájdalommal (Mt 23,37). Mielőtt Jeruzsálem házai elhagyottakká lettek volna, Ő vállalta a kereszten való teljes elhagyatottságot, mint engedetlenségünk büntetését. Halljam meg még ma Istennek a Krisztus keresztjében megszólaló megváltó bölcsességét, megbánva és elengedve a bűnt, és gyönyörködve az Ő utáiban.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 149.

„...akkor megérted, mi az Úr félelme, és rájössz, mi az istenismeret.” (5. v.)

Négy „ha” előzi meg az „akkor”-t: annak megértése, hogy mi az Úr félelme, mit jelent Istent ismerni, feltételhez kötött. Nem az érdekem, a jószág, a teljes vagy viszonylagos büntelenség a feltétele, hanem a hiány, a vágy, a szükség által vezérelt figyelés, keresés a feltétele. Olyan természetes, mint ahogy Jézus szerint a lelki éhség és szomjúság a feltétele a megelégtetésnek. Mint ahogyan természetes, hogy ha fényre vágyva elhúzom a sötétítőt, friss levegőt kívánva ablakot nyitok. Fokozottan: magamba zárva, figyelmesen hallgatva, hangosan kérve, mint a vak koldus kérte szeme gyógyulását, mint szenvedélyes kincs-kereső. Gyerek mondta barátjának, amikor vallásórára hívtam: „Egy próbát megér!” Nekem mennyit ér Isten szava, tanácsa? Mennyit ér Vele járni?

Jézusnak megérte szenvedélyesen, a keresztig menően követni az Atya bölcsességét, hogy ne maradjak elgurult drakhma, elveszett juh, árúba bocsátott drágagyöngy. Ő keres buzgón, amikor keresem. Nála van gyönyörűség, védelem, élet!

18. hét

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Pt 5,7)

Az elmúlt évben a Covid járvány miatt az autók műszaki vizsgáját el lehetett halasztani, nem büntettek meg emiatt senkit, persze, ha jó műszaki állapotú járművet használt. Ez a moratórium azonban június végén lejárt. Isten különös szervezése volt, hogy szeptemberben arra a településre mentem egy testvérért, ahol a határátkelő is volt. Külföldre mentünk volna férfi testvérekkel csendesnapokra, és a határátkelőnél derült ki, hogy az autóm műszakija régen lejárt. Az már külön ajándék, hogy a határon éppen akkor szolgálatot teljesítő illető abba a gyülekezetbe járt, ahová a velünk utazó Laci testvérünk is. Így miután jóindulattal kezelte az ügyet és visszafordított, beálltam Laci testvérünk portájára, “csak” átpakoltunk az ő autójába, és folytathattuk utunkat Tenkére a férfi csendesnapokra. Hála az Úrnak, hogyha szolgája figyelmetlen is, mégis vele van a bajban és azonnali megoldást ad. Jó volt ezzel a csodával megérkezni, és bizonyosságot tenni megváltó Istenünk irgalmáról, velünk való törődéséről. SDG!

Takács Ferenc

"Hálaadó zsoltár. Ujjongjatok az Úr előtt az egész földön! Szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!" (1– 2. v.)

Hála és ujjongás, öröm és vigadozás. Azt gondolom, ritkán állunk így az Úr elé, bár sokan megtanultuk, hogy az imádság szerkezete: címzés, hálaadás, kérés, dicsőítés. A hálaadásunk már nyilván hordozza az örömet, hiszen éppen meghallgatott imáink öröme, hogy felismertük az Úr akaratát, és szerintre valót kértünk, amit megadott. Talán kevésbé vagyunk a hétköznapiakban annak tudatában, hogy az Úr előtt vagyunk minden pillanatban, pedig ez lehet örömünk felsőfokának, – ujjongásunknak – alapja. Sohasem Isten háta mögött vagyunk, hanem tudhatjuk, hogyha Jézusban vagyunk, mint megváltott, bűnbocsánatot kapott gyermekei; akkor érvényes ránk az ige: *„Mivel drágának tartalak és becsesnek, és mivel szeretlek...”* (Ézs 43,4a),

Isten felénk kijelentett érzései tehát lehetnek: vigadozó, örvendező, sőt ujjongó viselkedésre készítőek. Áldott az Úr, hogy ma reggel erre hívja fel figyelmünket, hogy egész hetünk ennek az igének örömeiben teljen. Ilyen örömmel szolgálhassunk megváltó Istenünknek!

„Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj!” (5. v.)

Úgy látom, hogy az az időszak, amelyben életünket éljük egy felgyorsult világ időszaka. Sokkal több dolgot teszünk, vagy kellene tennünk egyszerre, mint eleink tették. Régen utazás közben a környezetben gyönyörködünk, esetleg olvastunk vagy beszélgettünk utastársainkkal. Ma a közlekedőket látva gyakran látunk bicikliző, autóvezető telefonálót, de a tömegközlekedésben is sokan a telefonjukat bújják, miközben a fejhallgatón keresztül még lehet, hogy éppen tanulnak is valamit. Döntések tömegét kell folyamatosan meghozni, és azt látom, hogy szinte nincs idő megtanácskozni 1–1 döntést, sem emberrel, sem Istennel. Pedig Isten lehetőségei sokkal többek, mint a mi legmerészebb elképzelésünk szerinti megoldás egy-egy problémára.

A mai időben igen sokszor intenek bennünket józanságra. Álljunk a földön két lábbal – halljuk sokaktól. Persze ez a “hiszem, amit látok” alapon állók sajátja. Boldogok lehetünk, hogy Jézus megváltott gyermekeiként eléjük élhetjük az Úrban való bizalmunkat az egyszerű hétköznapi dolgokban, és a nehéz és komoly döntéseinkben is.

Ajánlott igeszakasz: Eszter könyve

“Mert az Úrban bizakodhatsz, és ő megőrzi lábad a csapdától.” (26. v)

Csapdák sokasága között vezet életutunk. Sokat ezek közül észre sem veszünk, majd odaát fogjuk csak meglátni, hogy mennyi minden bajtól, csapdától óvott meg szerető Istenünk bennünket életünk során. Isten bölcsességére, emberi elme által el nem képzelhető tudására irányítja figyelmünket mai Példabeszédek könyvéből való szakaszunk. Ennek az Istennek az irántunk Jézusban mutatott szeretete, erősíti Benne való bizalmunkat. Tartsuk tehát szemünk előtt, hogy ki is a mi Istenünk: bölcs, mindentudó, szerető, irgalmas és kegyelmes, de mindezek mellett elképzelhetetlen erejű is.

Persze tulajdonságai sorát szinte a végtelenségig sorolhatnánk, és gondoljuk csak meg, hogy: *„Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.”* (Jn 17,3), vagyis az örök élet is kevés az ő megismeréséhez. Hát ilyen csodálatos megváltó Urunk van, ezért látva mindennek felett való voltát, bátran bízhatunk Benne ma is és minden napunkon!

“Az Úr átká van a bűnösök házában, de az igazak lakóhelyét megáldja.” (33)

Isten, Ádám és Éva, később Mózes és mindenkori népe elé tárta az életet és a halált, az átkot és az áldást, az engedetlenség és az engedelmesség útját, amelyen ezek találhatók. Ok és okozat, bűnös és igaz ember, átok és áldás, ezeket találjuk párba szedve az Igében. Vajon az én lakóhelyemen mit látnak az emberek? Tudok-e áldást felmutatni, mint az Úrtól kapott jó gyümölcsöt? Jó, ha így van, ha meglátták már, hogy a béke fiai, leányai, Isten Jézusban megváltott gyermekei vagyunk. Tudjuk, hogy ennek forrása is Ő maga, hiszen Jézus Krisztus kereszten kiomlott vére tehet egyedül igazzá Isten előtt bárkit, nem a jó cselekedetek, mert azok csak következményei már megváltott gondolkodásmódunknak.

A még meg nem tértekkel való beszélgetésben sokszor nehéz megértetnünk, hogyan lehet Isten olyan, aki átkot enged bárkire? Nehezen értik meg, hogy minden látszat, szépség ellenére ez az egész világ átok alá került, és Isten szeretete éppen a kimenekülést jelentő utat igyekszik mindenkinek megmutatni. Arra hív minket, legyünk ebben az ő eszközei!

Ajánlott igeszakasz: Róm 3,25–26

“Ragaszkodj az intelemhez, ne térj el tőle, vigyázz rá, mert ez a te életed!” (13. v.)

Isten menteni akaró szeretete sugárzik át, – mint a napsugár a felhőrésen – ezen a salamoni mondaton. Számomra a legmegdöbbentőbb bibliai könyv a Példabeszédek könyve, hiszen írója tudja a helyes utat, kap Istentől egyedülálló képességet, mérhetetlen bölcsességet, át is adja olvasóinak. Isten általa építteti meg az egész világon egyedülálló templomát, miközben Salamon nem az igének általa hirdetett útját választotta, hanem elhagyta az Urat. Mit ér a bölcsesség, ha nem elég a megmaradáshoz, az élethez? Ezért fontos mai idézetünk, mert állhatatosságra, ragaszkodásra szólít fel, mint az életre vezető egyetlen út lehetőségére.

Az igazak ösvénye olyan, mint a felragyogó világosság, mely egyre világosabb lesz délig (18. v.). Igazzá Krisztus megváltói tette tesz, a Benne való hit által, – ez már prófétai szó volt –, amely a feltámadást is hirdeti nekünk. Hallgassunk rá, és igyekezzünk eszerint élni ma is!

“Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!” (23. v.)

Tegnap is szó volt az életről, ma is ezt tartom fontosnak. Aki már megtért, újjászületett, az tudja, hogy amikor behívjuk Jézust az életünkbe, átadjuk magunkat teljesen neki, akkor beköltözik a szívünkbe. Ezért kell vigyázni a szívre, tisztán tartani, megerősíteni. Nem azt jelenti ez, hogy sporttal vagy más tevékenységgel eddük a szívünket, hanem lelki értelemben igyekezzünk óvni. Nem átadni magunkat idegen léleknek, olyan – esetleg okkult – tevékenységet végezve, amelynek szomorú következménye az idegenlelkűség. Sokan szerencsejátékot játszanak vagy éppen horoszkópok sokfélesége között válogatnak, nem gondolva, hogy milyen következménnyel jár mindez. Horror filmet néznek meg pusztán kíváncsiságból vagy akár csak viccből is jóslással kerülnek közvetlen kapcsolatba, akár ismerősük kérésének engedve, hogy kísérje el őket a jóshoz. Az ősellenség pontosan tudja, hogy a szívünket kell támadnia, félelmet, bizalmatlanságot igyekszik kelteni, elbizonytalanítani még a megváltást illetően is. Jézus az élet és Ő a Szabadító!

Ajánlott igeszakasz: Jn 11,25; Jn 14,6; Gal 2,20

„Meghal az ilyen, mert nem fogadta meg az intést, és a sok bolondság megmámorosította.” (23. v.)

Jézus maga mondja népének: *„Hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a kotlós szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!”* (Mt 23,37) Vezetőiket a hatalom tartotta fogva, a hiúságuk, az uralkodni vágyásuk.

Sokféle mámor létezik, bár első gondolatra majd mindenkinek az alkohol okozta kedélyállapot jut eszébe. A mámor jellemzője, hogy nem helyes az ember értékítélete. Ilyenkor persze, hogy nem fogadja meg az intést.

“...nem gondolt a jövőre” (Jsir 1,9b) – ez jellemzi mai társadalmunkat, az élvezet, a pillanatnyi jó vagy jónak gondolt valami. Szomorúan olvassuk a hírekben a hajnaltájt mulatozásból hazafelé száguldó fiatalok halálhíreit. Miért nem hallgatnak az intésre? Miért dugják be lelki füleiket? Szomorúan tapasztaltam a közelmúltbeli utcai bibliaosztásoknál, hogy nem kell az embereknek. Inkább gúnyolódnak Isten beszédén, megvetik azt.

Miért nem tudjuk az Úrhoz odaszeretni ismerőseinket, rokonainkat, akik nem akarnak az intő szóra hallgatni? Élet – halál kérdése ez. Legyen ezért mindennél fontosabb számunkra, hogy úgy mondjuk bizonyásgtételünket, hogy meghallják az intésben az örömhírt, a megmenekülés útját.

19. hét

„Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre.” (Mt 5,41)

Megvallom, sokszor mentem duzzogva, háborogva, magamat sajnálva, erényeimet és rengeteg „második mérföldemet” sorolva arra a bizonyos második mérföldre. Jézus szelídsége ilyenkor mindig megérintett, ahogyan mellémszegődve elmagyarázta, hogy az Igazság az, hogy még mindig ő szolgál nekem – és nem fordítva. Rámutatott, hogy valami nincs helyén a lelkemben, ha ragadománynak, erénynek tekintek akárcsak egy fél métert is és a „jóság-vitrinembe” teszem – mert akkor azt már biztosan nem a Megváltó iránti szerelemből tettem – az pedig teljesen hibás szerepfelfogás, bibliai kifejezéssel élve: bálványimádás.

Nyáron a Dunakanyarba mentünk biciklizni a családdal. Férjem kinézett egy belátható, 8 km-es útszakaszt, amelyről meggyőztük a gyerekeket is, hogy jó lesz nekik végigtekerni. Olyan könnyedén sikerült, hogy nem hazamentünk, hanem szakasról szakaszra vizsgálva az erejüket – de a táj lehetőségeit is, mindig egy kicsivel mentünk csak tovább – estére 55 km-t tudtunk a hátunk mögött. Isten így hív és vár a második mérföldekre – a tudtunkon kívül, az Ő követésében.

Parti Ferenc és Judit

„Kész az én szívem...” (2a. v.; Károli)

Könnyen telik meg Krisztusban ujjongó örömmel, hálaadással a szív szabad szemmel is jól láthatóan áldott időkből, amikor nem terhel betegség, nincsenek különösebb viharok kapcsolatainkban, közösségeinkben, van munkánk – és nem állunk folyamatos harcban a körülményeinkkel. Kinek jut eszébe az áremelkedésről, a munkanélküliségről, a háborúról, a széthulló emberi kapcsolatokról a hálaadás?! De ahogy a zsoltáros odaáll Isten jelenlétébe, az a szív készsége, tehát a teljes értelmi, érzelmi, akarati központ valóságát nyitja meg Isten előtt azzal a szándékkal, hogy dicsérje Istent, hogy kapcsolódjon hozzá. Nem azért kezdi a zsoltáros dicsőítéssel a napot, mert Istentől követeli a körülmények változását, nem azért, hogy piaci alapon vegye az Úrtól, ami vasárnap kijár: lelki felüdülést, töltődést, megerősítést – hanem dicséri az Istent önmagáért; és elérhető Isten számára a szíve, az élete teljessége.

Jézus azt mondja, hogy az ajtó előtt áll és zörget ma is, akinek kész a szíve, az tudja megnyitni azt előtte.

"Még egy kis álom, még egy kis szunnyadás, még egy kis kéz-összefonás, hogy pihenjek" (10. v.)

A bölcsesség-irodalom ezen szakasza a gyakorlati életünkre vonatkozóan szeretne felrázni – de a lelki igazságok ugyanúgy ott vannak az ige mélyén. Az elmúlt két év időszaka és a jelenleg megélt idők terhei is könnyen ágyaznak meg a menekülésnek a hétköznapi életből, a nehéz élethelyzetekből – legyen szó akár testi, akár lelki menekülésről. Mert a szembenézést önmagunkkal, a bennünket körülvevő valósággal többféle képpen lehet megtagadni. Van ennek végletesen kegyes formája is, amikor imádságba, igehirdetés-hallgatásba menekülünk azok elől, amikkel szembe kellene nézni és lépésről lépésre tenni kellene értük a hétköznapi életünk gyakorlati valóságában. Ha senki nem lát, nem dicsér, nem jutalmaz ezekért a hétköznapi dolgokért, akkor mi történik velünk? Kegyesen elmagyarázzuk, hogy miért inkább holnap tesszük rendbe, ülünk le beszélgetni, tisztázunk egy fájó félreértést... Az értünk életét áldozó Jézus Krisztus, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, ma is úgy keres bennünket tekintetével, igéje igazságával, hogy abban valódi változás lehetősége él számunkra. Legyen imádságunk a teljes testi-lelki megújulás keresztyénségünk gyakorlati megélésében, Jézus Krisztus által!

„E hat dolgot gyűlöli az Úr, és hét dolog utálatos az ő lelkének” (16. v.)

Az első olvasatra nagyon egyet tudok érteni a bevezetéssel: „haszontalan férfi”, persze úgy, hogy a szomszéd, a haragosom, és általában a világ haszonleső férfiai MIND ilyenek, bezzeg én...

Igazságos az Isten, hogy bár sokszor nem látjuk, tapasztaljuk ezen emberek bukását, de Isten előtt majd mindenki megkapja a magáét, majd Ő fogja megtorolni a rajtam esett sérelmet!!

Kérlek, csendesedj el velem együtt újra e sorok felett, s hagyjad, hogy megvizsgáljon a Lélek. Sohasem környékezett meg még a kevély (irigy) szem, a csalfa nyelv, avagy a gyűlölet még sohasem támadt fel benned, amikor a magad igazsága csorbát szenvedett? Vágyom rá, hogy velem se történjen meg ez, de vajon ha ez be is következne, nem ítélné-e el a hetedik, ami utálatos az Úr Lelkének? „Háborúságot szít” – a magam „szentsége” nem fajul-e lenézéssé a másik felé, ami máris kirobbantja az ellenségeskedést? Csodálom Jézust, hogy úgy tudott „szent” életet élni itt a földön, hogy a lenézés helyett a mások felemelése töltötte ki az életét már akkor is, és mindig ezen munkálkodik!

„És rávette őt mesterkedéseivel, hízalgő ajkával elcsábította. Az pedig úgy ment utána, mint az ökor a vágőhídra, mint a bolond, aki csapdába szalad, ... és nem tudja, hogy az életével játszik.” (21–23. v.)

Mostanság új mélységeket fedezek fel a szívemben, s sajnos nem pozitív értelemben. Nagy erővel támadnak a régi kísértések, mintha darázsra jenne körül, mindenünnen hallatszik a duruzsolás: „Tedd meg! ...Megérdemled ezt a kis kényeztetést! ...Senki nem fogja megtudni!”.

A leginkább elriasztó, hogy tulajdonképpen simán rá tudnám venni magam, hogy megtegyem, engedjek a mesterkedéseknek, és még meg is kívánom tenni... „Ó én nyomorult ember” – kiált fel Pál is a Római levélben, „Kicsoda tudna megszabadítani?”

Nagy dolog, hogy Isten megtanította népét arra, hogy emlékezzenek újra és újra arra, hogy Ő mit tett velük, hogyan szabadította ki őket az egyiptomi rabszolgaságból. Istennek hála, hogy magam is átéltem a szabadítást, s erre tekintve tudok újra és újra szembeszállni a saját szívem kívánságaival, melyek bármikor képesek lennének visszavinni a szolgaságba.

Testvérem, van, aki megsegít a harcokban, s győzelemre visz, akár a saját szíveddel szemben is, csak állj meg az Ő Nevében bízva!

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 39,7–10

„Nektek kiáltok, férfiak,...!” (4a. v.)

Az előző fejezetek a parázna nőktől óvták a férfiakat, az aktuális szakasz viszont a bölcsességet mutatja be asszonyként – beszélve hívásáról, erényeiről, jutalmáról.

Az ókori berendezkedés patriarchális voltát tehetnénk felelőssé, hogy a megszólítás a férfiaknak szól – de azt gondolom, hogy mind a megszólítás, mind az üzenet aktuálisabb, mint valaha. A bölcsesség kiáltása nem kétségbeesett, sokkal inkább mint a sófár hangja, ébresztő jellegű – aktualitása pedig a bennünket körülvevő világ különleges nyomása okán fontos: Nagyon mást gondolunk férfiasság alatt, mint amit Isten gondol. A különbségtételhez, a gondolkodás átformálódásához, bölcselenségünk beismeréséhez szükségünk van alázatra. A valódi alázathoz pedig szükségünk van Jézus Krisztusra. A krisztusi férfiasság egyik legszembetűnőbb sajátja az önkorlátozás képessége, ahogy a bölcsesség megszerzésének is ez a titka. „Nektek kiáltok, férfiak!” – szól a bölcsesség hangosan és nyilvánosan – szemben a bujaság és az alantas vágyak homályban suttogott szavaival.

„Mert aki engem megtalál, az életet nyer, és jóakaratot szerez az ÚRtól.” (35. v.)

A teremtés kezdetétől jelen van a bölcsesség. Ebből azt lehet látni, hogy bár isteni tulajdonság, de Isten megnyitotta az ember előtt, aki saját képmása. Számunkra is elérhető. Ahogy végigvezet bennünket az ige a teremtés minden egyes mozzanatán, egyre jobban megerősödöm abban, hogy Isten valóban mindent bölcsen alkotott, nem hibázott. S bár a bűneset óta romlott a világ és benne én magam is emberi természetemmel; de Isten bölcsessége ugyanaz, amivel nem csak teremtett, de fenntart és bölcsen igazgat mindeneket, így a benne bízók életét is.

Erre nézni nagyon megerősítő a nehezek között, a viharokban, a terhek alatt, a betegségekben, és a jövő bizonytalanságaira nézve is: Isten bölcsessége engedi és igazgatja utunkat, ha Jézus Krisztusban új életre jutottunk és tőle várjuk a folytatást lépésről lépésre.

Ajánlott igeszakasz: Hós 14,2–10

„Aki tapasztalatlan, térjen be ide!...” (4a. v.)

Újra a kettős hívás leírását tapasztaljuk, s mindegyik hívogató vonzó nőként van ábrázolva. De míg a bölcsességet megjelenítő asszony a magáét kínálja egy jellemzően pazarló keleti vendégszeretetet mutatva, addig a balgaság hazugságot suttog és a másét javasolja. Újra látszik a kettősség a rejtett és a nyilvánvaló között, a hamisság és az egyenesség között, a szenny és a tisztaság között. Érdekes látni, hogy a balgaság magaslaton ül. Tehát elsőre mindkét út, mindkét hang, mindkét hívás vonzó, különösen azok számára, akik még kevés tapasztalattal bírnak a lelki, szellemi, de akár a gyakorlati világ dimenzióiban. Ez utóbbiban azonban könnyebb tapasztalatokhoz jutni, – hamarabb megtanulja az ember, hogy a vasaló forró, ezért nem fogom meg a talpát –, mint arról, hogy az Isten szerelméből, félelméből valódi bölcsesség származik.

Azon gondolkodtam, mondhatja-e bárki magára, hogy már elég tapasztalt? A kultúránk olyan rohamosan fejlődő és változatos, hogy aligha. Legyen bennünk alázat és könyörögjünk gondolkodásunk megújulásáért!

Ajánlott igeszakasz: Jn 10,1–42

20. hét

„Sokkal jobb azoknak, akik ketten vannak, mint annak, aki egymaga, mert jó jutalmuk van munkájukból. Mert ha el is esnek, az egyik ember fölemeli a társát. De jaj az egyedül lévőknek, mert ha elesik, nincs, aki fölemelje!” (Préd 4,9–10)

Időnként úgy érezzük, hogy szükségünk van az elvonulásra. Arra az egyedül létre, amely életünk része. Hosszútávon azonban érezzük súlyát, szívünk szomorúságát. A keresztyén ember azonban nem magányos, soha nincs egyedül!

Ígaza van a Prédikátornak! Nemcsak a házasságról van szó, ahol egymást támogatják, bátorítják, segítik a házastársak, hanem barátokról, közösségek tagjairól. Együtt könnyebb! Jó látni és meg tapasztalni ezt a támogatást és segítséget. Amikor lehajol a másik, észreveszi a szenvedőt, átvállalja a feladatot, osztozik a felelősségben, segít keresztet hordozni. Az önzetlen segítség és szolgálat, a közösségi erő az, amely által tovább juthatunk. Általunk és Általa!

„Sokkal jobb azoknak, akik ketten vannak.” A keresztyén ember számára van tovább! Lehet teljesebb, mert „a hármas kötél nem hamar szakad el”. Ne önmagunknak éljünk, hanem Isten dicsőségére és így élni fogunk másoknak. Mutassuk meg, hogy lehet együtt, egymásra odafigyelve, szolgálva élni!

„Nagyok az ÚR cselekedetei, kíváncsak mindazoknak, akik gyönyörködnek bennük. Dicsőséges és méltóságos az ő cselekedete, és igazsága mindvégig megmarad. Emlékezetessé tette csodálatos dolgait, kegyelmes és irgalmas az ÚR.” (2–4. v.)

Csodálattal vagy kétkedően?! Bizonyossággal vagy hitelenséggel?! Bárhogy is közelítsük meg, azt elmondhatjuk, hogy valóban nagyok az Úr tettei. A teremtésől, az ősatyákon át, a kivonulás, a pusztai vándorlás, a templomépítés, a csodák és minden, aki Krisztus, és amit Krisztus tett. Nagyok az Úr tettei! Ahogy minden, ami véget ért és mindaz, ami ezután következik. Nekünk ilyen hatalmas, élő, ígéreteit megtartó Istenünk van, aki ajándékozni akar kegyelme által.

A te életedben mi volt a legnagyobb tette? Mi minden szolgált számodra bizonyágként? Hiszen a legfontosabb a személyesség. A személyes bizonyág. A személyes hit. Legyünk mi is józaneszűek. Féljük az Urat, hisz ezzel kezdődik a bölcsesség! Nem félünk kell tőle, hanem ismerve, hogy ki is Ő, számolni vele, hinni őbenne. Emögött is meghúzódik az Isten ismerete, mint akiről tudjuk, hogy kicsoda Ő és mire méltó. Ahogy övé a dicséret, a dicsőség, a tisztesség és a hálaadás.

„Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok, és mindenkor minden könnyörgésben örömmel imádkozom mindnyájatokért...”
(3–4. v.)

„Valaki értem imádkozott.” – vallja meg a költő. Micsoda erő, bátorítás, öröm, hogy van, aki értem imádkozik. Szükségünk is van erre a tudatra, ezekre az imádságokra. Ugyanúgy van lehetőségünk nekünk is másokért imádkozni. Neked is van, lehetett egy imádkozó nagymamád, édesanyád, aki mindig imájába foglalt téged. Te kikért szoktál imádkozni? Kiket viszel Isten elé, hálát adva érte, könyörögve életéért, gyógyulásáért, hitéért, sikereiért, szolgálataiért?

Az imádság keresztyéni kötelességünk! Lehetőségünk van minden szentért, sőt minden emberért személyválogatás nélkül imádkozni. Ne becsüljük le az imádság fontosságát és erejét!

Mint akik szeretjük Krisztust, és akiknek életcélja a gyümölcstermés. Így van lehetőségünk a szeretet mellett ismerettel és igaz megértéssel gyarapodni, hogy mi is különbséget tudjunk tenni a jó és a rossz között.

Imádkozzunk és adjunk hálát családunkért, gyülekezetünkért, népünkért és keresztyénségünkért! Imádkozunk kitartóan, szünni nem akaró szeretettel!

„Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy amik velem történtek, inkább előmenetelére lettek az evangéliumnak, ...és így az Úrban való testvérek közül legtöbben fogságomban bízva, egyre nagyobb bátorsággal merik szólni Isten igéjét.” (12; 14. v.)

Mi az, ami valójában számít? Mi az igazán lényeges? Tele vagyunk megfelelési kényszerrel, vélt vagy valós elvárások nehezítik életünket és kötnek gúzsba minket. E felbolydult világ kifordult értékrendje mellett lényeges dolgok szorulnak háttérbe és sokadik helyre tett bálványok, külsőség, felszínesség tör előre.

Pál is egy példa, de példa arra, hogy milyen az, amikor valóban Isten az első és az evangélium hirdetése a leglényegesebb. Nem az a legfontosabb, hogy Pál börtönben van, bilincseket cipel, hogy emberileg bizonytalan a jövője. Isten tudja jól, akinek terve van vele és veled. Ha ez Krisztus ügyét szolgálja örömmel vállalja.

Életével, körülményeivel is segíteni akar. Vannak, akik ebből erőt merítenek. Van, hogy erőtlenségünkre van szükség, hogy nyilvánvalóvá váljon Isten ereje. Ez az erős Isten szenvedéseink által is tud szólni. Engedjük, hogy kegyelme által bennünk és általunk is munkálkodjon. Mégiscsak fontosabb az ő szent ügye, mint a mi életünk!

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. ...Mert ez a kettő szorongat: kívánok elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb, de miattatok szükségesebb e testben maradnom.” (21; 23–24. v.)

„De mit számít ez?” Mármint az Isten ügyéért, az evangéliumért való szenvedés. Pál vállalta az áldozatot, börtönt, nehézséget. Örömmel és szeretettel teszi ezt. Itt pedig ismét egy olyan kérdés hangzik, amely furcsának hat a világ számára. Kérdés, amelyet a keresztyén ember is meg kell, hogy értsen, el kell, hogy higgyen. Kérdés, egy kettősségről. Nem arról szól, hogy Pál a világhoz és az élethez ragaszkodik. Sokkal jobban szereti ő Urát. Vágyódik Istene után, ott lenni vele és nála, de azt is látja apostolként, pásztorként, gyülekezetvezetőként, hogy híveinek szüksége van vezetésre, útmutatásra, tanításra.

Hogyan döntsön az ember? Kit, mit válasszon? Nem egyéni érdekről van szó, hisz mindkettő lehet a keresztyén ember vágya. Hitünk által vágyódunk Isten után, keresztyéni kötelességünk pedig sarkall, hogy segítsük a másik hitre jutását. Aki ki tudja mondani, meg tudja vallani, hogy neki a meghalás nyereség, ott nincs helye önzésnek.

„Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.”

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 5,11–15; Gal 2,15–21

„Megesküdött az ÚR, és nem másítja meg: Pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint.” (4. v.)

Számunkra nem kérdés, hogy a Messiás, Krisztus, próféta, főpap és király. A Heidelbergi Kátéból tudjuk, hogy ebben a hármastiszteletben nekünk is részünk van.

Áldozócsütörtök van. Ünnepeleink?! Megvalósul, ami itt olvasható: „Ülj a jobb kezem felől.” Földi szolgálata után, a húsvét utáni bátorítást követően felemeltetik a mennybe, elfoglalja méltó helyét, az Atya jobbára ül.

Kicsoda Krisztus? Milyen a Messiásunk? Melkisédek rendje szerinti pap. Nekünk ilyen főpapunk van. A legnagyobb, aki szüntelen könyörög, közbenjár értünk. Ő, aki valóságos ember, aki élt e földön, ismer minket, tapasztalta mi mindent kell át és megélnie az embernek. Keresztyén emberként is nehéz, de nekünk van, lehet hitünk! Kapaszkodóknak a mennybemenetel. Ne az eltávolodás felől szemléljük, hanem onnan, hogy kapoccsá teszi Krisztust Isten és ember között. A Szentlélek felől szemléljük, aki jelen van közöttünk.

Nem vagyunk egyedül. Sőt, ünnepre készülünk. Konfirmációi fogadalomtételre és pünkösdi ünnepére! Áldott ünneplést!

„A Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjétek, hogy akár odamegyek, és látlak titeket, akár távol vagyok, azt halljam felőletek, hogy megálltok egy lélekben, egy szívvel küzdve az evangélium hitéért.” (27. v.)

Hányszor halljuk, hogy valaki a lelkész miatt nem jár templomba. Ha ő prédikál, én nem megyek. Vagy akkora a függés, hogy utána is megy és követi. Ideje megtanulni, hogy nem a szolgálattevő személye a lényeges, hanem Isten igéje, a hirdetett ige. A filippiek Páltól, a találkozástól függetlenül éljenek méltó életet, adjanak jó hírt magukról. Eszembe juttatja ez Krisztus visszajövetelét, a mindenkori készenállást, hiszen nem tudjuk, hogy mikor jön el.

Micsoda biztatás, útravaló, hogy higgyetek és harcoljatok! Ne féljétek! Pál hiteles élete bizonyíték, hogy lehet szenvedve, de örömmel és háladással élni, mert mi túl és tovább látunk, hiszünk, bízunk és remélünk.

Ez a függés nélküliség ráirányítja figyelmünket az egyre, akitől valóban függünk. Van nekünk élő Istenünk, aki nem hagy magunkra, megerősít, mellettünk áll, aki kész magához venni és feltámasztani, örök élettel megajándékozni.

Mi lelkivezetők is ezt szeretnénk, és erre bátorítanánk: szeretni, békében élni, közösséget alkotni!

Ajánlott igeszakasz: Jn 15,9–17

„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt.” (5. v.)

Indulat, gondolat, vágy, netán lelkiület? Egyértelműen Jézus követésére való felszólításról van szó.

Őt, aki legnagyobbként, Úrként a legkisebbé lett. Szolgává, rabszolgává, kinek semmilye sincs, aki ki van szolgáltatva, akinek élete csak egy a sok közül. Szolgált, segített, elhívott embereket, tanított, gyógyított, csodákat tett. Mindezért semmit nem várva.

Megalázta magát és engedelmeskedett az Atyának. Mindenben, a kereszthalálig. Tudta, mi vár rá, és ezzel együtt az őszinte, teljes engedelmesség példajaként áll előttünk.

Övé a legnagyobb név, amit fel kell ismerni, és aki előtt meg kell hajolni. Ez ma még lehet önkéntes meghajlás. Magunk dönthetünk, hogy az örök élet útjára lépünk-e, vagy hátat fordítunk neki. De az utolsó napon mindannyiunknak meg kell állnia a legnagyobb bíró előtt és számot kell adnunk életünkről. De nekünk reménységünk van Krisztusban!

Nekünk sem lehet más feladatunk, mint dicsőíteni az Urat. Kövessük mi is Őt, szolgáljunk önként, önzetlenül és szívből jövő szeretettel!

21. hét

“Ezeknek a királyoknak az idejében támaszt a menny Istene egy királyságot, amely nem semmisül meg soha, és a királyi uralom más népre nem száll át. Összetöri mindezeket a királyságokat, és véget vet nekik, maga pedig fennmarad mindörökké.” (Dán 2,44)

A mulandót megszünteti az Örökkévaló! Dániel tanít arra, hogy elfogadjuk Istentől, amin nincs hatalmunk változtatni, de megtartva a hitet, Isten iránti szeretetet és hűséget. Amikor a számodra lehetetlennel találkozol, bízd rá magad arra, hogy: „...Istennek semmi sem lehetetlen!” Jézusé az örök királyság, melyet Isten elhatározott, megváltott s az idő elérkezésekor láthatóvá tesz mindenki számára. Földi élete során hirdette és megmutatta, hogy Isten országa közöttünk van. Mennybemenetelekor pedig megmondta, hogy *“Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön”* (Mt 28,18). Olyan Megváltónak a követői vagyunk, aki mindenben uralkodik, és azok az engedetlenek, akik láznak a Teremtő rendje ellen, azok minden hatalmukat elvesztik, amikor Ő azt akarja. A világtörténelem fejezetekre oszlik „az aranyfejtől a cserép lábujjakig”, vagyis a földi hatalmasságtól az ember alkotta ideigvalóig. Minden lázadó rendetlenség még életed ideje alatt vagy azután elpusztul és megsemmisül. Ami pedig megmarad, az a Teremtő örök uralma! Tudd ezt! “A világ pedig elmúlik és annak kívánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké!”

Kohn Zsolt Mihály lp

„Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az Úrban!” (14. v.)

Az egész 27. zsoltárból Dávid reménysége hallatszik ki. Ezért is egyértelmű a biztatás az utolsó versben. A reménységet azonban nem valami gyenge lelkű ember utolsó mencként jeleníti meg előttünk, hanem az erős és bátor szívű ember irányultságaként. A Krisztust követő ember nem másra, hanem csakis az élő Úrra néz, de nem csüggedő ábrázattal az élet bajai között, hanem élő reménységgel. Mindez azonban nem jön csak úgy magától. Látjuk, hogy Dávidot ezek töltik el: bizalom, türelem, hűség, hála, imádság, engedelmesség, kérések, hit és biztatás. Téged mi tölt el? Kívánom, hogy ezek töltsenek el téged is, melyek erős és bátor szívet munkálnak és élő reménységet. Célod-e „az Úr házában lakás”, gyönyörködsz templomában, hozol áldozatot és dícséred a nevét, vagy csak akkor jut eszedbe, ha már más segítségre nincs reményed sem? Ne feledd el, hogy az élő reménység biztos alapja az élő kapcsolat az élő Istennel az élő Jézus Krisztuson keresztül. Törekedj erre az élő kapcsolatra kitartóan imádsággal és hálád sokféle megnyilvánulásával!

„Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek.” (14–16a)

„Mindennek rendelt ideje van”: állapítja meg a prédikátor és könyvében a 3. fejezetet ennek az igazságnak a hangsúlyozására írja meg. Eljön az ideje annak is, amikor a zúgolódásból és vonakodásból az engedelmesség útjára kell lépnie az embernek. Akinél a zúgolódás és vonakodás ideje letelik, ott eljött az engedelmesség ideje. Saulust is zúgolódás és vonakodás jellemezte, amíg Jézus döntés elé nem állította. A damaszkuszi úton döntött és utána egyedül Jézusnak engedelmeskedett. Mégpedig úgy, ahogyan itt is tanítja: „Zúgolódás nélkül.” Sajnos a világban állandóan zúgolódó és vonakodó emberekkel találkozunk, akiknek a magatartása ránk is ránk ragadhat, mint a pusztában az Izráelt kísérő gyülevész nép folytonos elégedetlensége. Zúgolódnak mindenben és vonakodnak megtenni, amit Isten mond. Ez a magatartás nem só, hanem a romlottság kovásza. Akarsz-e inkább az élet igéjére figyelni és ragyogni a világ Világosságának a világosságával? Tanuljuk meg Jézustól a szelídséget és az alázatos szívűséget, hogy megnyugvást találjunk lelkeinknek!

”Fogadjátok az Úrban teljes örömmel, és becsüljétek meg az ilyeneket, mert Krisztus ügyéért került közel a halálhoz, amikor életét kockáztatta azért, hogy helyettetek szolgáljon nálam.” (29. v.)

Két valós helyzetet idézzünk most az emlékezetünkbe. Az egyik ez: Egy-egy gyengébb csapatnál megfigyelhető az a magatartás, hogy ha a csapatból valaki – főleg ha nem hangadó – hibázik, akkor némelyek azonnal szidják, hibáztatják és számonkérlik. A másik az, hogy mennyire közömbösek tudnak lenni az emberek azokkal, akiknek úgymond megvan a maguk baja azáltal, hogy pl. leesik a vércukruk s ők pedig a földre. Sok farizeusi magatartású is él közöttünk, akiknek megvannak az elvárásaik mások felé, de maguk semmit sem tesznek azért, hogy valami, ami szükséges, az megvalósuljon. Ne kövessük el Dávid bűnét, aki a halálba küldte Uriást, míg ő maga otthon maradt akkor, amikor a királyok szoktak harcba vonulni. Nem egy emberi élet ment tönkre annak a segítségével, hogy a terhet hordozó és megroppanó embert/testvért/szolgálattevőt nem örömmel fogadták, hanem méregető tekintettel és távolságtartással. Megbecsülés helyett pedig gonosz és hamis vádak és hálátlanságot kapott. Krisztus Urunk értünk szolgált! Meg tudod-e becsülni azokat, akik ebben is Őt követik?

”Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem... (8b. v.)

Amikor több dolog közül kell egyet kiválasztanunk, mert csak egyre van lehetőségünk, akkor mindig el kell döntenünk, hogy mit tartunk megtartásra méltónak és mit engedünk el mondván, hogy nem ér annyit, mint amit megtartottunk. Pálnak a Krisztus Jézus olyan volt, akiért mindent kárba veszni hagyott. Ezen a ponton azonban nem sajnálatni akarja magát, mint az eke szarvától hátra tekintgetők, hanem felsorolja, hogy milyen célokkal a szeme előtt tette meg mindezt. 1. A hit alapján van igazságom és nem a törvény alapján. 2. Így megismerhetem magát az Urat valamint feltámadásának erejét és a szenvedéseiben való részesedést. 3. Eljuthatok a boldog feltámadásra!

Az 1. pont vállalása ugyanolyan bátor tett volt, mint amikor Józsué azt mondja a sikemi országgyűlésen, hogy „Válasszatok..., de én és az én házam az Urat szolgáljuk.” Ma is ilyen bátorság kell ahhoz, hogy kitűnjön a hit alapján kapott igazság, mert túlsok ember van meggyőződve arról, hogy a saját jósága sőt származása vagy az elődeire hivatkozás alapján örök élete van. A 2. pont világossá teszi, hogy vagy az Urat szolgálom, vagy nem ismerem meg Őt. A 3. pont maga a végső győzelem!

Ajánlott igeszakasz: Ruth 1,6–18

“Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül”
(20. v.)

Filippiben különösen is értették ezt a gondolatmenetet, hiszen Pált és Sílást a római polgárjog miatt vezették ki a börtönből maguk a város vénei és kértek tőlük bocsánatot az őket ért sérelmek miatt. Akiknek mennyei polgárjoguk van azok a menny Istenének az oltalma alatt állnak. Érheti őket méltatlan bánásmód, de ha bántalmazóik nem teszik jóvá, akkor meg fogják tapasztalni a menny Istene szavainak az igazságát: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek.” Bizony a Megváltó visszajövetele néemelyeknek félelmetes lesz, mert nem is hitték, és mindent az életükben eszerint a hitetlenség szerint rendeztek be. Míg azok, akik visszavárjuk az Urat, azoknak nem más, mint a megváltásunk napja jön el Jézus visszajövetelével. Addig azonban nekem is arra van lehetőségem és arra kell, hogy legyen engedelmességem, hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részese-dést, ...hogymiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra. Ne fertőzzön meg a zúgolódók magatartása, akik a szenvedés alázatos vállalása helyett mást okolnak, mert maguk nem figyeltek eléggé a kijelentésre.

“Örüljetek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetek! (8. v.)

Nem lehet a Filippi levelet úgy magyarázni, hogy ne kerülne elő a levélben leghangsúlyosabb üzenet, az öröm. A mai igeszakaszunk Pál örömről szóló tanításának a lényegét rejtí. A Krisztust követő ember örömének a forrása nem a világ dolgaiban van, hiszen azokban sok a szomorúság. Örömük nem az Evódia és Szintikhé közötti egyet nem értés vagy akár veszekedés győztesként való lezárásában, vagy abban, hogy Kelemen és Pál többi munkatársa kimarad a két asszony közti vitából, hanem örömük forrása egyedül az Úrban van. Az Úrban örülni annyit tesz, hogy ahányszor az Úrra gondolok, annyiszor tölt el az öröm, mint szerelmem a boldogság, és mint az édesanyját váró kisgyermeket a bizonyosság az anyai szeretetről. Amikor szülőt, testvért, hitvest, gyermeket, unokát, barátot vagy közel álló embert a szívünk minden szeretetével szeretünk, akkor már egy-egy emlék felidézésekor mosoly van az arcunkon és már a találkozás gondolatától is örömről van.

Erősödj hát meg és örülj az Úrban, aki mindenkor szeret téged!

“Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködésbe és a nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.”

(12–13. v.)

Az elméleti tudás mellett a próbatétel tapasztalata és az általa kimunkált, Krisztusba vetett reménység ad hatalmat a győzelemre a körülmények hitet rombolni akaró hatása felett. Ilyen hatalom az a tudás, amivel Pál rendelkezett. Szűkölködésben és bővölködésben sincs Krisztus nélkül. Biztosan, ma is vannak a háborúk és a szegénység miatt szűkölködők, akik a szenvedő Krisztusból merítenek erőt, és nem csak olyanok vannak, akik a bővölködők jó helyzete miatt zúgolódnak háborogva. Pál magatartása is Krisztus Jézusra mutat. Ugyanúgy a Filippiben élő gyülekezet ajándékozó magatartása is. Jó illatú, kedves, Istennek tetsző áldozat ma is az, amikor a Gondviselőtől kapott javainkból ajándékozunk az evangéliumért mindent vállaló testvéreinknek. Ez a szándék szinte kezdettől meg volt a Filippiben élő gyülekezetben, és amikor lehetőség nyílt rá, akkor felbuzdulva azon, Epafroditossal és más testvérek által eljuttatták ajándékukat az apostolnak. Ők ezt már várták, pedig minden idők tapasztalata, hogy: „A pénztárca tér meg utoljára!”

22. hét

„Arról is mondott nekik példázatot, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk.”

(Lk 18,1)

Bizony az imádságba nem szabad belefáradnunk, és nincs olyan, hogy eleget imádkoztam. Lelkipásztorként, és hívő emberként értelemszerűen az imádság az életem része. Azonban mégis jártam már úgy, mint Izráel fiai, a gibeonitákkal. Azaz hirtelen döntöttem, és nem kérdeztem meg az Urat, mert olyan egyszerűnek, olyan magától értetődőnek tűnt a dolog. Később az ilyen dolgok sosem úgy alakultak, ahogy szerettem volna. A tanulság, hogy minden dolgunkat, és szó szerint mindent vigyünk az Úr elé, mert csak Ő tudja, hogy mi a jó nekünk. Hála legyen neki, Ő még a rosszat is a javunkra fordítja, de előzzük meg a rosszat imádsággal.

Hollósi István lp.

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!” (1. v.)

Isten annyi jót tett velünk, és annyi mindent köszönhetünk neki, hogy azért éjjel-nappal áldanunk kellene Őt, hálát adva neki. Ennek ellenére az Istennek való hálaadás gyakran elmarad. Odáig még el is jut az ember, hogy a szükség idején Istenhez kiált, de a szabadítás után gyakran elmarad a köszönet. Mondanunk sem kell, hogy ez igen nagy tiszteletlenség mennyei Atyánkkal szemben. Ugyanakkor le kell szögezni azt a fontos tényt, hogy Isten nem szorul rá az emberi köszönetekre. Akkor miért kell mégis hálát adni neki? Saját magunk miatt. Amikor ugyanis imádságban az Úr elé visszük, hogy mi mindenért vagyunk neki hálásak, akkor azt is meglátjuk, hogy amint ezekben megsegített bennünket az Úr, és megadta szívünk kérését, úgy a jövőben sem lesz másként. A Zsoltárok könyvében több olyan zsoltár is van, ahol a zsoltáros mielőtt kérést intézne Istenhez, hálaadással összegzi Istennek a múltban véghezvitt dolgait, kimondva ezzel azt, hogy Uram, ha ezt a múltban megtetted, ha az előttem élő nemzedéket így megsegítetted, akkor engem is meg tudsz menteni. Mennyei Atyánk az Ő egyszülött Fiát adta értünk. Így a minimum, amit mi tehetünk, hogy hálából neki szenteljük az életünket, különben is, az életünk a legjobb helyen Isten tenyerén van.

„Keményen megfeddett engem az Úr, de nem adott át a halálnak.” (18. v.)

Valljuk meg őszintén, hogy nem szeretjük, ha mennyei Atyánk dorgál bennünket. Sokkal jobban örülünk annak, amikor az ő ajándékaiban részesít minket. Emberi természetünkönél fogva azonban szükségünk van az ő feddésére. S ne háborogjunk, ha megfenyít minket. Akinek van gyermeke az tudja, hogy mi lenne az eredménye annak, ha mindent ráhagyna, és soha nem fegyelmezné, bizony nem lenne jó vége. Isten is ezért fegyelmezi övéit. Szeret minket, és olykor úgy nevel, úgy terel a helyes útra, hogy megdorgál. Ez nem mindig kellemes, de addig örülünk, amíg ezt teszi, mert ez azt jelenti, hogy megannyi bűnünk, számtalan gyarlóságunk ellenére sem vette le rólunk kezét, hanem még mindig terelget, formál, és felkészít minket az ő országára. Jaj lenne nekünk, ha nem fenýítene. Ez azt jelentené, hogy kemény szívünk miatt levette rólunk áldó kezét. A zsoltáríró bizonyosságot tesz róla, hogy keményen megfeddte őt az Úr, de nem vetette el, nem adta át a halálnak. Ha úgy érzed, hogy fenýít az Úr, akkor borulj le színe elé, Szentlelke által vizsgálj meg életedet, és tagadd meg mindazt, ami az Ő akaratával ellentétes, hálát adva neki, hogy ma is kegyelmét kínálja.

„Akkor ezt mondta: Uram, Ábrahámnak, az én uramnak Istene! Adj eredményt még ma, és mutasd meg hűségedet az én uram, Ábrahám iránt!” (12. v.)

Ábrahám szolgája nem kis feladatot kapott urától. Menjen, és hozzon feleséget, fiának, Izsáknak. Megtisztelő, de egyben igen nagy felelősséggel járó feladat volt ez a szolgáló számára. Ez a szolga meglátta azt, hogy ő maga, a saját eszére, a saját meglátására támaszkodva bizony kevés lesz. Ezért az Úrhoz kiáltott, tőle kérve útmutatást és eredményt. Azóta tudjuk, hogy az Úr megadta, amit kért, és a választása sikeres volt. Nagyon fontos meglátnunk az ő történetéből is, hogy mennyire fontos kikérni Isten véleményét. Sajnos, sokszor megfeledkezünk erről, nem azért mert hitetlenek vagyunk, hanem a nagy rohanásban megyünk a magunk elképzelése után, mit sem törődve azzal, hogy mi az Úr akarata. Mi azonban nem látjuk a teljes képet, Isten igen. Mi tévedhetünk, és tévedünk is, de mennyei Atyánk nem téved és nem hoz rossz döntéseket. Hívó emberként nekünk rá kell hagyatkoznunk, és tőle kérni útmutatást, még az alapvetőnek tűnő dolgokban is. Egyedül Ő tudja, hogy mi a terve velünk, és Ő ígéjében kijelenti, hogy jólétet és nem romlást, hanem reményteljes jövőt szán nekünk. Keressük hát ma is az ő akaratát, és bízunk rá magunkat.

„Azután meghajoltam, leborultam az Úr előtt, és áldottam az Urat, Ábrahámnak, az én uramnak Istenét, aki a helyes úton vezérelt engem...” (48. v.)

Isten meghallgatta Ábrahám szolgájának kérését, és teljesítette azt. S bár ekkor a szolgáló még nem tudhatta, hogy Rebeka vajon elmegy-e vele, hogy Izsák felesége legyen, mégis alázatos szívvel az Úr elé borult, és áldotta Őt. Jó erre odafigyelni nekünk is, fontos, hogy kérjünk útmutatást, vezetést Istentől, és áldjuk Őt mindazért, amit velünk cselekedett. Ez a férfi elfogadta az Úr akaratát és áldotta Őt. Sokan még el is jutnak az imádságig, de megdöbbenő módon nem hajlandóak elfogadni Isten akaratát. Hiába mutat utat az Úr, hiába jelenti ki, hogy mi a szándéka, az emberi szív nem fogadja el. Így azonban nem lehet Istennel járni, keresztyén emberként nekünk mindenben mennyei Atyánkra kell hagyatkozni, és akaratát elfogadva áldani Őt mindazért, amit értünk cselekedett. Még akkor is, amikor ez az akarat nem feltétlenül van kedvünkre. Nem feledve azt, hogy “mind jó, amit Isten tészén, szent az ő akaratja”. Bizony van út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de végül a halálba vezet. Isten útjai gyakran röögösek, és próbák övezik, de minden esetben az életre vezetnek. Bízunk hát magunkat vezetésére, és adjunk hálát velünk közölt kegyelméért!

„De ő így felelt nekik: Ne tartsatok vissza, hiszen az Úr szerencsésé tette utamat. Bocsássatok el, hadd menjek uramhoz!” (56. v.)

Az Úr meghallgatta a szolga imádságát és szerencsésé tette az útját. Rebeka bátyja azonban szerette volna, ha még maradnak néhány napot, és nem indulnak azonnal. Ábrahám szolgája azonban indulni akart, megértette Isten akaratát, és nem akart késlekedni egyetlen perccet sem. Ma is ez a Krisztus követés útja, ha Isten szól, és az ő áldását adja, akkor indulni kell, és nem szabad késlekedni. “Az aratnivaló sok, de a munkás kevés”, ha követni akarjuk Mesterünket, akkor olyan buzgósággal kell munkálkodnunk az ő ügyében, mint tette ez a szolga. Isten dolgai nem tűrnek halasztást, az evangélium, a bizonyágtétel nem hallgathat. Isten tőlünk sem vonja meg az áldását, de ne hátráltassuk mi sem az evangélium útját, hanem szóljuk azt, mert az idők gonoszak. Buzduljunk hát fel az Úrért és az ő ügyéért, és vessük bele magunkat az ő szolgálatába! Isten ugyanis nem a semmittevésre hívott el minket, hanem arra, hogy szolgáljuk Őt odaszánt szívvel. Aki így tesz, azt a sátán minden létező formában akadályozni fogja, de ettől ne ijedjünk meg, sőt örüljünk neki, mert ez azt jelzi, hogy munkálkodásunk szúrja az gonosz szemét. Minél nagyobb az ellenállás, annál nagyobb lesz az Úrtól jövő áldás.

”Ézsau ezt mondta: Én úgyis folyton halálos veszélyben vagyok, mire való nekem az elsőszülöttségi jog?... Ennyire semmibe vette Ézsau az elsőszülöttségi jogot.” (32. és 34b. v.)

Ézsau nem tudta értékelni az elsőszülöttségi jogot, emiatt később az áldásokról is lemaradt. Éppen úgy semmibe vette azt, mint sokan az üdvösséget. Isten kegyelme, és az, hogy Fiát adta értünk, egyáltalán nem magától értetődő dolog. Ő mégis megtette ezt. Ezzel a kimondhatatlanul nagy kegyelemmel élni kellene, és nem visszaélni vele. Mégis e világ egyre inkább nemet mond Istenre és az üdvösségre, sőt sokszor megcsúfolja azt. Később Ézsau már nagyon bánta a dolgot, de ekkor már nem tehetett semmit. Így van ez az üdvösséggel is, még ma kell megragadni, és nem elszalasztani. Ama napon sokan fognak bánkódni az eltékozolt, Isten nélküli életük miatt, de akkor már nem lesz lehetőség a változtatásra. Ma azonban még van, éljünk hát vele.

Mi, akik már elfogadtuk e kegyelmet, áldjuk érte az Urat, és imádkozzunk azokért, akik még dacolnak ellene. Imádkozzunk házuk népéért, és az egész teremtetett világért, hogy el ne vesszenek, hanem Isten kegyelmét elfogadva örök életet nyerjenek!

Ajánlott igeszakasz: Lk 16, 19–31

”De azt mondta neki az anyja: Engem sújtson az az átok, fiam, te csak hallgass a szavamra, menj, és hozd, amit mondtam!” (13. v.)

Félelmetes és elkésérítő, hogy Rebeka milyen elkötelezetten segíti Jákóbot a hazugságban, becsapva ezzel férjét, és a másik fiát. Sajnos a bűnesettel a családi egység is megbomlott. Gondoljunk csak arra, hogy miután első szüleink megszegették Isten parancsát, és az Úr számon kérte őket, rögtön megindult az egymásra mutogatás. Arról már nem is beszélve, hogy az első testvérpár egymás mellett élése gyilkossággal végződött.

Krisztus Urunk azért jött, hogy a kapcsolatot helyreállítsa Isten és ember, de ember és ember között is. Sajnos, sokan nem kérnek ebből a békességből, nemet mondnak rá, és ma is családok tömegeinél érhető tetten az a kivételezés, félrenevelés, és széthúzás, amit Izsák családjában látunk. Ennek eredménye pedig nem más, mint kallódó gyermekek, kisiklott életek. *„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon...”* (Péld 22,6). Rebeka, de Izsák is ennek pont az ellenkezőjét tette. A helyes út azonban az, ha Isten ígéje szerint neveljük gyermekeinket megtanítva őket Isten tiszteletére, úgy, hogy mi is és egész házunk népe az Urat szolgálja.

23. hét

„Íme, én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged, akárhova mész, és visszahozzalak e földre. Mert nem hagylak el, míg be nem teljesítem, amit mondtam neked.” (1Móz 28,15)

„Mert Isten valamennyi ígérete őbenne lett igenné, és őbenne lett ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk.” (2Kor 1,20). Bár Isten minden ígérete a miénk Jézus munkája miatt, mégis vannak ígérek, amiket könnyebben megragadunk hittel, mint másokat. Isten ígérete Jákób felé, miszerint veled vagyok akárhová mész, és megőrizlek téged, már évtizedek óta velem van és nekem is szól. 21 éve költöztem el Magyarországról és ahol jelenleg élek, ez már a hatodik város itt az Egyesült Államokban. Bizonyoságot tehetek, hogy az Úr a sok változás között is megőrzött, ő nem változott és mindeddig velem maradt.

dr. Bodonyi-Kovács Gábor

„aki fölemeli a szegényt a porból, és a szűkölködőt kivonja a sárból, hogy a főemberek közé ültesse őket, népe főemberei közé,” (7–8. v.)

Charles Perrault, meseíró 1697-ben írta a Hamupipókéét. A mese több mint három évszázaddal később még mindig töretlen népszerűségnek örvend. Ez talán nem is meglepő, hisz hogy ne lenne lélekemelő látni, ahogyan az igazságtalanul szenvedő, de érdemes szegény lány rongyokból a palotába kerül és a király felesége lesz. Mint tudjuk, a valóságban a királyok nem szegény, elesett leányokat szoktak feleségül venni, hanem más királyi családok sarjait. Hasonlóképpen a gazdag és sikeres emberek is igyekeznek gazdag és sikeres emberekkel körbevenni magukat. A leggazdagabb és leghatalmasabb király, Isten azonban nem ilyen, ő nem a sikeres és gazdag embereket választja ki, hanem a szegényeket, akik Hamupipókéével ellentétben még érdemtelenek is, és csakis a Király jóságában reménykedhetnek. Ezért lehetünk boldogok mi is, kik tudjuk, hogy milyen szegények is vagyunk a lelkiek terén, hiszen miénk a mennyek országa.

„Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa. (Mt 5,3)

„Ézsau erre ezt mondta az atyjának: Hát csak egy áldásod van, atyám? Áldj meg engem is, atyám! És fennhangon sírt.” (38. v.)

Az elsőszülött fiú kétharmad, míg a többi fiú harmadnyi részt örökölt. Ézsau nem tudott nemet mondani egy kis élvezetre és bár tudhatta, hogy nagy árat fizet majd a jövőben, mégis eladta Jákóbnak az elsőszülöttségi jogát egy tál lencséért. Ezzel egyúttal nem csak ostoba anyagi döntést hozott, hanem a lelki javakat is megvetette. Végül Istennek a családjára ruházott és apáról fiúra szálló áldását is elveszítette. Az igazi bűnbánat a bűntől való elfordulással és az Istennek való engedelmességgel társul. Ézsau sajnos csak az önsajnálatig jutott, hiszen a sírás után is engedetlen maradt és apjának nem tetsző feleséget választott. (1Móz 28,8–9). Ézsau szolgáljon példaként számunkra is.

„Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egyetlen ételért eladta elsőszülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy később, amikor örökölni akarta az áldást, elutasították, mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyek között kereste.” (Zsid 12,16–17)

Ajánlott igeszakasz: Róm 9,10–13

”Ekkor Izsák hívatta Jákóbot, megáldotta, és ezt parancsolta neki: Ne végy feleséget a kánaáni leányok közül!” (28,1. v.)

Mi volt a baj a kánaáni lányokkal? Ha egy külföldi házasodik be a családba, akkor változhat a nyelv vagy akár a világszemlélet is. Mitől tartott itt Rebeka? A szövegből az derül ki, hogy nem a nyelvi akadály miatt formált negatív véleményt az idegennel való házasságról, hisz ő értette a kánaáni lányok nyelvét, valószínű, hogy az nem is különbözött sokban az övétől. Sokkal inkább a családi világszemlélet megváltozásától tarthatott. Véleményét osztotta Izsák is, sőt Isten is, hisz a következő parancsolatot adja később a honfoglaló zsidóknak: *”Leányaidat ne add fiaikhoz, és leányaik közül se vegyél feleséget fiaidnak, mert eltérítik fiaidat éntőlem, és más isteneknek fognak szolgálni.”* (5Móz 7,3-4). A mi számunkra is érvényes ez az intés, no nem abban az értelemben, hogy külföldivel nem szabadna házasodni, hanem más világszemléletűvel nem. Ha Jézus az életünk ura, hogyan köthetnénk össze életünket valaki olyannal, akár házasságban, akár üzleti vállalkozásban, akinek Jézus mást jelent?

”És álmot látott: íme, egy létra volt a földön felállítva, melynek teteje az eget érte, és íme, Isten angyalai fel s alá jártak azon.” (12. v.)

Az emberek rendkívül sok és színes ötlettel állnak elő azzal kapcsolatban, hogy ki és milyen úton mehet a mennybe. A Led Zeppelin rockegyüttes híres dalában (Stairway to Heaven/Mennybe vezető lépcsők) például a dudás vezet el minket az értelemhez, amitől új nap virrad mindazokra, akik régóta várják a megoldást. De vajon mit jelent ki Isten ugyanebben a kérdésben? Jákóbnak a Beérsebából Hárán felé vezető úton álmában egy létra jelent meg, amely összekötötte a földet és a mennyet, melyen angyalok jártak fel és alá. Nagyon érdekes, hogy pont ezen az útszakaszon fekszik Jeruzsálem, ahol később a templom felépült. Akár pont ott is álmodhatta Jákob ezt az álmot. Lajtorjája azonban leginkább Jézus személyében teljesült be, hisz ő nyitotta meg a benne bízók előtt a mennyet, ahogy ezt olvashatjuk is: *”És azt mondta neki: Bizony, bizony mondom nektek, meglátjátok majd a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az Emberfiára.” (Jn 1,51)*

Ajánlott igeszakasz: Zsid 9,15

”Majd megcsókolta Ráhelt, és nagy fennszóval sírt.”
(11. v)

A Google Maps alkalmazásban rákerestem a Be'er Sheva és Harran közötti gyalogútra. Jeruzsálemen keresztül vezet, 305 km hosszú és 63 óráig tart. Valószínűleg Jákóbnak nem sikerült a legrövidebb utat megtalálnia, így az talán 10 napba is telhetett. 10 napig ment az ismeretlenbe, potenciális veszélyek közepette, térkép és útjelek nélkül, reménykedve abban, hogy megtalálja Háránt és ott élő rokonait. Sok ideje volt azon gondolkodni, hogy mi lesz, ha a rokonok már rég elköltöztek vagy kihaltak, ő pedig egyes egyedül találja magát hontalanul egy ismeretlen világban. Isten azonban gazdagon gondoskodott róla. Végül nem csak Háránt és rokonait találta meg, hanem rögtön a jövődöbelijét is, szülei akarata szerint. Isten rólunk is gazdagon gondoskodott. Fia halála árán megnyitotta előttünk a mennybe vezető „lépcsőt”. Utunkon biztat Szentlelkével és testi szükségleteinket is betölti nap nap után. Ahogy Jákóbnak, úgy nekünk is jó okunk van rá, hogy örömmünkben elsírjuk magunkat.

„És reggelre kelve látja Jákób: Íme, Lea volt az! Ezt mondta azért Lábánnak: Mit tettél velem? Hát nem Ráhelért szolgáltalak téged? Miért csaptál be?”
(25. v.)

„Lovasvég fiai nem hazudnak, tehát megtéveszteni sem könnyű őket” – mondja Éomer Tolkien Gyűrűk Ura című könyvében. Jákóbot azonban, akinek már a neve is trükkös csalót jelent és aki elcsalta testvérétől az elsőszülöttségi jogot, aztán vak apját becsapva megszerezte a családi áldást is, bizony elég könnyen becsapja a nagybátyja. Az esküvői örömet valószínűleg borral is erősíthette Jákob, és így csak utólag vette észre, hogy nem Ráhel, hanem Lea fekszik mellette. Csodálkozva tapasztaljuk, ahogyan a csaló felháborodik, mikor őt csapják be. A tolvaj is felháborodik, ha meglopják. Téged mi háborít fel legjobban? Érdemes önvizsgálatot tartanunk a minket felháborító területeken, hisz lehet, hogy minekünk is fogatkozásunk van ezekben az ügyekben. Végül Isten meggyógyította Jákóbot csaló magatartásából, ahogy ezt az ajánlott igeszakaszban is olvashatjuk. Vére által minket is meggyógyít Jézus a megrögzött bűneinkből is.

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 32,22–31

„De atyátok megcsalt engem, és tízszer is megváltottatta béremet. Mindazáltal Isten nem engedte, hogy nekem kárt okozhasson.” (7. v.)

Hús évet töltött Jákób Háránban. 14 évig dolgozott a feleségeiért és hat évig a nyájáért. Bár Lábán minden bőrt megpróbált lehúzni Jákóbról, Isten mégis gondoskodott róla és megnövelte nyájait. Nincstelenül érkezett Háránba, mégis gazdag emberként térhetett haza szülőföldjére. Bár Lábán hajlamos lett volna mindent elvenni tőle, de Isten ismét egészen közvetlenül beavatkozott és álmában figyelmeztette Lábánt, hogy hagyja békén Jákóbot.

Hasonlóképpen Izrael népéhez: minél inkább sanyargatták Egyiptomban, a szolgaság földjén, annál inkább sokasodott. A római birodalomban is egyre szaporodott a keresztények száma az üldöztetések ellenére is. Minekünk is sokszor nehéz, hogy ne Lábánra, hanem Istenre figyeljünk. Péter is süllyedni kezdett a vízen járva, mikor a viharra és nem Jézusra nézett. Add Urunk, hogy jobban figyeljünk Jézusra, mint a viharra!

24. hét

„Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: „Mit együnk?” vagy „Mit igyunk?” vagy „Mivel ruházkodjunk?” Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind ráadásul megadatnak nektek.” (Mt 6,31–33)

Az idei ősz sok bizonytalansága közepette (emelkedő rezsi- és élelmiszerárak) az utóbbi hetekben további váratlan kiadásaink lettek. Csőtörés, fogorvos, folytathatnánk. Ha mindez nem vett volna elég, szomorúan vettük tudomásul, hogy Sebi fiunk is lemaradt egy önkormányzati ösztöndíj lehetőségéről, ami a jegyei alapján járt volna neki és alaposan megdolgozott érte. Isten gondoskodó szeretetének jeleként vettük, hogy ma kaptunk levelet az iskola igazgatónőjétől, miszerint az iskolától megkapjuk ugyanezt az összeget. Mint már annyiszor, most is megtapasztaltuk, hogy Isten időzítése mennyire tökéletes.

Tézli Péter és Fanni

„Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.” (9. v.)

Hogyan lehet boldog valaki, aki menekül? A kulcs az irányultságban van. A „honnan?": vészjósló hiány, fájdalom, betegség, félelem, üldöztetés, problémák, aggodalom, kétség. A „hová?": békesség, biztonság, szeretetben lenni Istennél. Isten hatalma nem a földi véges eszköztárunkon nyugszik, hanem végtelen: uralkodik az atomoktól kezdve a sejteken át a teljes Univerzum felett. Isten a legnagyobb kríziseinket is átérzi és velünk van a mélységeinkben is.

Álljunk meg és engedjük közel magunkhoz a végtelen hatalmú Istent, az ő erejét és békességét! Ő velünk van ott is, ahová még a barátok, családtagok, orvosok segítsége sem jut el. Paradox módon ott tudjuk leginkább átérezni Isten szeretetét, ahol földi értelemben a legnehezebb. Ebből fakad a hozzámekülés boldogsága.

„Ha az én atyám Istene, Ábrahám Istene és Izsák félelme nem lett volna velem, bizony most üresen bocsátanál el engem...” (42a. v.)

Kétszer is előfordul ebben a szakaszban az „Izsák félelme” kifejezés, más fordításban „Izsák félelmetes Istene”. Egészen mást jelent „félni az Istentől” és „félni az Istent”. Ez a kis eltérés rámutathat a bennünk élő isten-képek közötti különbségekre is. Közelebb kerülhetünk Istenhez, ha ezeket a képeket tudatosítjuk.

Van, akiben Istenről olyan kép él, akitől jobb félni, mert megbüntet bennünket az összes hibánkért, gondolatunkért. Istenről tudjuk, hogy komolyan veszi a bűnt, de ha csak ennyit gondolunk róla, behajszolhatjuk magunkat egy megfelelési és teljesítménykényszerbe. Esetleg megpróbálunk előle elbújni, még imáinkban sem vagyunk őszinték.

Mást jelent azonban Istent félni. Ez esetben tudjuk, hogy Isten ereje hatalmas, de ez a hatalom megrendít, lenyűgöz bennünket, térdre omlunk előtte. Tudjuk, hogy félelmetes a hatalma arra is, hogy megvédjen, formáljon bennünket, kiemeljen a bűnből és megbocsásson. Jákob a történetnek ezen a pontján, tele szorongásokkal, különösen érthette ezt.

„Kisebb vagyok minden jótéteményednél és minden hűségednél, amelyeket szolgálóddal cselekedtél...”
(10a. v.)

Ezen a napon is a félelem a téma: Jákob félelme Ézsau haragjától. A jelenet egészen drámaian fokozódik, mint egy izgalmas filmben. Jákob a követek küldésével láthatóan biztosra akar menni: szó szerint a szájukba adja, mit kell mondaniuk. De a bizonytalanság növekszik: Ézsau négyszáz férfival közeledik fegyvertelen pásztorok, asszonyok, gyerekek felé.

Ezen a ponton egy gyönyörű imádság szólal meg, ami-ben érzékelhető a feszültség mindkét pólusa: Isten ígérete arra, hogy jót tesz vele, ugyanakkor tudja: megérdemelné a büntetést. Az imádság után azonban ismét a félelem lesz rajta úrrá: elképesztő mennyiségű ajándékkal akarja bátyját kiengesztelni.

Több dolog is eszembe jutott ezeknek kapcsán. Félni Istent azt is jelenti: bízom benne. Őt félem, ezért mástól nem félek. Másrészt Jákob története minden hívő ember példája: könnyen visszahúznak az emberi dolgok ebből a bizalomból. Ezért Istent félni azt is jelentheti: még arra is hatalma van, hogy amikor mi hitben elgyengülünk, Ő megtart minket.

„...Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem.”
(26b. v.)

Jákobnak két fontos látomása volt, ami meghatározta Istenhez való viszonyát, az életét. Az első, amikor menekült Ézsau haragja elől, a második pedig most, amikor újra találkozni fognak. Akkor még feltételhez kötötte, hogy Istent Úrként tisztelje, most viszont nem engedi el, amíg meg nem áldja. Jákob nagy utat tett meg térben és lélekben is és Isten, főleg az újbóli találkozás előtt, nagy feszültségbe, félelembe vitte Jákobot. De talán pont erre volt szüksége ahhoz, hogy teljesen az Úr áldására bízassa magát. Áldást kérni azt jelenti: olyat kérek, amiről tudom, hogy csak Isten adhatja meg. Azt is jelenti, hogy tudom: az Isten és köztem levő szakadékot, távolságot csak Ő hidalhatja át. Istent el nem engedni, követelni az áldást pedig annak a beismerése, hogy enélkül képtelen vagyok élni. A változás pedig nevében is tetten érhető: Jákobból, azaz „csalóból” Izrael lesz, „aki küzdött Istennel és győzött”.

Bárcsak a mi imaéletünk is ilyen harc, küzdelem lenne, ahol tudjuk, hogy a létünkre megy ki a játék!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 43,1

„Vedd el, kérlek, az ajándékomat, melyet hoztam neked, mert Isten kegyelmesen cselekedett velem, és van mindenem.” (11. v.)

Jákoknak egyedül kellett maradnia, hogy megküzdjön Istennel. Leszámolt saját, régi „csaló” énjével és kikényszerítette Isten áldását. Isten határhelyzetbe tolta őt, mert másképp nem láttathatta meg Jákokbal a valóságot. Vegyük észre, ez velünk is gyakran így történik. Isten szelíd szavát nem halljuk meg, de egy szélsőséges helyzet során jobban észrevesszük, mit akar velünk cselekedni. Isten nem sértődékeny. Nem mondja azt Jákoknak, hogy „na, látom, csak akkor jössz hozzám, ha baj van”.

Abban is hasonlítottunk Jákokra, hogy nagyon gyorsan visszaesünk abba, hogy a saját erőnkre akarunk támaszkodni. Isten már mindent elintézett, de Jákok újabb óvintézkedéseket tesz a négyszáz férfi láttán. Fontos üzenet ez számunkra is: bizony gyakran ingadozunk a hit és a hitetlenség pengeélén. Hinnünk kell azonban abban, hogy ha ezt őszintén feltárjuk Isten előtt, Ő fog bennünket átbillenteni a jó irányba. Így lesz az Ézsau előtti hajbókolásból Isten előtti hálaáldozat az ajándék, amit Jákok bátyjának szánt.

„Izráel pedig minden fiánál jobban szerette Józsefet, mivel öregkorában született, és cifra ruhát csináltatott neki. Mikor bátyjai látták, hogy atyjuk minden testvére közül őt szereti legjobban, meggyűlöltek, és egy jó szavuk sem volt hozzá.” (3–4. v.)

Nehéz a szülőknek egyformán jól szeretni gyermekeiket. Rengeteg bonyodalom származik abból, ha az egyik gyereket a szülők túlszeretik a többiek javára. József olyan családból származik, ahol generációkon átívelő „hagyománya” van ennek. József nagyanja, Rebeka jobban szerette Jákobot (József apját), férje, Izsák jobban szerette Ézsaut, Jákob testvérét. Nem csoda, ha szinte vérre menő viszály alakult ki köztük is, illetve József és testvérei között. A legjobb szándék ellenére is rengeteg hibát követünk el szülőként. Ha gyötör az emiatti lelkiismeret-furdalás, gondoljunk arra, hogy nekünk is és gyermekeinknek is ott van a mennyei Atyánk, aki kipótolja hiányainkat, tökéletes szeretettel szeret minket. Ezt akarja továbbadni nekünk is, hogy ez legyen az alapja a szülői szeretetünknek. Ennek tudatában könnyebb beismerni hibáinkat, könnyebb bocsánatot kérni és új lapot kezdeni. Éljük ezzel a nagyszerű adománnyal!

Ajánlott igeszakasz: Gal 4,6–7

„Így szóltak egymás között: Íme, itt jön az álomlátó! Most hát gyertek, öljük meg őt, és vessük valamelyik kútba. Majd azt mondjuk, hogy fenevad ette meg, és meglátjuk, mi lesz az álmaiból!” (19–20. v.)

József Istentől kapott ajándéka az álmok megfejtésének képessége. Kezdetben azonban nem arra használja, amire kapta. Nem Isten szolgálatába állítja ezt a képességet, hanem henceg testvérei előtt és (bár lehet, hogy akaratlanul), mégis haragra lobbantja őket. Ezért a tévedésért csaknem az életével fizet. Hosszú út vezet addig, mire Isten kimunkálja Józsefben a bölcsességet, és saját szolgálatába tudja állítani. Nem elég az adomány, élni is tudni kell vele. Isten azonban végigkíséri ezen az úton és a nehézségeken keresztül úgy tudja formálni Józsefet, hogy célba érjen és olyan pozícióba kerüljön, amiről gyermekkorában álmodni sem mert volna. (Ugyanakkor be is teljessednek az álmok, megtörténik, hogy József hatalmat kap testvérei felett.)

Gondoljuk át, hogy mi milyen egyedi képességet, küldetést kaptunk Istentől, és hogyan tudjuk ezt az ő céljaira használni, hogyan tudott formálni minket az idáig vezető úton.

25. hét

“Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket, és arra rendelvelek, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” (Jn 15,16)

Számomra nagyon kedves igeveres ez, hiszen a lelkész-szé szentelésemkor hangzott el. Akkor, és ott ez vált személyes hitvallásommá.

Visszatekintve az eddigi életemre valóban Isten kegyelme volt az, ami áthatotta eddigi földi pályámat. A prófétával együtt mondhatom: *„Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek, népek prófétájává tettelek.”* (Jer 1,5). Persze én is, hallgatva az óemberemre, igyekeztem elhárítani magamtól az elhívást. Ekkor tanultam meg, hogy nem lehet Isten elől elfutni. A makacsságom, önfejűségem sok vargabetűt okozott az életemben és ha engedelmesebb lettem volna, megkíméltem volna magam sok rossztól, mégis hittel vallom: *“Bizony, javamra vált a nagy keserűség...”* (Ézs 38,17a). Ma már tudom, hogy minden az életemben Isten kiválasztása alapján történt. Semmi sem volt véletlen, hanem mindent tökéletesen eltervezett, azért, hogy az életem gyümölcsöt teremjen. Hiszem, hogy az ő kegyelmi kiválasztása által van nekem életem itt a földön, és ott a mennyben!

Rácz Gábor lp.

“Tudjátok meg, hogy az Úr csodákat tesz hívével! Meghallgat az Úr, ha hozzá kiáltok.” (4. v.)

Szorult helyzetben szólal meg ez a zsoltár. Egy olyan ember imája ez, akit hamisan fogtak perbe, rút rágalmak tömkelegét zúdítyák rá.

Nincs is attól rosszabb, amikor az igaz embert szenvedés éri. A világ pedig tanácsot ad: “Vágj vissza! Szolgáltass magadnak igazságot!” A zsoltáros, azonban bölcs ember. Panaszával az egyetlen olyan „felsőbb szervhez” fordul, akiről meg van győződve, hogy meghallgatja: a mindenható Istenhez.

Itt kezdődik a hit: tudom, hogy Ő meghallgat, és azt is tudom, hogy segíteni fog rajtam. Talán nem azonnal, varázsütésre, hanem lehet hónapok, évek múltán, de akkor sem feledkezik el rólam, megmutatja rajtam az ő hatalmát, és csodáit! Nem hagyja, hogy bármilyen módon kárt szenvedjek, ha pedig rossz dolgok is történnek az életemben, azok is az én javamat szolgálják.

A zsoltáros kérdés nélkül rá merte bízni az életét, örömeit, nehézségeit Istenre. Te rá tudod-e?

„De az Úr Józseffel volt...” (2a. v.)

József megkezdi az Isten iskolájában való tanulást. Az elkényeztetett, pletykás aranyfiúnak meg kell tanulnia az alázatosságot, hogy később nagy dolgokra hívattasson. Biztató számunkra ez az ige, hiszen a rabszolgasorba kerülő fiún ott van a Mindenható áldása, és így nagy emberré válik gazdájának, Potifárnak a házában.

Majd ártatlanul a börtönbe jut. „Csöbörből vödörbe” – mondja a közmondás. Ám József nem lázad, nem méltatlankodik, hanem megtanulja az alázatot, így a börtönben is igaz lesz rá az, hogy az Úr vele volt.

A próbák vajon mit tudnak belőlünk kihozni? Dühöt? Haragot? Keserűséget? Vagy le tudunk térdelni a mi Urunk elé? Elé tudjuk-e tárni, ha kell könnyek között azt, hogy a helyzet, amiben vagyunk, az fáj? Kérünk erőt, hogy elhordozhassuk a terhet? Vagy dacolunk, megsértődünk és elő vesszük a „csak azért sem” magatartást? József félre tudta tenni büszkeségét, az egóját és Istenhez folyamodott ebben a helyzetben is. Legyen előttünk jó példa!

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 7,9–10

„Ők azt felelték neki: Álmodtunk, de nincs, aki megfejtse. József ezt mondta nekik: Istennél van a megfejtés. Mondjátok el nekem!” (8. v.)

A főpohárnok és a fősütőmester érzi, hogy álmuknak jelentése van az életükre nézve. József pedig szívesen segít nekik, de elmondja, hogy amit ő feltár, azt nem a maga tudásából képes megtenni, hanem Isten által.

József kora még a „tudatlanság időszaka” volt. A Szentírás még nem létezett, így az emberek jelek, és álmok segítségével igyekeztek kiigazodni a világ dolgain.

Nekünk azonban már adatott a Kijelentés. Aki hívő szívvel veszi kézbe a Szentírást, az nyugodt lehet, mert Isten „megfejt” neki annak ígéit. Aki azonban csak úgy veszi kezébe, mint egy átlagos könyvet, az akár százszor is elolvashatja, hasztalan lesz, nem jut el szívéig az Úr üzenete.

Valóban Istennél van a megoldás életünk minden égető bajára! Amikor bajban vagyunk, kihez fordulunk? Álomlátókhoz? Jövendőmondókhoz, és egyéb okkult praktikákhoz? Vagy kezünkbe vesszük az Írást, és kutatjuk, hogy mit akar mondani számunkra a gondviselő Atya.

„Most azért szemeljen ki a fáraó egy értelmes és bölcs embert, és állítsa azt Egyiptom élére.” (33. v.)

József kijut a börtönből, és megfejti a fáraó álmát. Ott sem a maga bölcsességére hivatkozik, hanem Istentől nyert képességére.

Egy ilyen helyzetben az ember hajlamos lenne „benyújtani a számlát”. Ha segítettém, akkor adjon nekem a fáraó, hivatalt, földet, gazdagságot. József azonban alázatosan a fáraó döntésére bízta a kérdést. Nem akar hatalmaskodni, vezetői szerepben tetszelegni, csak elvégzi azt a feladatot, amit a Mindenható rábízott.

Az alázatnak pedig megvan a jutalma, hiszen Józsefet teszik meg Egyiptom felügyelőjévé. Az ő alázatossága már előre mutat Jézus Krisztusra, aki mindvégig alázatos maradt. Engedelmeskedett az Atyának mindhalálig. Az Ő szabadítása ingyenes, és teljes!

Nehéz a mindennapokban megélnünk az alázatosságot. Megváltó Urunk viszont azt kéri, hogy, egyedül Őelőtte alázzuk meg magunkat és akkor mennyei kincsek birtokosaivá leszünk!

Ajánlott igeszakasz: Fil 2,5–11

„Józsefnek pedig ezt mondta a fáraó: Miután Isten mindezt neked adta tudtul, nincs hozzád fogható értelmes, bölcs ember.” (39. v.)

Sokszor elcsodálkozom azon, hogy a Szentírásban hányszor tesznek bizonyágot Istenről olyan emberek, akik nem az Ábrahámnak tett ígéretnek a gyermekei. Naámán, a sziro-föníciai asszony, és most a fáraó. Mindanyájukat megérintette Isten Szentlelke, ezért tudtak bizonyágot tenni a mindenható Úr felséges dolgairól.

Itt a fáraó, az istenként tisztelt király, egy civilizáció és birodalom ura, hajol meg József Istene előtt. Bárcsak minden nagyhatalmú úr, uralkodók, politikusok, vezetők követnék a példáját, és meghajolnának Isten előtt.

S az talán ugyanolyan csodás lenne, ha a hívő embert a világ bölcsnek tartaná. Ha nem „csodabogárként”, hanem példaképként tekintene rá a környezte, és együtt mondaná a fáraóval: „...nincs hozzád fogható értelmes, bölcs ember”. Nem az emberi bölcsességet dicsérve ezzel, hanem éppen ellenkezőleg, az Isten bölcsességét, és azt a kegyelmet, hogy ezt kijelenti és megosztja a benne hívőkkel!

„De így beszéltek egymás közt: Bizony, a testvérünkért bűnhődünk most, mert láttuk az ő nyomorúságát, amikor könyörgött nekünk, de nem hallgattunk rá. Emiatt ért utol bennünket ez a nyomorúság.” (21. v.)

A tetteinknek következménye van! József után az ő testvéreinek kell beiratkoznia Isten iskolájába, és saját bőrükön kell azt megtapasztalniuk féltékenységük, gyilkos indulatuk gyümölcsét.

A testvérekben megszólal a lelkiismeret. Nem kell nekik elmagyarázni, hogy miért illetik őket hamis vádakkal, és miért állítja őket József próba elé. Tudják, hogy „vaj van a fülük mögött”. Kegyetlenek voltak, és most ennek a következményét kell elhordozniuk.

Vajon mi be tudjuk-e látni hibáinkat? Amikor találkozunk Isten igéjével, és a Szentlélek megérinti a lelkiismeretünket, akkor mit teszünk? Beismerjük, és kérjük a bűnbocsánatot? Esetleg igyekszünk elnyomni magunkban ezt az érzést és azzal nyugtatjuk a lelkünket: „Más is ezt csinálja!”.

Ha Isten megszólít, hogy valamit rendbe kell tenned az életedben, akkor ne habozz, tedd meg! Nem biztos, hogy holnap lesz rá lehetőség!

Ajánlott igeszakasz: Mt 5,38–39

„Mikor aztán a zsákjaikat kiürítették, hát mindegyiknek a pénzes zacskója ott volt a zsákjában. Amikor pénzes zacskóikat meglátták, apjukkal együtt megijedtek.” (35. v.)

Jákób fiai éppen csak megszabadultak Egyiptomból, és erre azt látják, hogy a gabonára szánt pénz visszakerült a zsákjukba. Félelmük jogos volt. Kémnek nevezték őket, Simeont otthagyták túsznak. Ha visszatérnek, nem csak kémek lesznek, de tolvajok is, akik semmi jóra nem számíthatnak. Mit sem tudnak arról, hogy József jóindulatát élvezik.

Hányszor nem vesszük észre, a nehézségek közepette, hogy Jézus Krisztus ott áll mellettünk. Egy baráti gesztus, egy ölelés, egy jó szó, mind lehet a vele való kapcsolat hozadéka.

Általában csak a saját magunk veszteségét, szenvedéseit, nehézségeit látjuk. Ezek töltenek el bennünket félelemmel. Bármennyire is furán hangzik: Adjunk hálát ezekért a pillanatokért! Mert ekkor van arra lehetőségünk, hogy teljesen átadjuk magunkat Krisztusnak. Amikor mi tanácsstalanok vagyunk, és mozdulni sem tudunk a félelmektől, Ő szent karjába vesz, és hordoz minket szüntelen.

26. hét

„Mert ez az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást. Nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól vala, és meggyilkolá az ő testvérét. És miért gyilkolta meg azt? Mivel az ő cselekedetei gonoszok valának, a testvéreié pedig igazak.” (1Jn 3,11-12; Károli)

Amikor Uram Jézus megtalált, és elhívva új életet adott, a legnagyobb ajándék az volt, hogy egyből annyi testvérem lett, akikkel közös lett az üdvösség és az örök élet, de a megpróbáltatások és a kísértések is közösek. Hát lehet ezek után, az első testvérpár szörnyű, gyilkos viszonya az én viszonyulásom is? A cselekedetem akkor gonosz, ha az Úr elé az oltáromra hálaáldozat kerül először, és nem az őszinte bűnbánat. Ha azzal áltatom magam, hogy én már az Úr gyermeke vagyok, mert az Isten Fia áldozati halála szabaddá tett, és ezért a testvér viszonzást nem váró, igaz szeretete /agapé/ meghalványul bennem, – mintha azt nem hallottam volna kezdettől fogva –, bizony, könnyen testvérgyilkosságba csúszok: irigység, gyűlölet, féltékenységek, ítéletések, bizalmatlanság, irgalmatlanság, hűtlenség, gonoszkodás, fösvénység formájában... A hamis áldozatot és hamis áldozót és az önáltatót nem kedveli az Isten.

Irgalmaz Uram, hogy tudjak hiteles gyermeked, testvér és követőd lenni!

Berke Sándor lp.

„A Dávidé. Áldjad, én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat, és ne feledkezzél el semmi jótéteményéről.” (1–2. v.)

Bárcsak Dávid után, az enyém is lehetne ez a bátorító emlékeztetés: Lelkem az Urat áldja, – ismételten is hangzik a biztatás –, egész bensőm/lényem az ő szent nevét! Megtapasztalásaim a Dávidéihez hasonlóak. Isten minden jótéteményében, az élet teljességét, boldogságát kínálja. Minden bűnömet megbocsátja. Minden betegséget meggyógyítja. Életemet a sírtól megváltja az élete árán. Kegyelemmel, irgalommal koronáz meg. Jóval tölti meg „ékességemet”, öreg kezemet, „ifjúságomat”, mint a sasét, megújítja.

Még tagadásai is a javunkat szolgálják: – nem perel minduntalan, állandóan, – nem bűneink szerint bánik velünk, – nem álnokságaink szerint fizet meg nekünk. Ő a könyörülő és irgalmas Úr. A haragra késedelmes és nagy kegyelmű Isten. Ezért, az Úr áldása mellé hangzik a „figyelmeztetés”: „és ne feledkezzél el semmi jótéteményéről”. A feledékenység, ha az Isten vonatkozásában nyilvánul meg részemről, központi bűnné válhat, ha az önzésem és bűneim elrejtése miatt van az bennem. Ezért ismétlem: Bárcsak enyém is lenne ez az emlékeztető bátorítás!

Ajánlott igeszakasz: Jn 17.

„Adja a mindenható Isten, hogy az az ember irgalmas legyen hozzátok, és küldje vissza veletek a másik testvéreteket és Benjámint. Ha már el kell veszítenem gyermekemet, hát elveszitem!” (14. v.)

Az inség, a hét szűk év, nemcsak a túlélés nehéz próbája, de a közösség hiányára is elevenen rávilágít. A gyermekem, a testvérem hiánya nem feledhető, nem mellőzhető, nem pótolható. Sőt, az éhhaláltól való szabadulás is csak az Úr bocsánatának, irgalmának, ragaszkodó szeretetének következménye, bizonyossága lehet. Ebben a folyamatban, az apának, Izráel-Jákóbnak fel kell adnia gyermekeit. A testvéreknek fel kell ismerniük, hogy könnyen elveszithetik egymást, és olyan tolvajlásért is büntetést kaphatnak, melyet nem követtek el. Életük, biztonságuk, szabadságuk – a mindenható Isten akaratából – egy főember irgalmától függ. Csakhogy, ez a főember József, a testvérük, aki nem a bosszú, a revans, visszafizetés útján közeledik testvérei felé, hanem a megbocsátás, a feltétel nélküli szeretet, a család fenntartásának és a kapcsolatok gyógyításának szándékával.

Itt, József – a Krisztus előképe – visszaadta életüket, helyreállította testvéri kapcsolataikat egészen Benjáminig. Urunk Jézus csodálatos előképe József: Csak aki kész elveszteni életét, szeretteit, az kaphatja vissza azt, azokat, az irgalmas Szabadító által.

„Ő azt felelte: Legyetek nyugodtak, ne féljete! Istenetek, atyátok Istene adta azt a kincset zsákjaitokba. (23. v.)

Isten emberének, Józsefnek, Egyiptom alkirályának főfelügyelője, nemcsak urát, de urának Istenét is ismeri. Ez is József élete biztonyságtételének a gyümölcse. És ezért hajlandó az újra gabonát venni érkezett idegenekkel beszélni. A testvérek, az előző, titokzatos, érthetetlen eseményekről számolnak be: Zsákjaikban ott volt a vásárolt gabona ára. És nekik fogalmuk sem volt arról, hogy ki tette oda. Erre nemcsak könnyű megnyugtatót, hanem lelkigondozói bátorítást és reménységet is ad a főfelügyelő, Isten ajándékozó szeretetéről, és a testvérek tisztességét felismerő józanságáról is szólva: „A ti pénzetek eljutott hozzám.” És folytatja: Atyáik Istene adta azt a kincset zsákjaikba. semmiképpen nem tévedés, vagy véletlen műve. Csodálom és hálásan köszönöm meg Uramnak, hogy vannak ilyen távolról Istent ismerő, biztonsgtevő, a megzavarodott, tájékozatlan idegeneket tanácsoló, segítő, szolgáló főfelügyelők. És ez a háznagy még a fogvatartott testvért is kihozza – örömet, felszabadulást munkálva ez által... Megállított ez a történet: Ismerem-e Uramat a kegyelmest, az ajándékozót, a helyreállítót? És megosztom-e ezen tudásomat a félő, kutató, nyugtalan ember-társammal? Vagy, csak élvezem, hogy békében, az Isten ajándékai által teremtetett jólétben élek?

„Kimentek a városból, de még nem jártak messze, amikor József azt mondta háza felügyelőjének: Indulj, fuss utánuk azoknak az embereknek! Ha utoléred őket, ezt mondd nekik: Miért fizettetek rosszal a jóért? Hiszen ez az, amiből inni szokott az uram, sőt jósolni is ebből szokott! Rosszoltattétek, amit elkövetetek.” (4. v.)

József nemcsak egyszerűen leleplezi testvérei gonoszságát és az ő kilétét, hogy őt rabszolgaként eladták, de a rágalommal szembeni tehetetlenséget és az azért járó büntetés súlyát is megismerteti velük. Bár azt ők most nem követték el... Így, a testvéreket csak az irgalom és a kegyelem mentheti meg az örökös rabszolgaságtól, apjukat meg a búsulástól és a gyásztól. A testvérek, mint akik jól végezték dolgukat, elindultak hazafelé a vásárolt gabona élet-megtartó reménységével... Ekkor jön a leleplezés: Tolvajok társasága ők, akik "rosszal fizettek a jóért". Az egyiptomi nagyúr élet-vize serlegét, és jövőbe mutató szolgálatának eszközét vitte el csomagjában egyikőjük a tizenegy testvér közül. Teljesen esélytelen bármi logikus érvelés, kimagyarázkodás.

Csak a kegyelmező Úr tud visszavinni az életbe. Akárcsak az örök élet és az üdvösség vonatkozásában: csak Krisztusban, Krisztusért, Krisztus által van életünk megtartatásunk.

„Ekkor így szólt: Én vagyok József, a testvéretek, akit eladtatok Egyiptomba! De most ne bánkódjatok és ne keseregjetekek amiatt, hogy engem ide eladtatok, mert azért küldött el engem Isten előttem, hogy életben maradjatok.” (4b–5. v.)

Történhet az, hogy valakit így meggyaláztak, mint Józsefet, és mégis képes újra normális szeretet-testvéri kapcsolatra? És nem dühöngve, bosszút lihegve vergődik, az alkalmat keresve a revansra? Csak akkor, ha Istentől kapott küldetést lát testvérei megmaradására. És József így leplezi le magát a megdermedő testvérei előtt. Bemutatkozik: Ő József. Azonosításként mondja, hogy ő testvéreit látja bennük, bár ő azonos azzal is, akit eladtak Egyiptomba. De, azt is tudja József, hogy ez sokkoló, félelmetes, letaglózó kijelentés testvérei számára. Ezért mondja, hogy ne keseregjenek amiatt, hogy őt oda eladták. Életben maradásukért küldte őt előttük az Isten. Nem a testvérek az igazi küldők, hanem Isten. Ő tette Józsefet a fáraó első emberévé, egész házának urává és egész Egyiptom uralkodójává. És ebben a bemutatkozásban semmi önző, gőgös, fennhéjázó hatalmaskodás, vagy megalázó gyűlölet nincs. Csak a szeretet, a küldetés-, és felelősségtudat sugárzik belőle, ahogy ez Isten gyermekeinek ismertető jegye mindenkor.

„Isten pedig szólt Izráelhez éjszakai látomásban, és ezt mondta: Jákób! Jákób! Ő így felelt: Itt vagyok! Ekkor azt mondta: Én vagyok az Isten, atyádnak Istene! Ne félj lemenni Egyiptomba, mert nagy néppé teszek ott! Én megyek veled Egyiptomba, és én is foglak visszahozni. József keze fogja majd le a szemedet.” (2–4. v.)

Nemcsak fiának, Józsefnek, és Egyiptom fáraójának hívására telepszik át Jákób/Izráel Egyiptomba. Az úton, Beérsébánál, a bemutatott áldozata után, Jákóbnak éjszakai látomásban jelenik meg Isten. Eredeti nevén szólítja kétszer is, mire Jákob vállalja, hogy ő ott van és kész meghallani atyjának Istenét. A nagy „haza-csere” és a költözés miatt az öreg Jákób félhetett, még ha József meglátásának lehetősége fel is élénkitette az idős embert. Isten irányt mutat, bátorít és ismerteti tervét, hogy nagy néppé teszi ott Jákóbot. Vele megy és Ő fogja visszahozni is. És ott teljes szeretet-közösségben lesz övéivel. Ennek jele az, hogy fia József fogja majd le a szemét. Milyen csodálatos az Isten akaratának megvalósulása szerinti finis, a célbaérés Jákób és családja esetében. Isten az ős-atyáknak tett ígéreteit megtartja.

Bevezetés Mózes első könyvéhez

A Bibliában ez a „Kezdetek Könyve” a „Genezis”. Foglalkozik Istennek emberrel való történelmének alapvető kérdéseivel, Istent mindenhatónak tanúsítja, aki mindent kezében tart. Ő alkotta az egész világmindenséget, mégis mindenkiel egyéenként bánik, mindenkihez egyenként szól.

Az őstörténet:

A Genezisnek 1Móz 1-11 fejezet-részei az ember Istenhez való viszonyának alapvető kérdéseivel foglalkozik. Isten akaratából született maga a világmindenség és az emberiség is. A könyv keletkezésének idején a természettudományi ismeret alapja még a közvetlen megfigyelés volt. Kijelentésük kifejezéseit költőiesek de azokat Isten Lelke hatja át. Ez az, ami miatt üzenetük ma is érvényes még ha jelenlegi természettudományi ismereti formáinknak nem mindig felelnek meg. A bűneset szétrombolja azt, ami a kezdetben „igen jó” volt, de Isten munkálkodását, ráhatását e világra nem tudja megtörni. A további elbeszélésekben az áldás és bűn kettősen ellenkező előjelei mutatkoznak. Az emberiség szaporodásával megjelenik az áldások sora, de az újból és újból megjelenő bűn valóságossá teszi a szakadékot, ami ember és Isten között létrejött.

Az ősatyák történetei:

Családtörténeteket beszél el az 1Móz 12–50. rész. Itt előtérben az „ősatyák” állnak, de ebben a régi patriarchális társadalomban mégis nagyra értékelték az asszonyok életét, személyét.

Három generáció – Ábrahám, Izsák és Jákób – történeteit olvashatjuk a (2Móz 3,6.) részekben. Fő személyei mindenk előtt Ábrahám és Jákób majd József (4. generáció). Izsák, főként mint Ábrahám fia és József nagyatya szerepel.

Az elbeszélésekben átfogó töréneti változatok vannak: Kijelentés az ígért földjére és annak megvalósítása, - éhínség - szorongattatások, - félelemből esett asszony kiadatás,- természetlenség,- testvérek közötti civódások, harcok stb.

Az elsőszülöttségi áldás nem automatikusan örökölődik, hanem Isten szabad akaratán és ajándékozásán (Izsák Izmael helyett, Juda és József Ruben helyett, Manassé helyett Efraim). Ábrahám-, Izsák- és Jákób története korai egyszerű epizódok, de József története egy megragadó, önmagán is túlmutató elbeszélés (1Móz 50). Az ősatyák történetében Isten úgy jelenik meg, mint alkotója ennek a világnak. Egyénenként fordul az emberhez, útjaikon elkíséri őket, együtt jár velük és bűnös tévútjaik ellenére sem engedi velük kapcsolatos terveit vakgágyra terelni.

*Dr. Christoph Rösel, Stuttgart
a Német Bibliaszövetség főtitkára*

Bevezetés Pál apostol Rómaiakhoz írt leveléhez

A levél üzenete:

A római levél által ismerjük meg, hogy Isten hogyan bánik el a bűnnel és az ennek következtében károsodott, sérült világgal. A bűn ugyanis mindent tönkre tett. Isten

azonban beavatkozik, visszaszerzi azt, ami az övé. Megmenti az embert, a törvényt, amellyel visszaéltek, a bűn által meggyötört teremtettséget és választott népét. Ezt tette lehetővé Krisztus. Az ő halála nemcsak egy közbenső ütközet a gonosz „személyzetével”, a halállal, az ördöggel szemben, hanem végleges győzelem. Ezt az isteni közbeavatkozást nevezi Pál „Isten Igazságának”.

Az üzenet felépítése:

1,1-17: Bevezetés – Isten igazsága.

Pál bemutatkozik, üdvözléseit közli, majd megnevezi a fő témát: „Isten igazságát: a megigazított ember hitből él.” Ezt a kijelentését indokolja és részletesen kifejti.

1,18 – 3,20: Isten haragja – Miért van szükségünk Isten igazságára?

Minden ember a bűn miatt Isten haragja alatt van, ezért szükséges neki Isten igazsága. Semmilyen törvény, semmilyen tiltakozás, nem segíthet az emberen. Ez a helyzet érvényes mindenkire, minden időben.

3,21 – 4,25: A Jó Hír megérkezett – Hogyan kapjuk ezt meg?

Krisztus lett a mi Igazságunk. Isten Jézus engesztelő halálával teszi igazzá az embert. Nem a mózesi törvény, hanem Ábrahám hite alapján kapjuk az örök élet ígértét.

5,1 – 15,13: Mit ad számunkra a megigazultság?:

Keresztyéneknek új életet, benső öntudatot, Istennel való megbékélést (5.fej.); szabadulást a bűntől (6.fej.); a törvénytől- (7.fej.), haláltól (8.fej.) és az üdvösség bizonyosságát. (8.fej.) Izráelnek adott ígéretek megvalósulása a 9,11–11,36. részekben olvasható. Tevékeny életet a keresztyén ember számára (12,1–15,13). A hívó ember erőt kap

az Istennek tetsző életvezetés kialakítására: Istenhez, közösségéhez, a nemhívókhöz, az államhoz, a körülötte élő gyengékhez (15,14–16,27).

15,22-től **Befejezés.**

Útitervek; intések; óvás a tévtanítóktól; végül Tertius, a levél írójának üdvözlése; záró dicsőítő szavak.

Áttekintés:

A Bibliának ez a levele a többi levélhez képest, a legtöbb ember életét változtatta meg. (Pl. Augustinus, Luther, Wesley, Barth Károly és még sokan mások, kikről nem is tudunk.) Ezek az emberek e levélen keresztül szabadultak meg az üres, szokássá lett vallásosságtól és Isten ezen keresztül állította be őket áldássá sokak számára.

*Johannes Wegner,
Baknang-Liebenzell*

Bevezetés Máté evangéliumához

Áttekintés:

Máté evangelista Jézust úgy ismerteti meg velünk, mint a rég előre megígért Megmentőt (1,22,és köv.). Jézus egész élete az Ótestamentumban leírt ígéretek pályáján folyt le, a középpontban azonban nem a győzelmes király, hanem „Isten szenvedő szolgája”(26,54) áll, aki bűneinket magára vette és betegségeinket hordozta (8,17). Ez a kijelentés nemcsak kulcs Jézus életének megértéséhez, hanem elutasítása mindazon kortársainak, akik elfogták őt, noha mint Messiást kellett volna üdvözölniük. A konfliktus középpontja Jézusnak egyedülálló kijelentése, amelyet az

evangélista világosan ismételtén kimond: "Dávid Fia" (9,27 és kk). Ezt az Ő tettei és élete igazolták (11,2), és amit nemcsak tanítványai hangoztattak, hanem még a démonok is kényszerültek elismerni, amikor „Isten Fiának” jelentették ki őt (8,29; 14,33).

Jézus és Isten népe:

Máté evangéliumában nyomatékosan utal a párhuzamokra, amelyek Jézus élete és Izráel történelme között láthatók: Ahogyan Izráel népe történelme kezdetén Egyiptomban tartózkodott, ugyanez történt Jézus életének kezdetével (2,13-23), majd hasonló volt a történet a pusztai úton is (4,1-11). Ellentétben azonban az ótestamentumi zúgolódó néppel, Jézus megállt a kísértésekben. A „hegy” ahol Jézus tanított, párhuzamot mutat a Sinai hegygel, ahol Isten tanította Mózeset. Jézus maga is idézi ennek az isteni törvénynek szavait „Hallottátok, megmondatott a régieknek” és állítja szembe azzal, amit ő mond „Én pedig azt mondom néktek,, (5.21 kk). Jézus isteni tekintélyével szólal meg és magyarázza, hogyan kell értelmezni az Isten által adott törvényt. Érthető, hogy *„a sokaság álmélkodott tanításán mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van”* (7,28 kk).

Jézus és tanítása:

Máté leírásában jelentős az, ahogy Jézus tanításait közli. A hegyi beszéd (5-7.), a 12 tanítvány kiküldése (10.), a példázatok fejezete (3.), az utolsó időkről és az ítéletről szóló leírás (24-25.), meghatározott részek, amivel az első evangélium írója Jézus tanításának fontos mondanivalóit ismerteti.

A középpontban azonban elsősorban Isten Birodalma áll, kora szokásos zsidó felfogásához híven. Máté ezt az „Isten országa” névvel illeti. Jézusban ez jött el! (12,28), – követői ebből élnek, szavakban és tettekben erről tesznek tanúságot, – hatalmát pedig az idők végén Ő állítja majd helyre.

Az evangélium befejezése a nagy missziói parancs (28,18-20). Habár küldetése idején a Messiás tevékenységének színtere csak Izráel földje volt, az Őt követők küldetésének színtere már az egész világra korlátozás nélkül érvényes.

*Dr. theol. Thomas Weissenborn,
igazgató h. Marburg- Bibelseminar*

Bevezetés Pál apostol Filippiekhez írt leveléhez

Áttekintés:

Ennek a levélnek különösen a 2,6-11 része követeli meg annak átgondolását, hogy Jézus Krisztus a legmagasabbról az emberileg elképzelhető legmélyebbre érkezett. Nemcsak a rabszolgaságot, hanem annak legszégényletesebb halálát vállalta a kereszten. Ezek után emelte fel őt Isten a legmagasabbra, hogy előtte mindenki hulljon térdre, és minden az ő uralma alá kerüljön. Ennek a megalázkodásnak az ereje hatja át e levél sorait elejétől végig. Pál börtönben van, és a reá váró ítélet és más szorongattatás közben is higgadt, nyugodt. Megosztja a filippibeliekkel azt, hogy élet és halál között van, és elmondja nekik, hogy ebben a helyzetben is mi az ő fő törekvése: „*Hogy megismerjem őt*

és feltámadásának erejét, valamint a szenvedéseiben való részesülést.” (3,10 és kk).

Aki előtt ennyire világos a cél: nékem az élet Krisztus és a meghalás nyereség (1,21), megérthetjük belőle, hogy az egész filippi-levelet miért hatja át annyira az öröm, amire a külső körülmények egyáltalán nem szolgáltatnak alapot. A vizsgálati fogság és kimenetele ellenére valamint az, hogy esetleg a gyülekezetre is hasonló sors vár (2,28),– mialatt még tévtanítók is tolakodnak a gyülekezet ajtaja előtt,– az apostolt mégis eltölti a szó szoros értelmében vett öröm, mert öröme „az Úrban való öröm”. Biztos benne, hogy Isten mindenképpen áll, mindeneket irányít és – a látszat ellenére – semmiképpen nem engedi a történelem fonalát kezeiből kivenni. Az apostol azt is tudja, hogy pere az ő üdvét szolgálja (1,19), bármi is legyen annak kimenetele, felmentés vagy halálos ítélet. Afelett is örvendezik, hogy Isten mindent, még az emberi irígységéget, versengést is az evangélium hirdetésének szolgálatába tudja állítani (1,15.17).

Egyéni érdekeknek a gondolata is messze van tőle, számára csak az evangélium továbbadása a fontos. Az Istenben való szilárd bizalom az alapja annak, hogy Pál minden probléma ellenére sem veszítette el bátorságát. Tudja, hogy Isten a filippi gyülekezetet kezében tartja és célját el is éri velük.

Befejezés:

Pál mindenben, ami vele történt Isten kezét látja, és tapasztalja. Életét ennek megfelelően rendezte be és bátran ajánlja magát példának a filippiek számára, mert Isten tette őt erre alkalmassá. Ennek a levélnek a nagy

kihívása ebben áll: Tudunk-e úgy bízni Isten erejében, mint az apostol, aki ezt az erőt az alázat útján mutatta, élte elénk.

*Dr. theol. Thomas Weißenborn,
igazgató h. Marburg- Bibelseminar*

Bevezetés a Példabeszédek könyvéhez

Áttekintés:

„Mert miképpen aki tejet köpül, vajat csinál; és aki erősen fújja ki az ő orrát, vért hoz ki bekőle;: Aki pedig haragot szít, az viszályt kelt.” (Péld 30,33). Ez a bibliai vers mutatja, hogy a Példabeszédek szerzője/szerzői környezetüket megfigyelve hogyan jutottak e könyvben leírt megállapításaihoz. Az eredményt azután tömör formulákban közlik pl. (6,6-8). E gondolkodás és ismeretközlés formába tartoznak: Példabeszédek, Prédikátor, Jób könyve, és Énekek Éneke - tartozik bele. Ez az ótestamentum bölcsességirodalma.

A Példabeszédek középpontja az ember és viselkedése, magatartása. A sikeres életben milyen az embernek Istenhez és embertásaihoz való viszonya. E könyv Istennek az emberekkel való nagy (üdv)-történetével alig foglalkozik. Főként azzal, ahogy az ember Istennel találkozik, aki mindent bölcsen rendezett el. Ezt a rendet érzékeli a „bölcs” és így akar élni.

A könyv tárgyalási köre:

Teológiai szemszögből a teremtetéstörténet a legfontosabb téma (8,22-31 - 1,7; 9,10; - Zsolt 111,10). Alapvető az

Isten által teremtetett életrend és annak összehangolása a mindennapi élettel, és gondolkodással (pl.10,4). Ezt az összehangolást Isten a maga erejével végzi el. „Az Úr áldása gazdagít meg, a gyarapodást nem lehet erőltetni” (10,22). A „bölcst”-gondolkodásban nem találunk működő automatizmust, ezért itt is, mint minden szabályban lehetnek kivételek.

A legtöbbször mégis érvényesül a párhuzam: *”Aki vermet ás, beleesik és aki követ dob el, arra esik vissza,”* (Péld 26,27; Préd 10,8). E párhuzam-összefüggések nélkül a „bölcstesség-gondolkodás” nem is létezhetne. De az ilyen szabályismeretek határait nem veszíthetjük szem elől (Zsolt 73). Az élet menete túlságosan is bonyolult ahhoz, hogy a szabályok minden esetben magától értetődőek lennének.

Felépítés:

A klasszikus bölcstesség-kijelentés két sorból áll, amelyek párhuzamos felépítésűek. Az egyik egy kijelentésmondat, a másik megmagyarázza az összefüggést, amit a megfigyelés, és megtapasztalás igazol (14,15). Az intőmondat egy parancs vagy tiltás, a hozzá fűzött megindoklással (3,1.2).

Az áldásmondások *„boldog az...”* kijelentéssel kezdődnek (3,13; 8,34), ez után következik annak leírása, hogy az kire is érvényes.

A számsoros mondások több azonos tartalmú megfigyelést fűznek egybe. Ezek legtöbbször a 30. fejezetben van.

*Dr. Christoph Rösler, Stuttgart
a német Bibliaszövetség főtitkára*

A könyv elkészítésében közreműködtek:

Szerzők nevei, akik a vasárnaptól szombatig terjedő hetek igéihez a magyarázatokat írták, olvashatók a vasárnappal kezdődő hét előtti rövid bevezető alatt.

Szerzőkkel és lektorokkal való koordinációban, lektorálásban, a bibliai könyvek ismertetőinek összeállításában, a javítások számítógépes kezelésében, a nyomdai szerkesztésben („tördelésben”), a címlista összeállításában közreműködtek még:

Bereczki Krisztina

Czirbusz Endre

Hajdu Zoltán

Miklóssy József

Miklóssy Józsefné

Nagy Zsolt Zoltán

Tokodiné Baji Tímea

és még sokan mások, akik a postázásban, kiszállításban, terjesztésben stb. vettek részt. Minden szerző és közreműködő munkáját köszönjük.

Az Úr áldja meg őket!

Munkánkat nagy mértékben segítik olvasóink észrevételei. Ezért kérjük, mindenképpen ossza meg velünk javaslatait a könyvvel kapcsolatban a Bethánia CE Szövetség postai címére (**1094 Budapest, Angyal u. 30.**) vagy a **fenysugarak2013@gmail.com** e-mail címre küldött levélben.

A könyv beszerezhető:

Bethánia CE Szövetség iratterjesztésében
1094 Budapest, Angyal u. 30. Tel: 06-20-3816062

CE Szövetség Románia Központjában
540181 Tg. Mures, Hegyi Lajos u. 9.

CLC Keresztény Irodalmi Alapítványnál
1074 Budapest, Hársfa u. 19.

DRESZKK Bibliás Könyvesboltban
Budapest, Ráday u. 28.

Good News Kft.-nél
1073 Budapest, Dob u. 74.

Huszár Gál Kft. Papír és Könyvesboltban
1052 Budapest, Deák tér 4.

Luther Kiadónál
1081 Budapest, Kiss József u. 2/a.

Karakter 1517 Könyvesboltban
4026 Debrecen, Emlékkert

Pro Credo Könyvesboltban
4400 Nyiregyháza, Színház u. 12.

Fénysugarak olvasható a világhálón:

Bethánia CE Szövetség honlapja:
www.ce-union.hu

Parókia – református portál:
www.parokia.hu

Facebook:
www.facebook.com/BethaniaCE.Szovetseg